

Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Thám Tử

Contents

Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Thám Tử	1
1. Chương 1: Ngạo Thiên Gặp Lại Wind.	2
2. Chương 2:ngạo Thiên Để Ý.	4
3. Chương 3: Ngạo Thiên Gặp Mặt Lôi Lạc Thiên.	7
4. Chương 4:ngạo Thiên Kinh Ngạc.	9
5. Chương 5:wind Xuất Hiện.	11
6. Chương 6:oan Gia.	14
7. Chương 7: Ngạo Thiên Dao Động.	17
8. Chương 8:nụ Hôn Đầu Của Ngạo Thiên.	19
9. Chương 9: Ngạo Thiên Lưu Manh.	21
10. Chương 10:không Hẹn Ngày Gặp Lại.	24
11. Chương 11:ngạo Thiên Xuất Hiện.	27
12. Chương 12:xem Mắt.	30
13. Chương 13:xem Mắt 2.	33
14. Chương 14: Xem Mắt 3.	36
15. Chương 15:ngạo Thiên Xấu Hổ.	38
16. Chương 16:trở Thành Người Phụ Nữ Của Ngạo Thiên.	41
17. Chương 17:chạy Trốn.	43
18. Chương 18:ngạo Thiên Gặp Gia Trưởng.	47
19. Chương 19: Lão Phu Nhân Thần Bí.	50
20. Chương 20: Bắt Đắc Dĩ.	52
21. Chương 21: Lão Phu Nhân Ra Chiêu.	55
22. Chương 22:lại Đi Xem Mắt.	57
23. Chương 23: Wind Ghen.	61
24. Chương 24: Ngạo Thiên Bị Chọc Tức.	64
25. Chương 25: Em Sợ Tôi ?	67
26. Chương 26: Chịu Trách Nhiệm.	70
27. Chương 27: Ngạo Phu Nhân.	73
28. Chương 28: Tình Địch.	76
29. Chương 29:chọc Tức.	79
30. Chương 30: Không Hợp Với Nhau.	82
31. Chương 31: Cuộc Sống Khác Biệt.	85
32. Chương 32: Về Ngạo Viên.	88
33. Chương 33:không Giữ Lời.	92
34. Chương 34: Kết Cuộc.	94
35. Giới Thiệu Truyện: Quyển 7.	97

Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Thám Tử

Giới thiệu

Tình yêu là gì? Sao có thể khiến hai người, vốn vĩ đi trên hai con đường song song với nhau chợt chạm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-ba-dao-va-co-vo-tham-tu>

1. Chương 1: Ngạo Thiên Gặp Lại Wind.

Tại sân bay Quốc tế New York, một người đàn ông với dáng người cao lớn, mặc trên người bộ âu phục màu đen của thương hiệu Armani được thiết kế riêng cho anh.

Anh sở hữu gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc Hy Lạp, mái tóc ngắn màu nâu được anh tỉm gọn về phía sau, càng tôn lên sự tuấn tú trên gương mặt kiêu ngạo của anh.

Ngạo Thiên được trợ lý Ken và hai tên thuộc hạ, cẩn thận hộ tống ra khỏi máy bay tư nhân của mình.

Hôm nay anh bay sang New York là để gặp mặt Lôi Lạc Thiên chủ tịch của công ty Lôi Thị, để bàn về mối làm ăn có liên quan đến mạng lưới thông tin của Thành Phố X.

Bảo vệ sân bay vừa nhìn thấy Ngạo Thiên liền cung kính cúi đầu chào hỏi, rồi nhanh chóng chặn đường những hàng khách đi bên cạnh lại, để nhường đường cho Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên hài lòng với sự sắp xếp của Lôi Lạc Thiên, anh không ngờ lần này đến New York lại được Lôi Lạc Thiên đãi ngộ tốt như vậy.

Cũng đúng Lôi Lạc Thiên là một người không đơn giản, xã giao rộng rãi, ở New York này chỉ cần nghe đến cái tên Lôi Tổng, dù trong lòng không muốn nhưng ngoài mặt cũng phải tỏ ra kiêng dè kính nể.

Chỉ có những người ngu ngốc mới dám đối đầu với Lôi Lạc Thiên.

Trong lúc Ngạo Thiên vừa đi ngang qua cửa khẩu hải quan, đột nhiên bị ai đó từ bên hông đụng mạnh vào người.

Hai tên thuộc hạ đi bên cạnh phản ứng cực nhanh, họ lập tức xông tới một tay đẩy người không biết chết là gì sang một bên, tay còn lại vịn vào khẩu súng đặt ở thắt lưng chuẩn bị rút ra tự vệ.

Ngạo Thiên sa sầm mặt, anh nhíu mày ánh mắt tỏ ra nộ khí khi nhìn thấy hai tên thuộc hạ phản ứng hơi lỗ ở nơi công cộng.

Hai tên thuộc hạ nhìn thấy sắc mặt xám xịt của chủ nhân, liền buông tay ra khỏi khẩu súng, lạng lẽ lui mình sang một bên đứng chờ lệnh.

Cô gái mặc trên người quần jean áo phông, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, bị hai tên thuộc hạ của Ngạo Thiên mạnh tay xô ngã.

Cô gái ngồi bệt dưới mặt đất cổ tình dùng âm thanh lớn quát lên, để thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

- Ahhhhhhhhhhhh

Các người làm gì vậy?

Muốn giết người hay sao?

Ngạo Thiên đứng với tư thế vô cùng nhàn nhã, hai tay đút vào trong túi quần tay của mình, chân mày nhũn chặt lại thành đường thẳng nhìn vào cô gái chuyển bé xé ra to trước mặt.

Rõ ràng vừa rồi là do cô ta không cẩn thận đụng vào người anh, sao bây giờ lại bày ra bộ dạng giống như anh mới là người có lỗi?

Ken theo bên cạnh Ngạo Thiên nhiều năm, chỉ cần nhìn vào sắc mặt của Ngạo Thiên anh liền biết trong lòng Ngạo Thiên cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt sắc bén của Ken đảo một vòng xung quanh, bắt gặp một đám người đang vây quanh bọn họ bàn tán xôn xao, anh liền chuyển tầm mắt của mình vào cô gái ngồi lì dưới mặt đất.

- Cô gái, là do cô không cẩn thận đụng vào người của ông chủ tôi trước.

Cô gái ngồi dưới mặt đất ngược mắt lên nhìn Ngạo Thiên, nhìn thấy Ngạo Thiên không thèm liếc mắt đến mình, để cho thuộc hạ lên tiếng.

Cô gái càng thêm tức giận, bày ra bộ dạng đáng thương khóc rống lên.

- Hu.....hu.....hu.....

Đau chết người ta, các người đã khiến chân tôi bị thương.. Hu...hu....hu....

Đau quá.....hu.....hu...hu...

Cô gái dùng hai tay ôm lấy cổ chân của mình khóc lóc âm ỉ, càng lúc âm thanh càng lớn hơn.

- A.....um.....

Ngạo Thiên bực bội hắng giọng, anh mặc kệ cô gái mặt dày này, thản nhiên bước về phía trước.

Cô gái nhìn thấy thái độ hững hờ không thèm nói một câu xin lỗi của Ngạo Thiên, trong lòng phẫn nộ.

Như vậy là muốn rời đi sao?

Không dễ như vậy đâu!

Cô gái cúi xuống lợi dụng cái mũ lưỡi trai trên đầu che mặt của mình lại, cô lấy trong túi quần ra một lọ thuốc nhỏ mắt, nhanh chóng nhỏ vào hai mắt của mình, tạo thành hai dòng nước mắt trong suốt.

Cô ngược mắt lên nhìn thẳng về phía của Ngạo Thiên, lúc này cái cô nhìn thấy chỉ là bóng lưng cao lớn của anh.

Cô không ngờ bóng lưng của người đàn ông này, thật vạm vỡ kèm theo khí thế dọa người.

Cô gái kinh ngạc với bản thân của mình, vì sao mình lại có suy này.

Nhìn thấy Ngạo Thiên chuẩn bị bước ra khỏi cửa sân bay, cô gái lập tức khóc rống lên, cô vừa khóc vừa kêu lên.

- Hu...hu..... Anh làm người ta bị thương rồi, cứ như vậy là bỏ đi hay sao?

Nhìn thấy một cô gái nhỏ bị người khác bắt nạt khóc nức nở, những người đứng xung quanh từ nãy giờ không thể làm ngơ liền lên tiếng nói giúp.

- Anh kia, anh khiến người khác bị thương rồi muốn trốn tránh trách nhiệm hay sao?

Ngạo Thiên nghe người phụ nữ phía sau nói vậy, anh bất giác xoay đầu lại nhìn cô gái.

Nhìn thấy cô gái khóc tức tưởi nước mắt như mưa chảy dài xuống gương mặt của cô, Ngạo Thiên nhếch môi cười khinh thường.

Cô gái này đóng kịch tài tình, Ngạo Thiên không quan tâm đến những giọt nước mắt giả tạo kia, chỉ bực mình nhìn Ken một cái rồi tiếp tục bước về phía trước.

Ken liền hiểu ý, anh bước tới trước mặt cô gái, dáng người Ken cao lớn khiến cô gái phải ngước mặt lên đối diện với anh.

Ken đứng từ trên nhìn xuống cô gái, cất giọng xem thường.

- Này cô kia, bao nhiêu tiền đã đủ chưa?

Ken cầm trên tay một sấp tiền đô Mỹ đưa cho cô gái, cô gái nhận lấy nhìn vào sấp tiền rồi nhìn Ken.

- Các người ý có tiền là hay lắm sao?

Bước chân của Ngạo Thiên vừa nâng lên chuẩn bị bước ta khỏi cổng, nghe cô gái nói vậy, anh xoay mặt lại nhìn cô gái, gương mặt anh tuấn lộ rõ sự chán ghét.

- Thật tham lam.

Sấp tiền đó đối với anh chẳng là gì, nhưng đối với một số người đó là tiền lương cả năm của bọn họ.

Lời nói của Ngạo Thiên tuy không lớn, nhưng đã đủ để tất cả mọi người và cô gái nghe được.

Cô gái nhìn thấy sự khinh thường toả ra từ trong ánh mắt của Ngạo Thiên khi nói ra những lời này, trong lòng càng thêm tức giận, bàn tay bất giác cuộn tròn lại, nắm mạnh xuống mặt đất.

Anh đừng nghĩ vậy là xong, tôi sẽ tìm anh tính sổ.

Thù mới nợ cũ tôi sẽ đòi lại gấp đôi.

Wind cong môi cười khoái chí, cô là người có thù ắt sẽ trả.

Đợi đến khi Ngạo Thiên và thuộc hạ của anh khuất dần sau cổng chính của sân bay, Wind mới thản nhiên đứng lên từ dưới mặt đất chỉnh lại quần áo của mình, vừa đi vừa nhảy nhót trong lòng vui vẻ.

Cứ mỗi lần cô gặp mặt người đàn ông này cô sẽ khiến hắn khó xử, cho chừa cái tội lần trước ở Thành Phố X xem một chút nữa lái xe đụng vào người cô.

Mấy người đứng xung quanh nhìn thấy cô gái bỏ đi mới hiểu cô gái này chỉ đóng kịch, cuối cùng họ cũng tản ra.

Xem như màn kịch vừa rồi là để góp vui, trong thời gian chờ đợi chuyến bay của bọn họ.

Wind vừa đi vừa huýt xáo, chỉ cần nghĩ đến sắc mặt khó coi của Ngạo Thiên vừa rồi, tâm trạng của cô cảm thấy thoải mái vô cùng.

Từ trong tầng hầm bãi đỗ xe của sân bay, chiếc xe Audi màu trắng đắt tiền của Ngạo Thiên hiện ngang tiến vào con đường đông đúc xe cộ, chiếc xe chậm rãi chạy ngang qua cửa chính của sân bay, đôi mày rậm của Ngạo Thiên khẽ chau lại khi anh nhìn thấy cô gái vừa rồi làm khó anh trong sân bay, đang tung tăng trên đường phố.

Nhìn vào dáng vẻ của cô ta, không giống như người vừa mới bị thương ở chân.

Đúng như suy đoán của anh, vừa rồi cô ta cố tình đụng vào người anh, rồi bày ra một màn tống tiền trắng trợn.

- Đúng là một cô gái ham tiền.

Ngạo Thiên lắc đầu ánh mắt xem thường không biết vì sao lại dỗi theo cô gái kia.

2. Chương 2: Ngạo Thiên Để Ý.

Đột nhiên cô nhìn thấy phía trước có một người phụ nữ thần sắc tiêu tụy, trên tay bế một đứa trẻ nhỏ ngồi trên ghế dành cho hành khách ngồi chờ xe buýt, đứa bé dường như đang bị ốm, mặt xanh mét trán lấm tấm

mồ hôi, nhìn vào thật đáng thương.

Nhìn thấy có người đi ngang qua, người phụ nữ liền thốt lên lời cầu xin khiến người nghe cũng cảm nhận được nỗi xót xa.

- Thưa cô thưa cậu, con tôi đang bệnh nặng, mong cô cậu sẵn lòng thương xót bố thí cho tôi một ít tiền để trị bệnh cho con tôi.

Người phụ nữ gặp ai cũng thốt ra những lời thương tâm này, vừa van xin vừa rơi nước mắt trong lòng cảm thấy bất lực chưa từng có.

Ở một thành phố phồn hoa như New York này, không biết vì sao lại có rất nhiều người bất hạnh phải ra đường ăn xin.

Tuy người qua kẻ lại rất nhiều, nhưng họ chỉ đi phớt ngang qua hai mẹ con người phụ nữ, cố tình làm ngơ xem như hai mẹ con người phụ nữ không hề tồn tại.

Wind khinh thường trong lòng, bọn người ăn mặc sang trọng, trên người toàn là hàng hiệu nhưng trong lòng lại ích kỉ, không có lòng thương người.

Giống như câu chết ai nấy chịu, chuyện không liên quan đến mình thì đừng xen vào.

Wind bước tới trước mặt người phụ nữ, không nghĩ ngợi gì lấy trong túi quần ra sắp tiền đầy cộm vừa rồi Ken đưa cho cô, bàn tay trắng nõn vươn tới nắm lấy bàn tay gầy guộc của người phụ nữ, cẩn thận đặt sắp tiền vào trong tay cô ta.

Người phụ nữ nhìn vào sắp tiền trên tay, ánh mắt bất ngờ ngược lên nhìn Wind, nhưng chỉ trong tích tắc sự mừng rỡ lộ rõ trên gương mặt xanh mét của cô ta, cảm giác của sự tuyệt vọng khi mình đang rơi vào cái hố sâu thăm thẳm, đột nhiên có người vươn tay ra kéo mình ra khỏi cái hố sâu không đáy đó khiến người phụ nữ vui đến không nói nên lời.

Sau vài giây bất động, giọng nói run run đứt quãng, vừa vui mừng vừa cảm kích của người phụ nữ vang lên.

- Cảm ơn.....xin....cảm ơn....cô..... nhưng cô cho tôi nhiều quá.

Tôi.... tôi không...thể nhận.....được..

Wind nhìn người phụ nữ khẽ cười đáp.

- Tôi nghĩ cô cần số tiền này hơn tôi, vả lại tiền cũng không phải là tiền của tôi.

Anh ấy làm nhiều chuyện xấu, xem như tôi giúp để đức cho đời sau của anh ấy.

Wind nói xong nở một cười tinh nghịch, chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt xám xịt của Ngạo Thiên, khi biết cô tiêu tiền của anh còn mắng chửi anh.

Người phụ nữ đưa mắt nhìn Wind chẳng hiểu cô đang nói gì, nhưng trong lòng vui đến khó tả.

Người phụ nữ mừng rơi nước mắt, một tay ôm con vào lòng tay còn lại cầm chặt sắp tiền Wind cho cô, dập đầu liên tục trước mặt Wind.

Trong lúc Wind khom tới ngăn lại hành động dập đầu tỏ ra cảm kích của người phụ nữ, không biết từ đâu hai chiếc xe Callilac màu đen sang trọng chậm rãi đỗ bên cạnh hai người.

Một người đàn ông trên người mặc Tây trang bước xuống từ vị trí lái xe.

Hắn cung kính bước tới mở cửa xe ra, một tay che ở phía trên cánh cửa tránh để người bước xuống đụng phải đầu, tay còn lại đưa ra làm động tác mời.

Tạ Chánh cung kính cúi nhẹ đầu lên tiếng.

- Phu nhân, xin mời.

Ở vị trí hành khách, hai người phụ nữ bước xuống, Wind nhìn một cái là biết ngay người phụ nữ bước xuống đầu tiên chính là vị phu nhân quyền quý, còn cô gái đứng phía sau là người hầu thân cận hoặc vệ sĩ của cô ta.

Vị phu nhân cao quý sở hữu dung mạo thanh cao thoát tục nhưng lại vô cùng kiêu ngạo, gương mặt xinh đẹp như thiên thần nhất là đôi mắt màu xanh khiến người đối diện không tự chủ bị cuốn hút vào đó.

Trên người cô gái mặc cái đầm ngắn màu đỏ, bỏ sát vào thân thể quyến rũ của mình để lộ cặp đùi trắng nõn.

Wind nghi ngờ ánh mắt hiếu kỳ nhìn vào cái đầm màu đỏ trên người cô, đó là cái đầm phát hành có số lượng của thương hiệu nổi tiếng Chanel.

Nhưng điều khiến Wind khó hiểu, chính là cái đầm này mùa sau mới tung ra thị trường, nhưng sao lại được mặc trên người cô ấy.

Gia Duyên tao nhã bước tới, ánh mắt kiêu ngạo chăm chú nhìn vào người phụ nữ trước mặt, nhưng ngay lập tức Gia Duyên chuyển tầm mắt của mình vào đứa bé trên tay người phụ nữ.

Wind nhìn thấy trong đôi mắt xanh biếc của Gia Duyên, lúc này ẩn chứa sự áy náy.

- Đưa cô ta về Trần Viên.

Tạ Chánh và Châu Ân nghe Gia Duyên nói vậy, lập tức bước tới đỡ người phụ nữ cùng với đứa bé ngồi vào trong chiếc xe màu đen phía sau.

Sau khi người phụ nữ đã an toàn ngồi vào trong xe, Châu Ân và Tạ Chánh

liền bước tới bên cạnh Gia Duyên.

Trần Hạo đã ra lệnh cho bọn họ bằng mọi giá cũng phải theo sát bên cạnh để bảo vệ Gia Duyên.

Gia Duyên không nói gì thêm chỉ cúi nhẹ đầu tỏ ra cảm kích đối với Wind, rồi cùng với Châu Ân và Tạ Chánh ngồi vào chiếc xe cadillac màu đen rời đi.

Wind đứng sững sờ nhìn theo hai chiếc xe đắt tiền màu đen, chỉ trong tích tắc đã biến khỏi tầm mắt của cô.

Cô gái này không đơn giản, khí chất kiêu ngạo không thua gì với chị Vịnh Hi.

Ngạo Thiên ra lệnh cho Ken đỗ xe bên kia đường, ánh mắt sắc bén sau tấm kính cửa sổ màu đen, quan sát Wind từ đầu đến cuối.

Nhìn thấy Wind thản nhiên lấy sắp tiền của anh cho cô, đưa cho người phụ nữ.

Ánh mắt sắc bén hiện lên tia kinh ngạc, cô ấy cho tiền người khác chẳng thèm đém?

Nhìn thấy người phụ nữ cúi đầu cảm tạ, ánh mắt cảm động nhìn cô gái trong lòng Ngạo Thiên chợt có suy nghĩ khác về cô.

Sau khi Ken nhìn thấy một đám người thần bí, đưa người phụ nữ bất hạnh kia đi.

Ken nhìn Ngạo Thiên qua kính chiếu hậu cung kính nói.

- Chủ nhân, chúng ta đi được chưa?

Ken nói xong, đợi một hồi lâu vẫn không nghe lời đáp từ Ngạo Thiê , anh lén nhìn Ngạo Thiên qua gương chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt chăm chú hiếu kỳ của Ngạo Thiên vẫn dõi theo cô gái bên kia đường.

Cô gái cho tiền xong tâm trạng khoan khoái tiếp tục cất bước về phía trước, đột nhiên một cơn gió thổi ngang qua người cô, khiến cái mũ lưỡi trai đội trên đầu cô bay về phía sau.

Hiện ra trước mắt Ngạo Thiên chính là mái tóc dài màu tím của cô gái, lúc này Ngạo Thiên mới chợt nhớ lại mình đã từng gặp qua cô tại Thành Phố X.

- Đi.

Trong lúc Ken không để ý, đột nhiên giọng nói trầm trầm của Ngạo Thiên vang lên từ phía sau.

Ken nghe vậy liền ấn chân xuống cần ga, chiếc xe chậm rãi tiến về phía trước.

Chiếc xe của Ngạo Thiên chạy phớt ngang qua cô gái, lần này Ngạo Thiên thật tò mò muốn nhìn kỹ dung nhan của cô gái, sở hữu mái tóc dài màu tím đặc biệt này.

Từ nãy giờ Wind luôn đội mũ lưỡi trai, đứng xoay lưng về phía của Ngạo Thiên nên anh không nhìn rõ mặt cô.

Nhưng thật không ngờ lúc này Wind lại xoay mặt sang chỗ khác, Ngạo Thiên chỉ có thể nhìn thấy phần nửa gương mặt của Wind, nhưng cô gái đã thành công khơi dậy sự chú ý trong lòng Ngạo Thiên, để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu anh về cô.

Cô sở hữu gương mặt hình chữ V, sống mũi cao, mắt to tròn, đôi mi dài cong vút, nhưng cái khiến Ngạo Thiên để ý chính là cô gái không hề trang điểm, làn da trắng mịn nhìn thật dễ thương và nhất là mái tóc màu tím đặc biệt của cô.

3. Chương 3: Ngạo Thiên Gặp Mặt Lôi Lạc Thiên.

Ngày hôm sau tại khách sạn năm sao The Palm, ở ngay trung tâm thành phố New York.

Khách sạn The Palm được Hiệp hội Khách sạn Quốc tế (International Hotel Association, IHA) đưa vào danh sách một trong những khách sạn xa xỉ, lộng lẫy nhất trên toàn thế giới.

Từng đồ vật trong khách sạn đều là những món đồ vô giá, được Trần Hạo sưu tầm từ khắp nơi trên toàn thế giới.

Mặc dù kiến trúc của tất cả khách sạn The Palm giống y như nhau, nhưng mỗi khách sạn đều được trang trí khác nhau, độc nhất vô nhị.

Nên khách hàng khi đến khách sạn The Palm, đều có cảm giác khác nhau.

Tọa lạc trên tầng hai của khách sạn The Palm, là nhà hàng năm sao chuyên về những món ăn Pháp chính tông, không gian yên tĩnh, trang trí tao nhã.

Nhà hàng The Palm là nhà hàng nổi tiếng tại New York vì đầu bếp chính của nhà hàng là Tom Flench, người đã không dưới mười lần đoạt lấy danh hiệu đầu bếp số một trên toàn thế giới.

Nếu không vì giao tình giữa Tom và Gia Duyên, thì dù Trần Hạo có ra mức lương cao đến đâu Tom cũng sẽ không đồng ý, vì anh vốn là một người thích sự tự do tự tại, không thích bị ràng buộc bởi hai từ trách nhiệm.

Từ ngoài cửa chính của nhà hàng, Ngạo Thiên bước vào với phong thái vô cùng u nhã, trên người anh là bộ âu phục màu xám.

Đi bên cạnh Ngạo Thiên chính là trợ lý Ken, hai người vừa bước vào một nam nhân viên phục vụ lập tức nhận ra Ngạo Thiên ngay, hần liền bước tới khom người cung kính trước mặt Ngạo Thiên.

- Ngạo tổng, xin mời.

Nam nhân viên phục vụ, vươn tay làm động tác xin mời Ngạo Thiên và Ken vào trong.

Ngạo Thiên nhìn hần gật nhẹ đầu, bước chân vẫn tiếp tục tao nhã bước về phía trước.

Ngạo Thiên và Ken được nhân viên phục vụ dẫn đường đi ngang qua không gian đông đúc người.

Ba người đi đến cuối nhà hàng, nhân viên phục vụ chột dừng lại trước cánh cửa phòng VIP.

Căn phòng VIP này dành riêng để tiếp đãi những người bạn thân của Trần Hạo.

Cánh cửa phòng vừa được nhân viên phục vụ nhẹ nhàng mở ra, hiện ra trước mắt của Ngạo Thiên và Ken là một căn phòng được trang trí một cách sang trọng, dùng hai màu trắng đen làm chủ đạo.

Bên phải đặt một quầy bar với những chai rượu đắt tiền, quý hiếm nhất thế giới.

Bên trái của căn phòng là một cái bàn tròn thật lớn, chính giữa đặt một bình hoa giọt tuyết màu trắng tinh khiết nhìn vào không rườm rà nhưng lại vô cùng sang trọng.

Từ lúc Trần Hạo và Gia Duyên kết hôn toàn bộ khách sạn The Palm, được Trần Hạo ra lệnh chỉ dùng một loại hoa làm trang trí.

Loại hoa này chính là hoa giọt tuyết mà Gia Duyên thích nhất, Trần Hạo vì Gia Duyên nên đã mua lại một ngọn đồi trên vùng bản địa của Italy, để trồng duy nhất loài hoa giọt tuyết này.

Quan sát xong căn phòng Ken mới để ý đến người đàn ông với khí thế khiếp người, ngồi nhàn nhã dựa lưng vào ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng.

Ken quan sát người đàn ông này, anh ta sở hữu gương mặt tuấn tú nhưng lại hết sức lạnh lùng.

38 năm thời gian không hề lưu lại, chút ít vết gò trên gương mặt anh tuấn của anh.

Sự trầm ổn cùng với sát khí tỏa ra từ trên người của Lôi Lạc Thiên, khiến người đối diện không rét mà rung.

Ngạo Thiên nhìn thấy Lôi Lạc Thiên liền nở một nụ cười khách khí.

- Chào Lôi tổng.

Lôi Lạc Thiên vẫn như ngày nào, dù anh đã rút lui ra khỏi giới hắc đạo nhưng khí thế của một Lão đại đã ăn sâu vào tận xương tủy của anh.

Lôi Lạc Thiên đứng lên vươn bàn tay to lớn của mình, bắt lấy bàn tay của Ngạo Thiên.

- Rất vui được gặp Ngạo tổng.

Sau khi hai người chào xã giao, Lôi Lạc Thiên mời Ngạo Thiên ngồi xuống.

Ngạo Thiên vừa ngồi xuống ghế sofa, Tề Phong liền bước tới cung kính mời Ngạo Thiên dùng một ly rượu mạnh.

Ngạo Thiên nhận lấy ly rượu từ trên tay của Tề Phong, đưa ra trước mặt làm động tác cụng ly với Lôi Lạc Thiên.

Hai người thoải mái uống cạn ly rượu trên tay mình, Ngạo Thiên đặt ly rượu trống xuống cái bàn thủy tinh trước mặt, nhìn Lôi Lạc Thiên nói vào chuyện chính.

- Lôi tổng, lần này tôi đến New York để gặp mặt ngài là vì.....

Ngạo Thiên nói đến đây đột nhiên dừng lại một chút, lấy trong túi áo ra một hộp cigar cuba.

Ngạo Thiên rút ra một điếu cigar mời Lôi Lạc Thiên, Lôi Lạc Thiên không khách sáo nhận lấy.

Ken và Tề Phong lập tức bước tới mời lên điếu cigar cho chủ nhân của mình.

Ngạo Thiên chỉnh lại tư thế ngồi của mình, chân này bắt chéo chân kia.

Anh hít vào một hơi thật sâu, rồi thản nhiên nhả ra làn khói đen dày đặc.

Lôi Lạc Thiên không hề gấp gáp, anh ngồi ung dung đặt một tay trên đùi, tay còn lại gác trên thành ghế sofa chờ Ngạo Thiên nói tiếp.

- Tôi muốn Lôi tổng, bán bản quyền của phần mềm Iris lại cho Ngạo Thị.

Lôi Lạc Thiên nghe Ngạo Thiên nói vậy liền ngồi thẳng người lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn Ngạo Thiên.

- Sao cậu lại biết về phần mềm Iris?

Phần mềm chống xâm nhập Iris là tâm huyết của Trình Lam và anh, không bán ra ngoài, chỉ có người của Lôi thị mới biết sự tồn tại của nó.

Ngoài lần trước Trình Lam dùng Iris để loại bỏ sự xâm nhập của Peace tại toà nhà One world trade centre ra, Iris chưa từng được dùng lại.

Ngạo Thiên đưa điếu cigar đến mép môi hít một cái, ánh mắt thưởng thức nhìn Lôi Lạc Thiên.

- Lôi tổng người ngoài không biết về thân phận phía sau của ngài, nhưng đối với Ngạo Thiên tôi.

Tôi quá quen thuộc với quy luật ngầm, ngoài cái thân phận Lôi tổng của tập đoàn Lôi thị ra, tôi còn biết ngài chính là đệ nhất hacker The Devil.

Mặc dù tôi không biết gì về hacking nhưng tôi có thể nói cho ngài biết, ở phía sau tôi còn có một đội ngũ hacker nổi tiếng.

Cho dù bọn họ không giỏi bằng ngài, Tử Thần, Peace và Nam Liệt nhưng cũng là những tinh anh trong lãnh vực công nghệ thông tin.

Lôi Lạc Thiên nghe Ngạo Thiên nói vậy, ánh mắt có phần hào hứng nhìn anh.

- Ngạo Tổng đã tìm hiểu rất rõ về tôi, vậy ngài cũng nên biết dù ngài có ra giá cao bao nhiêu, tôi cũng sẽ không bán.

Lôi Lạc Thiên nhìn Ngạo Thiên trầm giọng nói, tiền.....anh không thiếu.

- Tôi biết Iris là do ngài và phu nhân của ngài thiết lập ra.

Nhưng ngài có nghĩ không, một chương trình hoàn hảo như Iris nhưng không được truyền ra ngoài, có phải đáng tiếc lắm không?

Sắc mặt của Lôi Lạc Thiên không hề biến sắc, ánh mắt sắc bén dường như không quan tâm đến lời nói của Ngạo Thiên.

Đột nhiên cánh cửa phòng được đẩy mạnh ra, hai người phụ nữ hiện ngang bước vào.

Ngạo Thiên chú ý đến người phụ nữ dẫn đầu, cô nhìn thật xinh đẹp nhưng lại vô cùng lạnh lùng, trên người cô tỏa ra hàn khí khiến Ken đứng bên cạnh không dám nhìn lâu.

Cô mặc trên người cái đầm dài màu trắng, ánh mắt sắc bén liếc sơ qua người của Ngạo Thiên rồi đặt hết sự chú ý của mình vào Lôi Lạc Thiên.

Trình Lam và Đường Tam chậm rãi bước đến bên cạnh bọn họ, ánh mắt kiêu ngạo xem trời bằng vung của cô đã nói cho Ngạo Thiên biết cô chính là Lôi phu nhân.

Đệ nhất sát thủ quả thật có khác, trên người Trình Lam lúc nào cũng phát phối sát khí, dù đã lâu cô không giết người.

4. Chương 4:ngạo Thiên Kinh Ngạc.

Trình Lam ung dung ngồi xuống bên cạnh Lôi Lạc Thiên, bàn tay mềm mại đặt trên mu bàn tay lạnh tanh của anh vô nhẹ nhẹ.

Ánh mắt dịu dàng Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên chợt thay đổi trở nên băng lãnh một cách đáng sợ, khi cô chuyển tầm nhìn của mình lên người Ngạo Thiên, cất giọng lạnh lùng.

- Ngạo Thiên năm nay 27 tuổi con trai độc nhất của Ngạo gia, độc thân, là tổng tài của tập đoàn Ngạo Thị cũng là thủ lĩnh của bang Ngạo Long.....

Ngạo Tổng, tôi nói như vậy có đúng hay không?

Trình Lam nâng cằm gương mặt xinh đẹp tỏ ra vô cùng vẻ vang khi nói ra những lời này, cô muốn cho Ngạo Thiên biết, không phải chỉ có anh mới điều tra được thân phận thật sự của Lôi Lạc Thiên, cô cũng điều tra ra được thân phận thật sự của anh.

Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn Trình Lam, thần thái cùng với ánh mắt sắc lạnh của cô càng khiến anh khó chịu trong lòng.

Thật không ngờ bí mật của anh, lại bị người khác phơi bày một cách dễ dàng.

Cảm giác này khiến Ngạo Thiên không thoải mái trong lòng, nhưng mặt khác anh lại thưởng thức tài năng của người phụ nữ này.

- Lôi phu nhân nói phải, tôi thật khâm phục Lôi phu nhân.

Ngạo Thiên biết vừa rồi Lôi Lạc Thiên không hề biết đến thân phận thủ lĩnh của anh.

Phụ nữ quả thật có khác, tỉ mỉ hơn đàn ông nhiều.

Thật ra Lôi Lạc Thiên không phải là người cầu thả, chỉ có điều anh ỷ lại vào cô vợ yêu của mình.

Anh biết thói quen của Trình Lam, trước khi anh có hẹn với bất kỳ người nào, Trình Lam cũng sẽ điều tra trước, nhằm mục đích giữ an toàn cho anh.

Thái độ của Trình Lam thay đổi 180 độ khi cô nhìn vào Lôi Lạc Thiên,

cô mỉm cười ánh mắt yêu thương nói với giọng dịu dàng.

- Lạc Thiên, Ngạo Tổng nói cũng phải, chúng ta đã lãng phí Iris nhiều năm, cũng đã đến lúc cho mọi người chứng kiến kiệt tác của chúng ta.

Nghe Trình Lam nói vậy, ánh mắt phẳng lặng của Lôi Lạc Thiên chợt thâm trầm hơn. Anh ngẫm nghĩ một hồi lâu mới từ từ gật đầu đồng ý.

Giọng nói trầm khàn của Lôi Lạc Thiên vang lên.

- Lam Lam nói sao, thì quyết định như vậy.

Ngạo Thiên một lần nữa kinh ngạc với hai vợ chồng này, vừa rồi rõ ràng khi anh đề cập đến việc bán bản quyền Iris cho anh, Lôi Lạc Thiên không hề hứng thú, ngược lại thần sắc lộ rõ sự phản đối.

Nhưng Trình Lam vừa mới lên tiếng, Lôi Lạc Thiên liền thỏa thuận ngay.

Đúng như câu ‘anh hùng khó qua ải của mỹ nhân’.

Trong lúc Ngạo Thiên còn đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói mạnh mẽ của Trình Lam vang lên.

- Tôi đồng ý bán bản quyền Iris cho ngài, nhưng với một điều kiện.

Ngạo Thiên nghe Trình Lam nói vậy, không cần suy nghĩ liền đáp ngay.

- Được, chỉ cần điều kiện trong phạm vi khả năng của tôi là được.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên cười ngọt ngào, nhưng khi cô nhìn sang Ngạo Thiên nụ cười trên khóe môi cô chợt tắt ngúm.

Cô chỉ cười với một mình anh Lạc Thiên của cô mà thôi.

- Tôi chỉ bán bản quyền Iris cho ngài trong phạm vi Trung Quốc.

Ở nơi khác Iris vẫn thuộc về quyền kinh doanh của Lôi thị chúng tôi.

Ánh mắt thâm thúy của Ngạo Thiên hiện lên sự bất ngờ, anh nhướng mày nhìn Trình Lam.

Người phụ nữ này quả thật rất thông minh.

- Được!

Không thành vấn đề, chỉ cần Ngạo Thị có độc quyền kinh doanh Iris tại Trung Quốc là được.

Sau khi bàn xong cuộc giao dịch, Lôi Lạc Thiên và Trình Lam có hẹn với Mạnh Hùng và Kiều Nhi nên hai người đi trước.

Trước khi đi Đường Tam vui vẻ bước tới, trên tay cầm một cái hộp màu xanh nhìn thật tinh tế đưa ra trước mặt của Ngạo Thiên.

- Ngạo tổng, chị Vịnh Hi nhờ em đưa cái này cho anh.

Đường Tam nói xong liền đặt cái hộp màu xanh vào trong tay của Ngạo Thiên, không quan tâm đến việc Ngạo Thiên có đồng ý nhận lấy hay không.

Đường Tam nhanh chóng xoay người chạy theo Tề Phong, lúc này đã bước theo Lôi Lạc Thiên ra đến cửa.

Ngạo Thiên khó hiểu nhìn vào cái hộp trên tay mình.

Vịnh Hi?

Vịnh Hi là ai?

Ngạo Thiên suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, anh nào biết từ cái ngày Đường Vịnh Hi giúp Thần Phong điều tra tung tích của Chung Hân.

Đường Vịnh Hi đã có phần thích thú về Ngạo Thiên, cô ra lệnh cho Phan Minh Vũ điều tra nhất cử nhất động của Ngạo Thiên.

Muốn xem một người tốt bụng có thể vì tình yêu mà hy sinh, để người mình yêu được hạnh phúc, như Ngạo Thiên thật ra là người như thế nào.

Trong căn phòng VIP 5612 trên tầng 56 của khách sạn The Palm, Ngạo Thiên với tâm trạng vui vẻ vì đã thành công hợp tác với Lôi Lạc Thiên.

Anh không ngờ chuyến đi lần này mọi việc lại thuận lợi đến như vậy, trước khi đến gặp mặt của Lôi Lạc Thiên, anh còn lo lắng Lôi Lạc Thiên sẽ từ chối cuộc giao dịch này.

Ngạo Thiên rất tự tin rằng mình sẽ thuyết phục được Lôi Lạc Thiên, nhưng nhất định sẽ tốn rất nhiều thời gian cùng với công sức.

Ngạo Thiên mới vừa tắm xong từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên người còn đọng lại những giọt nước trong suốt, mái tóc màu nâu ngắn gọn ướt đầm, nhỏ từng giọt từng giọt như viên thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn màu trắng trên trần nhà, xuống lòng ngực rắn chắc của anh.

Trên người Ngạo Thiên lúc này chỉ tùy tiện quấn một cái khăn tắm màu trắng ở phần eo, che lại thân dưới của mình.

Anh bước đến quầy bar rót cho mình một ly rượu đỏ.

Ngạo Thiên với tâm trạng khoan khoái nhâm nhi ly rượu đỏ trên tay, ánh mắt vô tình liếc nhìn cái hộp màu xanh được anh tiện tay đặt trên bàn.

Sự hiếu kỳ trong lòng thôi thúc anh phải mở nó ra xem.

Ngạo Thiên đặt ly rượu xuống bàn, anh bước tới bàn tay to lớn sờ nhẹ nhàng vào cái hộp, do dự một chút cuối cùng anh cũng mở nó ra xem.

5. Chương 5:wind Xuất Hiện.

Hiện ra trước mặt anh chính là một cái mũ lưỡi trai màu đen.

Ngạo Thiên thò tay vào trong hộp cầm lấy cái mũ lên xem, nhìn thấy cái mũ này trong lòng anh lập tức nghĩ đến cô gái với mái tóc dài màu tím.

Nếu anh nhớ không lầm, cái mũ này là do cô gái ở Thành Phố X giận dữ ném theo chiếc xe của anh.

Nghĩ đến việc này Ngạo Thiên cầm lấy điện thoại di động đặt trên bàn gọi cho Ken.

“Reng...”

Điện thoại vừa mới reng được một tiếng, Ken lập tức bắt máy ngay.

Giống như Ken đã cầm điện thoại trên tay từ trước.

- Chủ nhân.

Giọng nói cung kính của Ken vang lên, Ngạo Thiên không kiên nhẫn lập tức lên tiếng.

- Cho người điều tra Vịnh Hi, cô gái vừa rồi nhắc đến là ai.

- Dạ chủ....Nh....

“Tút.....tút.....”

Ken còn chưa nói xong đã nghe được tiếng tút tút, vang ra từ trong điện thoại

Ngạo Thiên đã cúp máy, Ken không biết vì sao hôm nay tâm tình của chủ nhân lại thất thường đến như vậy?

Ngạo Thiên nói xong những gì mình cần nói, anh lập tức cúp máy quảng điện thoại trở lại trên bàn, một cái bịch.

Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào cái mũ trên tay, nhưng ngay sau đó anh bất thành linh quảng nó trở lại cái hộp màu xanh bên cạnh.

Trong lòng không muốn suy nghĩ đến cô gái kỳ lạ kia nữa.

Một tuần sau ngoài cửa chính của nhà hàng trong khách sạn The Palm, một cô gái với thân hình quyến rũ, trên người mặc cái váy màu kem bó sát vào thân hình gợi cảm của mình.

Nhưng mái tóc ngắn chấm vai màu đen lại không phù hợp với gương mặt trẻ trung xinh đẹp của cô.

Cô gái đảo mắt nhìn xung quanh nhà hàng tìm cho mình một chỗ vừa kín đáo vừa vắng vẻ, sau khi tìm thấy chỗ thích hợp cô lặng lẽ ngồi xuống, ánh mắt sắc bén quan sát đôi nam nữ đang từ ngoài cửa chính ân ái bước vào.

Hai người âu yếm ngồi xuống cái bàn tròn bên cạnh cô.

Trong lúc Wind đang chăm chú quan sát hai người, đột nhiên giọng nói của một cô gái vang lên, khiến cô giật nảy mình xem một chút nữa từ trên ghế ngã xuống mặt đất.

- Thưa cô, cô cần dùng gì?

Wind khom người xuống ngón tay đặt ở bờ môi đầy đặn của mình, làm động tác im lặng.

- Shhhhhhh.....

Trước ánh mắt kinh ngạc của cô nhân phục vụ, Wind cầm lấy cái menu bản A4 che lại gương mặt của mình.

- Cho tôi một ly nước cà chua.

Nói xong, Wind vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô nhân phục vụ đi đi.

Hôm nay cô đến đây là để theo dõi người đàn ông cùng với cô gái ngồi ở cái bàn bên cạnh.

Vợ của hắn nghi ngờ hắn có gian tình nên mới tìm đến ba cô, nhờ văn phòng thám tử của ba cô điều tra và quan trọng nhất là phải tìm ra chứng cứ ngoại tình của hắn, để dùng trước tòa khi họ ly hôn.

Wind ngồi bên cạnh chăm chú nghe lén đối thoại của bọn họ, và dùng máy camera mini do cô cẩn thận ngụy trang thành một cây kim cài áo hình dạng đóa hoa hồng, được cô cài trước ngực quay lại toàn bộ sự việc diễn ra trước mắt.

Nghe những lời đường mật của gã đàn ông đó nói với cô nhân tình, trong lòng cô cảm thấy buồn nôn.

Đúng là loại cặn bã trong xã hội, có vợ và con ở nhà, còn ra ngoài anh anh em em với người phụ nữ khác.

Đúng như câu ‘đàn ông mà tin được, thì heo nái cũng biết leo cây!’

Vì Wind đã gặp qua nhiều trường hợp ngoại tình này, nên trong lòng cô đã không còn bất kỳ hy vọng gì vào tình yêu nữa.

Lúc mới yêu thì lời ngon tiếng ngọt, cái gì là yêu em đến Thiên trường địa cửu, anh sẽ chết nếu sống thiếu em,

Em là người phụ nữ duy nhất của đời anh.

Nhưng chỉ vài tháng ngắn ngủi đâu sẽ trở về đây, bộ mặt giả tạo sẽ trở về nguyên hình.

Nghĩ đến những điều này, gương mặt Wind chợt hiện lên biểu cảm đáng khinh.

Nếu biết trước yêu sẽ chịu nhiều tổn thương, vậy cô thà không yêu thì hơn, tránh hành hạ con tim bé bỏng của mình.

Còn mãi mê trong niềm suy nghĩ của riêng mình, từ đâu một ly nước cà chua xuất hiện trước mặt cô.

Anh chàng phục vụ nở một nụ cười niềm nở nói.

- Thưa cô, nước cà chua của cô.

Nhìn thấy bộ mặt tươi cười nịnh nọt của anh chàng phục vụ, Wind chán ghét vô cùng.

Đàn ông điều như nhau, thấy gái đẹp liền tỏ ra ân cần.

- Được rồi, không còn chuyện của anh nữa, mau đi đi.

Wind lạnh lùng nói, rồi tiếp tục dõi mắt theo đôi nam nữ bên cạnh.

Anh chàng phục vụ hơi ngỡ ngàng với thái độ thờ ơ này của cô, anh ta là Trạch Tân giám đốc của nơi này.

Một người luôn tự hào về vẻ bề ngoài điển trai của mình, nhưng thật không ngờ cô gái trước mặt nhìn cũng không thêm liếc mắt nhìn đến anh.

Hôm nay vì khách sạn gặp sự cố nên anh mới đích thân phục vụ khách hàng, nhưng vừa gặp cô gái này trong lòng Trạch Tân liền trỗi lên sự hứng thú.

Wind với vẻ mặt hết sức kinh tởm ánh mắt sắc bén quan sát hai người, bàn tay vô thức đưa ly nước cà chua đến đôi môi hồng phấn hấp tấp từng ngụm một.

Người đàn ông thật sỗ sàng, bàn tay dơ bẩn không ngừng vuốt ve bóp đùi trắng nõn nà của cô gái dưới mặt bàn.

- Anh.....khi nào anh mới chịu ly hôn với vợ?

Người ta không chịu đâu, người ta chỉ muốn ngày ngày đêm đêm được ở bên cạnh anh mà thôi.

Giọng nói nhõng nhẽo của cô gái, khiến Wind xém một chút nữa là phun một ngụm nước cà chua trong miệng ra ngoài.

Ánh mắt khó tin nhìn vào hai người lúc này ở nơi công cộng lại làm ra hành động đồi bại.

Bàn tay mềm mại của cô gái sờ vào bắp đùi của gã đàn ông, từ từ di chuyển lên trên.

Người đàn ông yêu thương ôm chặt thân thể mềm mại của cô gái, lúc này đang quần lấy hấn như co bạch tuộc vào lòng, cất giọng nuông chiều.

- Em cưng, anh sẽ ly hôn sớm thôi.

Em nhẫn nại thêm một chút, anh đang âm thầm bán tất cả tài sản thuộc về tên anh, để sau này khi ly hôn không cần phải chia cho bà ta.

Gã đàn ông nói ra những lời này một cách thần nhiên, như việc so đo với vợ và con là điều hiển nhiên vậy đó.

Đúng là một gã đàn ông tồi.

Trong lúc này đột nhiên bàn tay cứng ngắt của người phụ nữ vỗ mạnh lên vai Wind, lớn giọng nói.

- Đây cô, không phải cô là cô thám tử tư lần trước giúp tôi, theo dõi ông chồng khốn nạn của tôi sao?

Wind kinh ngạc ngược mắt lên nhìn bà ta, gặp phải khách hàng cũ cô hốt hoảng xoay mặt sang chỗ khác nhẹ giọng nói.

- Cô nhìn lầm người rồi, tôi không quen cô.

Người phụ nữ không chịu thôi, bà dám khẳng định rằng mình không nhìn nhầm, cô gái này chính là người giúp bà thắng vụ kiện ly hôn.

- Cô đã quên tôi rồi sao?

Tôi là Bàn phu nhân.

Dừng một chút người phụ nữ dường như suy nghĩ thông suốt, bà nhìn dáo dác rồi nhìn sang Wind lúc này đang tìm cách để lẩn tránh bà.

- Cô đang làm nhiệm vụ?

Nghe bà ta nói vậy Wind tức đến không nói nên lời, cô trợn mắt nghiêng răng keng két, chỉ mong sao mình có thể tát bà ta mấy bạt tai cho tỉnh táo.

Nếu đã biết vậy sao còn không mau rời đi.

6. Chương 6: oan Gia.

Người đàn ông cùng với tiểu tam nghe được đối thoại giữa hai người, hần đứng bật dậy gương mặt giận dữ, dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt của Wind.

- Đây cô, cô đang làm gì đó?

Hắn dám chắc cô gái này là do bà vợ đáng ghét của hắn thuê, để theo dõi hắn và cô tình nhân trẻ.

Wind nhìn theo nơi phát ra âm thanh chói tai kia, trong lòng ngỡ ngàng trước tình cảnh trước mắt.

Không biết từ lúc nào phía sau hắn đã xuất hiện ba người đàn ông dáng người cao lớn vạm vỡ, trên người họ mặc âu phục màu đen chỉnh tề.

Chắc có lẽ là thuộc hạ hoặc vệ sĩ do hắn thuê, nghĩ cũng phải một người chuyên làm chuyện xấu như hắn ta nên lúc nào trong lòng cũng sợ có người tìm đến trả thù.

Trong lúc Wind chuẩn bị tìm một lý do chính đáng cho hành vi lén lút của mình, bên kia người đàn ông quát lớn.

- Bắt cô ta lại cho tôi!

Người đàn ông vừa dứt câu, ba tên thuộc hạ liền hung hăng nhắm về phía của Wind bước nhanh tới.

Wind kinh ngạc cô không ngờ người đàn ông này lại dám ra tay với cô ở nơi công cộng.

Ba gã đàn ông còn chưa bước đến gần Wind, cô đã nhanh chóng đứng lên thuận tay xô người phụ nữ làm hỏng chuyện của cô sang một bên, khiến bà ta bất ngờ ngã về phía sau đụng vào cái bàn tròn bên cạnh.

“Ahhhhhhhhhhh”

Tiếng thét vì đau đớn của người phụ nữ vang lên, khơi dậy sự chú ý của những người đang ưu nhã thưởng thức buổi trưa của mình bên cạnh.

Lúc này Wind không có thời gian để quan tâm đến những ánh mắt tò mò xung quanh, thân thể mảnh mai như cơn lốc lao nhanh về hướng thang máy.

Chết tiệt!

Cái váy bó sát người này cùng với chiếc giày cao gót khiến hành động tẩu thoát của cô gặp nhiều khó khăn. Theo phản ứng tự nhiên cô vừa chạy, vừa ngoái đầu lại nhìn xem bọn họ đuổi theo đến đâu.

“Đình.....”

Vừa chạy đến trước cửa thang máy một tiếng đình vang lên, cánh cửa bằng sắt lập tức mở ra.

Wind không có thời gian để suy nghĩ, nhìn thấy cửa thang máy mở ra như tìm thấy được ánh sáng giữa màn đêm mờ mịt, cô bước nhanh vào trong ngón tay thon dài ấn liên tục vào nút đóng cửa.

Nhìn thấy ba tên đàn ông chỉ còn một bước là chặn được cửa thang máy, sắc mặt của Wind tối sầm lại trong lòng chỉ sợ họ sẽ đoạt lấy chứng cứ trong tay cô.

Vừa rồi những gì gã đàn ông kia nói với cô tình nhân Wind đều thâu được hết, đó là bằng chứng hữu hiệu nhất để đưa cho thân chủ.

Trước ánh mắt khấn trương của Wind cánh cửa thang máy đã thành công khép chặt lại, trước mặt cô lúc này chỉ còn lại một bức tường sắt bóng loáng, cô thở phào nhẹ nhõm hít vào một hơi thật sâu, cố ổn định lại nhịp tim đang đập thình thịch của mình.

Khi Wind bình tĩnh lại, cô mới ý thức được còn có người ở trong thang máy.

Cảm giác được cặp mắt sắc bén của người nào đó đang nhìn chằm chằm vào cô, không biết vì sao trong lòng Wind lại cảm thấy không thoải mái.

Wind bực bội xoay người lại bắt gặp gương mặt lạnh lùng của kẻ oan gia, người mà mỗi lần gặp phải đều khiến cô xui xẻo đến tột cùng.

Nhìn thấy Ngạo Thiên đứng đút hai tay vào trong túi quần tây của mình, thân hình cao lớn nhàn nhã dựa vào bức tường thang máy.

Ngạo Thiên với gương mặt lạnh lùng vô cảm, đôi mày rậm nhíu chặt lại nhìn cô gái ăn mặc hở hang, chạy quỳnh quáng giống như đang trốn nợ, trong lòng anh hiện lên cảm bài xích vô cùng.

Nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của Ngạo Thiên, Wind bĩu môi khinh thường, chắc có lẽ vì sự hiện diện của người đàn ông này nên mọi chuyện mới thành ra như thế này, không thuận lợi chút nào.

Wind đảo mắt bày ra vẻ mặt chán ghét, xoay người lại không muốn đối diện với anh.

“Đình”

Đình một tiếng cánh cửa thang máy được mở ra, đập vào mắt cô chính là con số 56 mạ vàng thật lớn chói cả mắt, dán trên bức tường đá hoa cương màu trắng trước mặt.

Lúc này Wind mới ý thức được mình đã đi đến tầng cao nhất của khách sạn The Palm, tầng dành riêng cho những vị khách VIP.

Suy nghĩ một chút cô không quan tâm, liền vội vàng bước ra ngoài vì trong lòng thật sự không muốn ở cùng chỗ với người đàn ông đáng ghét này, dù chỉ là một phút.

Người gì mà lúc nào cũng bày ra bộ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng khiến người đối diện cảm thấy khó chịu.

Wind không muốn sự xuất hiện của Ngạo Thiên ảnh hưởng đến tâm trạng sản khoái của mình, trong lòng dắc ý vì mình đã thành công trốn khỏi bọn người vừa rồi.

Wind bước đi thanh thản, vừa đi vừa huýt sáo, đột nhiên bước chân cô bất thành linh dừng lại, cô vội vàng quay đầu lao về phía sau.

Thân hình nhỏ bé đụng phải một bức tường thật rắn chắc, thân thể của Wind bị văng mạnh về phía sau ngã xuống mặt đất, mái tóc giả màu đen huyền cũng vì vậy mà rơi xuống.

Ánh mắt lạnh nhạt của Ngạo Thiên loé lên tia sáng, khi anh nhìn thấy mái tóc màu tím mình mành rũ xuống bờ vai nhỏ nhắn của Wind.

Là cô ta!

Thảo nào vừa rồi trong thang máy mình lại cảm thấy cô gái này nhìn rất quen, thật không ngờ lại là cô gái kỳ lạ này.

- Ahhhhhhhhhhhhhhh

Tiếng kêu đau đớn của Wind, lôi về suy nghĩ của Ngạo Thiên.

Anh nghi ngờ nhìn Wind lúc này đang ngồi dưới mặt đất.

Cô gái này thật sự vô tình, hay cố ý muốn tìm cách tiếp cận với anh.

Sau tiếng kêu đau đớn Wind đột nhiên đứng bật dậy, cô không quan tâm đến sự hiện diện của Ngạo Thiên lao về hướng cửa thang máy.

Tay không ngừng ấn vào nút thang máy, cặp mắt căng thẳng nhìn về phía sau lưng.

Ngạo Thiên nhìn thấy một màn đặc sắc trước mặt, anh ung dung nép sát vào tường nhường đường cho ba gã đàn ông.

Ba người đàn ông với bộ dạng thanh thần, bước từng bước chậm rãi về phía Wind.

- Còn muốn chạy?

Một gã đàn ông đứng trước mặt Ngạo Thiên lên tiếng.

Wind nhìn thấy mình không còn đường trốn, đành miễn cưỡng xoay người lại cố giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn ba người đàn ông.

- Các người muốn gì?

Một tên đàn ông nhìn Wind cười đắc ý.

- Muốn gì?

Cô còn giả khờ trước mặt tôi?

Nếu cô khôn hồn thì đưa ra cái bọn tôi cần lấy, bằng không đừng trách bọn tôi.....

Gã đàn ông buông ra lời hăm dọa, nhưng Wind không hề khuất phục.

Cô ngẩng mặt lên nhìn ba tên đàn ông đang làm hùm làm hổ trước mặt, nói một cách dứt khoát.

- Tôi không đưa đó!

Các người định làm gì tôi?

Tên đàn ông tức giận, hấn không còn kiên nhẫn bước tới.

- Cô thật không biết điều, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Hắn nói xong liền vươn móng vuốt của mình túm lấy mái tóc dài màu tím đặc biệt của Wind, Wind nhanh tay chụp lấy cánh tay hắn, hàm răng trắng toát nhắm thẳng và tay hắn cắn thật mạnh.

- Ahhhhhhhhhhhhh.....

Tao giết mày.....

Tên đàn ông bị cắn đau điếng kêu lên, theo phản ứng tự nhiên hắn buông mái tóc dài màu tím của cô ra.

Wind lập tức lui mình về phía sau, tấm lưng mảnh mai chạm phải cánh cửa thang máy bằng sắt lạnh lẽo, cặp mắt nhìn tứ phía tìm đường trốn chạy.

Nhìn thấy gương mặt lạnh tanh của người nào đó đang đứng một bên, khoanh hai tay trước ngực chờ xem kịch vui không có ý định giúp đỡ, Wind nổi sùng.

Thật đáng chết, đàn ông kiêu gì không biết?

Gặp con gái bị nguy hiểm cũng không biết ra tay giúp đỡ.

Người đàn ông với nét mặt hung hăng bước tới, hắn nâng tay lên cao nhắm vào gương mặt xinh đẹp của Wind mà đáng xuống một bạt tai thật mạnh.

7. Chương 7: Ngạo Thiên Dao Động.

Wind hốt hoảng trong lòng lúc này cô đã không còn đường thoát, đành đứng yên tại chỗ nhắm chặt mắt, hai tay đưa lên che lại gương mặt xinh đẹp của mình.

Chỉ ít khi bị đánh dung nhan kiều diễm của cô, cũng không để lại sẹo.

“.....”

Vài giây trôi qua Wind không thấy động tĩnh gì, sự đau đớn cô chuẩn bị tâm lý để đón lấy không hề tới.

Cô từ từ hé mở mắt muốn xem tình hình ra sao.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cô kinh ngạc, cặp mắt sáng ngời mở thật to.

Lúc này Ngạo Thiên đã không còn vẻ mặt lãnh đạm của vừa rồi, anh cau mày bàn tay cường tráng giữ chặt cánh tay dơ bẩn của gã đàn ông đang giơ lên trước mặt, không cho hắn làm tổn thương cô.

Tên đàn ông bị Ngạo Thiên nắm chặt cổ tay khiến hắn đau đớn, hắn trợn mắt nhìn Ngạo Thiên trong lòng không ngờ Ngạo Thiên bề ngoài nhìn lịch lãm như vậy, nhưng sức mạnh thật kinh người.

Hắn dần xuống cơn đau đớn trong lòng, nghiêng răng ken két phun ra từng chữ một.

- Không phải chuyện của mày, khôn hồn thì đừng xen vào!

Ngạo Thiên nghe hắn buông ra lời hăm dọa, gương mặt tuấn lãng không hề biến sắc, anh trầm tĩnh một cách lạ thường trước tình huống đơn thân độc mã.

Wind hơi bất ngờ với hành động của Ngạo Thiên, hắn cũng biết giúp người hay sao?

Đột nhiên đôi môi mỏng của Ngạo Thiên nhếch lên thành nụ cười khiêu khích, anh nhìn tên đàn ông kia cất giọng ngông cuồng.

- Tôi muốn xen vào, vậy các người định dùng cách gì để ngăn cản tôi?

Ba tên đàn ông nghe Ngạo Thiên nói vậy liền tức giận, thằng nhóc này không biết chết là gì để họ xem hắn sẽ dùng cách gì để lấy một chọi ba.

Tên đàn ông bị Ngạo Thiên giữ chặt đột nhiên lên tiếng.

- Lên!

Hắn vừa dứt câu hai tên đồng bọn không nghĩ ngợi, liền xông tới tập kích Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhanh tay bẻ quặt cánh tay của tên đàn ông về phía sau giữ chặt hắn, đôi chân thon dài mang đôi giày da bóng loáng vươn ra đá một cú vào lồng ngực vạm vỡ của một tên.

Sức mạnh của Ngạo Thiên khiến Wind thất kinh trong lòng, anh chỉ thần nhiên đá một cái, vậy mà tên đàn ông kia bị văng ra thật xa về phía sau, thân thể của hắn chạm mạnh xuống mặt đất tạo ra âm thanh nặng nề.

“Bịch.....”

Vừa đối phó với hai tên đàn ông kia, Ngạo Thiên vừa dùng thêm sức khiến tên đàn ông bị Ngạo Thiên chế ngự đau đớn vô cùng, cảm giác như cánh tay của hắn sẽ bị Ngạo Thiên bẻ ra làm đôi bất cứ lúc nào.

Điều này khiến hắn kinh hãi trong lòng, cố gắng đứng im không dám động đậy.

Tên còn lại thấy đồng bọn của mình, một người bị bắt giữ một người bị trọng thương nằm đau đớn dưới mặt đất trong lòng phần nộ, cặp mắt gian xảo nhìn tứ phía tìm vũ khí để tấn công Ngạo Thiên.

Không tìm thấy gì chỉ nhìn thấy một cái thùng rác bằng sắt bên cạnh, hấn liền lao tới cầm cái thùng rác lên dùng hết sức ném về phía của Ngạo Thiên.

Những trò trẻ con này Ngạo Thiên không hề để trong mắt, vừa nhìn thấy cái thùng rác lao về phía mình anh liền vươn chân lên, một cước đá văng cái thùng rác sang một bên.

Nhưng không ngờ tên đàn ông thật xảo trá hấn chỉ dùng chiêu kích tướng, cố tình dùng cái thùng rác để phân chia sự chú ý của Ngạo Thiên.

Cái thùng rác vừa được ném ra tay hấn đã cầm sẵn con dao găm ngắn gọn, nhắm vào người của Ngạo Thiên thẳng tay mà đâm tới.

Ngạo Thiên không để ý, khi anh ý thức được sự nguy hiểm đến cận kề, định xoay người đem gã đàn ông bị anh chế ngự ra làm bia, nhưng thật không ngờ lúc này Wind từ đâu xông ra, hai tay cô đột nhiên choàng qua vòng eo cường tráng của anh ôm anh thật chặt.

Cây dao găm trên tay của gã đàn ông, bất ngờ đâm thẳng vào lưng cô.

Ngạo Thiên ngỡ ngàng nhưng chỉ trong tích tắc sự kinh ngạc đó trở nên phần nộ, anh giận dữ xô người đàn ông bị anh chế ngự sang một bên, đôi tay rắn chắc lập tức vươn ra ôm gọn thân thể mềm nhũn của Wind vào lòng.

Ngạo Thiên hoang mang ánh mắt sững sờ nhìn cô, anh không ngờ cô lại có thể hy sinh mạng sống của mình để cứu anh.

Ba tên đàn ông bất động trong giây lát, họ hoảng hốt khi nhìn thấy mình đã lỡ tay khiến cô gái này bị thương, họ chỉ muốn hù dọa hai người một chút, tại sao lại thành ra như thế này?

Họ chỉ nhận tiền để theo bảo vệ ông chủ, không hề nghĩ đến trong nhiệm vụ lần này lại xảy ra án mạng.

Ba người nhìn nhau bằng ánh mắt sợ hãi, rồi nhanh chóng rút lui ra khỏi hiện trường, trong lòng thầm cầu nguyện tính mạng của cô gái kia đừng gặp nguy hiểm.

Wind với vẻ mặt nhó nhem nằm yên trong lòng của Ngạo Thiên, máu từ trên lưng cô thấm ướt cả bàn tay rộng lớn của anh.

CMN! Mình đang nghĩ gì, tự nhiên sao lại xông ra để làm gì?

Đột nhiên mọi thứ trước mắt cô trở nên mơ hồ, cặp mắt nặng trĩu không tự chủ từ từ khép chặt lại.

Điều cuối cùng Wind nhớ được trước khi ngất đi, chính là giọng nói khản trương cùng với vẻ mặt lo lắng của Ngạo Thiên.

- Cô đừng sợ, có tôi ở đây.....

Ngạo Thiên nhìn thấy Wind mất đi tri giác trong lòng anh, gương mặt trắng bệch trán lấm tấm mồ hôi anh liền bế cô lên bước nhanh đến phòng 5612 của mình.

Ngạo Thiên vừa bước đến cửa phòng, một tay ôm chặt Wind, tay còn lại đưa ra dùng dấu vân tay của mình ấn vào bàn phím ổ khoá để mở cửa.

“Tích”

Tích một tiếng cánh cửa phòng hé mở ra, không biết vì sao trong lòng anh lại cảm giác nao núng đến như vậy.

Ngạo Thiên với tâm trạng bồn chồn, dùng chân đá một cái, cánh cửa phòng mở bung ra, anh vội vàng bước nhanh vào trong.

Vừa bước vào cửa, tất cả đèn trong phòng lập tức được bật lên, khiến một căn phòng tối om như mực đột nhiên tỏa sáng.

Ngạo Thiên hơi nheo mắt vì chưa thích nghi được với ánh sáng, nhưng anh không hề bận tâm, điều anh lo lắng chính là cô gái vì anh nên mới bị thương.

Ngạo Thiên sải bước về phía phòng ngủ của mình, vừa đi ánh mắt khó hiểu vừa nhìn xuống cô gái nhỏ đang nằm yên trong lòng.

Vì sao cô lại cứu tôi?

Trong lòng còn đang thắc mắc, Ngạo Thiên chợt nhìn thấy trước ngực Wind lúc này cài một cây kim cài áo, anh sợ nó sẽ khiến cô khó chịu liền cẩn thận tháo cây kim cài áo xuống, đặt trên cái bàn bên cạnh giường lớn.

Ngạo Thiên thật chu đáo vì lưng Wind bị thương, nên anh nhẹ nhàng đặt cô nằm sấp xuống giường, lúc này được phủ bởi tấm ra trải giường màu trắng.

Ngạo Thiên đứng bất động ánh mắt mông lung nhìn bức tranh kiều diễm trước mắt.

Lúc này Wind nhìn thật xinh đẹp thân hình tuyệt mỹ được che bởi cái váy màu kem bó sát vào người để lộ ra đường cong quyến rũ, phối hợp với mái tóc màu tím óng ánh dưới ánh đèn LED màu trắng, cùng với vết máu màu đỏ sẫm lan ra từ miệng vết thương trên lưng cô tạo thành một đóa hoa bỉ ngạn thật mê ly, nhìn vào vừa cảm giác xót xa vừa cảm giác quyến luyến, khiến ánh mắt lạnh lùng phẳng lặng của Ngạo Thiên chợt loé lên một cơn sóng dập dềnh.

8. Chương 8: nụ Hôn Đầu Của Ngạo Thiên.

Kỳ thật không biết vì sao khi nhìn thấy cô gái xa lạ này nằm mê man trên giường, tâm trạng anh lại trở nên phiền não đến như vậy?

Vì sao lòng anh lại cảm giác xót xa?

Đôi mày rậm của Ngạo Thiên chợt nhíu chặt lại, khi anh nhìn thấy Wind vô thức chuyển động cơ thể của mình, một cơn đau xé ruột xé gan từ vết thương trên lưng cô lan tỏa toàn thân, khiến cô đau đến muốn chết đi sống lại, trong cơn mê sảng Wind khẽ kêu lên.

-Ummmmmmmm.....

Tiếng kêu vì đau đớn của Wind, kéo suy nghĩ của Ngạo Thiên trở về hiện thực.

Ngạo Thiên chợt bình tĩnh lại anh bước nhanh vào trong phòng tắm, vài giây sau Ngạo Thiên cầm trên tay một cái hộp y tế màu trắng bước ra ngoài, đi thẳng đến bên cạnh Wind.

Ngạo Thiên đặt hộp y tế trên cái bàn ngủ bên cạnh giường, bàn tay to lớn vươn tới chạm vào phần lưng lúc này đã nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Căn phòng thật yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của Wind cùng với tiếng thở trầm ổn của Ngạo Thiên.

Đột nhiên một tiếng xẹt vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch trong căn phòng.

“Xẹt.....”

Đôi tay cường tráng thành thạo xé chiếc váy màu kem bó sát vào cơ thể quyến rũ của Wind ra làm đôi, hiện ra trước mắt anh chính là nội y màu đen khiêu gợi cùng với tấm lưng trắng nõn mịn màng của cô.

Ánh mắt phẳng lặng dịu dàng của Ngạo Thiên chợt hiện lên nộ khí, khi anh nhìn thấy con dao găm sắc bén đang ghim sâu vào lưng cô.

Những giọt máu màu đỏ sẫm chườm mắt kia, chảy dài xuống tấm lưng trắng toát khiến trái tim Ngạo Thiên thất lại.

Gương mặt anh tuần khê biến sắc trở nên lạnh lùng hơn, những ngón tay thon dài đột nhiên vươn tới, sờ nhẹ nhàng vào vết máu trên lưng cô.

Cảm nhận được thân thể nhỏ bé của Wind run lên khi tay anh chạm vào lưng cô, toàn thân Ngạo Thiên cứng đờ.

Đôi đồng tử sắc bén chợt hiện lên những tia máu đỏ mang theo sự độc ác, khi anh nghĩ đến cô gái nhỏ này là vì anh nên mới bị thương.

- Tôi sẽ khiến các người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Giọng nói lạnh lùng của Ngạo Thiên vang lên, anh sẽ tính sổ với ba tên cặn bã đó.

Sau khi cơn phần nộ trôi qua, Ngạo Thiên cầm chặt cán dao, anh dùng sức rút con dao nhọn kia ra khỏi lưng Wind.

Con dao vừa rút ra khỏi người cô, anh lập tức dùng miếng vải băng màu trắng đè lên miệng vết thương tránh cho máu không ngừng chảy ra ngoài, vì không còn lưỡi dao chặn lại miệng vết thương vừa sâu vừa rộng.

Sau khi cầm máu cho Wind xong, Ngạo Thiên lấy trong hộp y tế ra một tuýp thuốc gây tê, anh cẩn thận thoa bên ngoài miệng vết thương.

Ngạo Thiên thật trầm tĩnh, anh ngồi trên ghế bên cạnh giường, nhìn cô chờ cho thuốc gây tê phát huy tác dụng của nó.

Sau khi Ngạo Thiên đã khằng định thuốc tê có tác dụng, anh mới cầm một cây kim nhỏ được luồn vào sợi chỉ mỏng, loại chỉ tự tiêu dùng để khâu lại miệng vết thương, sau một thời gian khi vết thương lành lại sợi chỉ cũng tự tiêu đi không cần phải cắt chỉ.

Ngạo Thiên khâu lại miệng vết thương một cách kĩ lưỡng, tránh cho sau này để lại vết sẹo xấu xí trên tấm lưng trắng như tuyết của cô.

Bàn tay to lớn chỉ dùng để cầm viết và súng, nhưng thật không ngờ khi cầm kim lại có thể thành thạo đến như vậy.

Tuy anh không phải là bác sĩ nhưng vì thường xuyên bị thương, nên anh đã học cách tự mình xử lý vết thương không cần nhờ vả vào ai cả.

Những chuyện như lấy đầu đạn ra anh cũng đã từng làm qua, nên việc khâu lại vết thương như thế này không thể làm khó được anh.

Sau khi khâu xong vết thương cho Wind, anh dùng khăn lông trắng lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô.

Gương mặt Wind lúc này xanh xao không còn giọt máu, đôi môi hồng hào đã trở nên tái xanh.

Ngạo Thiên chợt nhớ lại vết thương có thể bị nhiễm trùng, anh liền tìm trong hộp y tế lấy ra hộp thuốc kháng sinh.

Ngạo Thiên mở nắp hộp thuốc lấy ra một viên thuốc kháng sinh hình dạng con nhộng.

Anh khom tới nhẹ nhàng nâng đầu Wind lên, muốn nuốt viên thuốc kháng sinh vào miệng cô.

Nhưng thật không ngờ lúc này Wind đã mất đi tri giác, không thể tự mình uống thuốc.

Ngạo Thiên nhíu mày gương mặt anh tuần trầm tư trong giây lát, ngẫm nghĩ một chút Ngạo Thiên cầm viên thuốc đứng lên bước đến quầy bar, anh mở viên thuốc kháng sinh hình dạng con nhộng ra, trút hết phần bột màu trắng trong viên thuốc vào cái ly thủy trước mặt.

Ngạo Thiên rót vào một ít nước lọc, anh cầm chiếc ly thủy tinh lên lắc nhẹ, chất lỏng trong ly xoay vòng tròn theo hành động của anh.

Ngạo Thiên lắc đến khi nước cùng với tinh bột màu trắng hoà lẫn với nhau, Ngạo Thiên mới hài lòng cầm chiếc ly đi trở lại bên cạnh giường của Wind.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, không dám di chuyển thân thể của Wind, trong lòng lo sợ mình sẽ làm động đến vết thương trên lưng cô.

Ngạo Thiên cẩn thận chỉnh lại đầu của Wind, để mặt cô đối diện với anh.

Bàn tay ấm áp tiến tới gương mặt kiều diễm, từ từ vén lên những sợi tóc vô tình che đi đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô về phía sau tai.

Anh nhìn Wind một hồi lâu, ngẫm nghĩ một chút Ngạo Thiên mới nâng cái ly thủy tinh trong tay lên, trút hết chất lỏng đục ngầu trong ly vào miệng của mình.

Ngạo Thiên ngậm một miệng nước chưa đựng thành phần thuốc kháng sinh, tay giữ chặt cằm Wind không cho cô nhúc nhích, anh cúi xuống đôi môi hấp dẫn bất thành linh phủ lên môi cô.

Cảm giác mềm mại ẩm ướt từ cánh môi của Wind, khiến toàn thân Ngạo Thiên cứng đờ trái tim đập thình thịch.

- CMN!

Sao giờ này mình lại suy nghĩ lung tung.

Ngạo Thiên chán nản trong lòng, đáng lẽ ra đối với cô gái này, anh phải cảm giác bài xích mới đúng.

Loại phụ nữ điên cuồng như cô, không phải là tách trà của anh.

Trong lúc Ngạo Thiên còn đang trong cơn suy nghĩ của mình, đột nhiên bàn tay mềm mại của Wind vươn lên nắm chặt cổ áo sơ mi trước ngực anh, môi cô bắt giác cử động.

Chắc có lẽ vì Wind toát quá nhiều mồ hôi nên người cô bị mất nước, chạm phải môi anh Wind cảm giác như mình chạm phải nguồn nước.

Cô nhẹ nhàng mút lấy đôi môi mỏng của Ngạo Thiên, tay không ngừng sờ soạng trước ngực anh, khiến Ngạo Thiên trợn mắt nhìn cô trong vẻ bất ngờ.

Ngạo Thiên từ từ hé mở môi mình, đưa nước thuốc trong miệng anh sang miệng cô.

Sau khi Wind nuốt xuống toàn bộ nước trong miệng của Ngạo Thiên, bàn tay cô từ từ buông áo anh ra, trở về trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Ngạo Thiên nhìn thấy dáng vẻ bình thản của Wind, khoe môi anh chợt hiện lên nụ cười.

- Cô gái này dám hiên ngang ăn đậu hũ của anh.

Ngạo Thiên vừa nói tay vừa cầm chặt tấm chăn màu trắng phủ lên người cô lúc này đã không mặc gì ngoài nội y màu đen ra.

Tay anh bắt giác sờ sờ vào môi của mình, trong ánh mắt chợt loé lên tia khác thường.

Cái này có được tính là nụ hôn đầu của anh không?

9. Chương 9: Ngạo Thiên Lưu Manh.

Ngày hôm sau khi Wind có lại ý thức, cô cảm giác toàn thân đau đớn, giống như tất cả xương cốt trên người cô đều bị ai đó dùng cây đập thật mạnh vào, chỉ cần cô cử động một chút toàn thân sẽ vỡ nát.

Wind cố gắng mở mắt ra, cô vừa định xoay người lại đột nhiên một cơ đau từ sau lưng lan tỏa khắp nơi trên cơ thể cô.

“A ww.....”

Wind kêu lên trong cơn đau đớn, lúc này cô mới nhớ lại việc gì đã xảy ra.

Cô nhớ mình đang theo dõi người chồng của thân chủ cùng với cô tình nhân trẻ đến khách sạn, rồi nhớ đến việc thân phận thám tử của cô bị một người phụ nữ vô tích sự làm bại lộ.

Sau đó cô bị ba tên thuộc hạ của người đàn ông hung hăng đuổi theo, muốn hành hung với cô, nhưng thật không ngờ cô lại gặp phải tên oan gia, người cô nghĩ sẽ khoan tay đứng ngoài cuộc nhìn cô bị đánh đập dã man, nhưng thật không ngờ anh ta lại ra tay giúp đỡ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, không biết động lực từ đâu lại thúc đẩy cô, dùng thân thể quý giá của mình để bảo vệ cho anh ta.

Khiến cô bị thương nặng như bây giờ, muốn cử động cũng không dám, chỉ sợ mình sẽ động đến vết thương.

Suy nghĩ đến đây Wind không còn tức giận, cũng tốt anh vì giúp cô mới chọc đến ba tên đàn ông kia.

Cô vì cứu anh nên mới bị thương, xem như không ai nợ ai.

Nhưng nếu tính cho kỹ cô là người bị thiệt.....

Thôi kệ, dù sao anh cũng không đáng ghét như cô nghĩ.

Ngạo Thiên ở trong phòng tắm, mới vừa tắm xong bước ra ngoài.

Nửa thân dưới chỉ tùy tiện quấn một cái khăn tắm màu trắng, thân hình cao lớn, bắp vai vạm vỡ cùng với cái bụng sáu múi săn chắc, tạo thành một thân hình hoàn mỹ.

Anh đứng trước tấm kính hình chữ nhật lớn, lúc này đã trở nên mờ mịt vì hơi nước nóng bốc ra từ trong phòng tắm, Ngạo Thiên khom tới dùng tay lau đi lớp sương mỏng tạo ra từ hơi nước nóng trên tấm kính.

Gương mặt đẹp trai nam tính hiện ra trước mắt anh.

Đột nhiên Ngạo Thiên nghe được tiếng kêu lớn của Wind từ bên ngoài phòng ngủ truyền vào, anh không nghĩ ngợi gì chạy nhanh ra ngoài xem.

Ngạo Thiên chỉ sợ cô sẽ vô tình khiến vết thương trên lưng bị đứt chỉ, rất nguy hiểm và sẽ để lại sẹo.

Ngạo Thiên vừa bước ra ngoài, thân hình cao lớn còn chưa kịp ra khỏi cửa cặp mắt khẩn trương đã nhìn vào cô gái nhỏ, với thân hình mảnh mai ngồi ngầy người.

Nhìn thấy Wind với thần sắc nhợt nhạt ánh mắt lưng tròng, trong lòng Ngạo Thiên liền nghĩ cô đã động đến vết thương ở phần lưng.

Ngạo Thiên đột nhiên cất giọng trầm trầm.

- Cô có sao không?

Vết thương còn đau không?

Giọng nói ấm áp, lo lắng của Ngạo Thiên truyền đến bên tai Wind, như hơi ấm bao trùm cả trái tim cô.

Từ trước đến giờ cô chưa từng có bạn trai, cũng không biết tình yêu là gì, nên chưa từng được sự quan tâm từ bất kỳ người đàn ông nào.

Wind khó tin ngược mắt lên nhìn anh, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt Wind sửng sốt.

Ngạo Thiên vì quá khẩn trương nên không chú ý, hành động gấp gáp của mình đã vô tình khiến cái khăn tắm màu trắng được quấn ngang eo bất giác rơi xuống mặt đất.

Thân thể cường tráng không mảnh vải che thân của Ngạo Thiên phơi bày ra trước mắt cô.

Wind ngỡ ngàng cặp mắt ngập nước của vừa rồi, đột nhiên mở thật to.

Ngạo Thiên mới vừa tắm xong chưa kịp lau khô thân thể của mình, những giọt nước trong suốt còn đọng lại trên người anh, phản chiếu với ánh đèn màu trắng trên trần nhà tạo ra tia sáng lấp lánh bảy màu, y như ánh hào quang sáng chói.

Wind nhìn Ngạo Thiên đến không chớp mắt, anh giống y như một vị thần Hy Lạp, hấp dẫn và thu hút vô cùng.

Trong lúc Wind chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên Ngạo Thiên nhếch môi cười tươi, khi anh nhìn thấy vẻ mặt ngây ngắc của Wind nhìn chăm chăm vào anh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông cười đẹp đến như vậy, nhưng cũng vì nụ cười quá mê người này của anh, chợt khiến cô bình tĩnh lại.

Cô kinh hãi dùng một tay che lại cặp mắt của mình, tay còn lại chỉ thẳng vào người Ngạo Thiên.

“Ahhhhhhhh.....”

Anh.....anh.... là đồ biến thái!

Tiếng thét kinh thiên động địa của Wind, khiến sắc mặt Ngạo Thiên tối sầm lại.

Biến thái?

Cô gái này thật sự không biết phân biệt tốt xấu, nếu biết trước như vậy anh sẽ không cứu cô.

Ngạo Thiên nhíu mày, không hài lòng với phản ứng của Wind.

Anh luôn tự hào với thân hình đạt tiêu chuẩn của mình, nên không có ý định che đậy.

Ngạo Thiên nhìn Wind lúc này đang dùng tay che mắt của mình lại, giống y như gặp phải ma, trong lòng chợt hiện lên ý nghĩ muốn trêu đùa cô.

- Cô nói ai là đồ biến thái?

Ngạo Thiên trầm giọng hỏi Wind.

Wind không thể nào tin nổi, người đàn ông này có bệnh không?

Còn hỏi ngược lại cô, cô buông tay che mắt của mình ra muốn đối mặt với anh, nhưng thật không ngờ người đàn ông này không biết xấu hổ.

Nhìn vào cử chỉ của anh ta, không có ý định mặc quần áo vào, ngược lại còn ung dung tự tại đứng đó nhìn cô.

“Ahhhhhhh.....”

- Sao anh còn chưa mặc đồ?

Gương mặt của Wind nóng phừng phừng, cô là xử nữ chưa từng tiếp cận với nam nhân, đột nhiên nhìn thấy vật kiêu ngạo nhất của người đàn ông, còn là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, khiến Wind mắc cỡ đến đỏ bừng cả mặt.

- Tại sao tôi phải mặc đồ?

Ở đây là phòng của tôi, tôi muốn làm gì không đến phiên cô quản.

Nói thì nói vậy, nhưng Ngạo Thiên lại khom người nhặt cái khăn tắm màu trắng đang nằm tùy tiện trên mặt đất lên, quấn lại nửa thân dưới của mình.

Trong lòng Wind thật sự khinh thường loại đàn ông này, cô cử động muốn rời khỏi cái nơi được gọi là phòng của anh.

Nhưng mới vừa nhúc nhích, cái chăn che lại thân thể của cô bị rơi xuống, cô kinh ngạc nhìn xuống thân mình.

Áo cô đâu?

Sao cô không mặc gì?

Wind hốt hoảng nắm chặt cái chăn kéo lên, che lại cặp ngực căng tròn của mình, cô trợn mắt hung hăng lườm Ngạo Thiên lúc này đang xoay người lại chuẩn bị bước vào phòng tắm, mặc lại y phục của mình.

- Anh.....anh.....hôm qua anh đã làm gì tôi?

Wind nói lắp bắp ra những lời này, chẳng lẽ anh đã thừa lúc cô bất tỉnh chiếm đoạt cô.

Ngạo Thiên nghe cô nói vậy, anh biết cô đang nghĩ gì.

Đột nhiên anh dừng bước chân của mình, quay đầu lại nhìn cô thản nhiên nói.

- Làm những gì tôi nên làm!

Toàn thân Wind run lên theo lời nói của Ngạo Thiên, nước mắt như mưa đột nhiên trào ra từ khoé mi cô.

Wind hốt hoảng vén tấm chăn sang một bên, nhìn xuống cái giường trước mặt.

Đầu óc Wind đột nhiên quay cuồng, cô choáng váng tay bắt giắc chống trên tấm nệm mềm mại, thân thể của Wind lúc này đã không còn sức lực, có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào khi cô nhìn thấy một mảnh máu tươi màu đỏ chói, in trên tấm chăn màu trắng.

Tiêu rồi, tiêu rồi...

Sự trong trắng của cô đã bị người đàn ông vô sỉ này cướp mất.

Wind gào thét trong lòng, cô tức giận nắm chặt nắm đấm của mình, cô dùng chút ít sức lực còn lại, cầm cái ly thủy tinh đặt trên bàn bên cạnh, thẳng tay ném về phía của Ngạo Thiên.

Vừa ném xong Wind liền cầm chặt tấm chăn quấn lại thân thể của mình, nhanh chóng bước xuống giường.

Cô muốn rời khỏi nơi này không muốn đối diện với người đàn ông lưu manh trước mắt, dù chỉ là một giây ngắn ngủi.

Uống cho cô còn nghĩ mình đã hiểu lầm đến anh, anh không phải là người xấu, chí ít anh cũng có lòng tốt ra tay giúp cô.

10. Chương 10: không Hẹn Ngày Gặp Lại.

Wind thật không ngờ mình vừa mới cử động vết thương trên lưng cô lập tức truyền đến cơn đau xé ruột xé gan, khiến tay chân cô trở nên mềm nhũn, không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất.

Wind đau đớn cắn chặt răng, không để mình phát ra bất kỳ âm thanh đau đớn nào, cô không muốn Ngạo Thiên nhìn thấy vẻ yếu đuối của cô.

Ngạo Thiên vừa tránh được chiếc ly thủy tinh do Wind ném ra, anh liền bước nhanh về phía cô.

Hành động của anh nhanh đến nỗi Wind còn chưa ý thức được việc gì đang xảy ra, thân thể mềm yếu của cô đã nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh.

Anh không ngờ Wind lại là một cô gái với tính tình cố chấp, mặc dù vết thương trên lưng cô đối với anh chẳng là gì cả, nhưng đối với một cô gái thì nhất định sẽ rất nghiêm trọng.

Ngạo Thiên thật lưu manh, anh mặc kệ cô phản kháng như thế nào, tay thản nhiên giữ chặt tấm chăn bọc lại thân hình kiều diễm của Wind bế cô lên.

Toàn thân Wind đau điếng, cô không còn hơi sức để cự quạ trong lòng anh.

Wind y như một con mèo ngoan nằm gọn trong lòng anh, cô không dám động đậy tránh cho thân thể của mình ma sát vào lồng ngực trần rần chắc của anh.

Lúc này điều duy nhất Wind nghe được chính là tiếng tim đập loạn của bản thân, Wind xấu hổ cúi gầm đầu vì cô biết chỉ cần cô ngước lên sẽ chạm mặt với anh.

Ngạo Thiên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Wind, lúc này đã đầm đìa nước mắt.

Không biết vì sao trong lòng Ngạo Thiên lại cảm giác xót xa, anh đặt Wind nhẹ nhàng xuống giường nói với giọng nhỏ nhẹ.

- Tôi chỉ đùa với cô một chút, hôm qua hai chúng ta không hề xảy ra quan hệ.

Ngạo Thiên biết Wind đã hiểu lầm, nên mới giải thích với cô.

Wind vui mừng ngược mặt lên nhìn anh, cặp mắt lưng tròng tỏa ra tia sáng khiến Ngạo Thiên ngay ngất.

Vì sao mỗi lần anh nhìn vào mắt cô, trái tim anh lại không tự chủ đập loạn như vậy?

Sự vui mừng trên gương mặt cô, chỉ trong chốc lát được thay thế bởi nỗi hoài nghi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, dùng tay chỉ vào vết máu màu đỏ trên giường cất giọng khe khẽ.

- Vậy..... vết máu này.....anh giải thích như thế nào?

Ngạo Thiên nhìn theo ngón tay cô, nhìn thấy vết máu màu đỏ trên giường anh chợt cong môi cười tà.

Cô gái này suy nghĩ kiểu gì vậy?

Bị thương thì ắt sẽ chảy nhiều máu.

Nhìn thấy gương mặt tà mị hiện lên ý cười của Ngạo Thiên, lòng Wind càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng.

Trong lòng suy nghĩ vậy, nước mắt lập tức tuông xuống gương mặt tái xanh của cô.

Nói cho đúng hơn Wind là người miệng hùm gan sứa, ngoài miệng cô ăn nói hùng hồn nhưng trên thực tế cô là một cô gái với tâm hồn yếu đuối. Nhất là về phương diện tình cảm và trinh tiết.

Nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt lăn dài xuống gò má cô, Ngạo Thiên không còn tâm trạng để trêu đùa cô nữa, anh nhìn Wind với vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói.

- Hôm qua cô vì cứu tôi nên bị thương nặng chảy rất nhiều máu, tôi vì bất đắc dĩ nên mới xé áo của cô để khâu lại miệng vết thương.

Cũng vì vậy nên máu từ vết thương trên lưng cô, mới thấm trên tấm ra trải giường.

Ngạo Thiên nói xong quan sát sắc mặt của Wind, nghe anh nói vậy cô mới chợt nhớ đến vết thương trên lưng mình.

Chắc rất nghiêm trọng, bằng không sẽ không đau đến như vậy.

- Oh..... Tôi đã hiểu.

Wind ảo não nói, thì ra vừa rồi mình đã hiểu lầm đến anh, còn chuyện bé xé ra to.

Thấy mọi chuyện đã sáng tỏ, Ngạo Thiên mới xoay người lại bước vào trong phòng tắm để mặc y phục.

Năm phút sau Ngạo Thiên từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên người anh là bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng.

Đứng trước cửa thông vào phòng ngủ, Ngạo Thiên không nhìn thấy Wind đâu, cái anh nhìn thấy chỉ là một căn phòng trống rỗng.

Anh lập tức sải bước ra phòng khách tìm khắp nơi nhưng không thấy cô đâu, trong lòng lúc này cảm giác hụt hẫng chưa từng có.

Vừa rồi trong lúc anh mặc vào y phục, trong đầu còn liên tưởng đến vẻ mặt lúng túng lo lắng của Wind vừa rồi.

Ngạo Thiên còn nghĩ khi anh quay trở lại phòng ngủ, cô sẽ nhìn anh nở một nụ cười cảm kích, nhưng thật không ngờ cô lại không từ mà biệt.

Trong lòng không vui Ngạo Thiên quay trở về phòng ngủ, không biết cô bị thương nặng như vậy có thể đi đâu?

Ngạo Thiên trong lòng bực bội ngồi nặng nề xuống mép giường, tâm trạng không vui nên trong lòng cảm thấy ngạt thở vô cùng.

Ngạo Thiên bất giác nâng tay nới lỏng cà vạt trên cổ của mình, để dễ chịu hơn.

Đột nhiên con người đen nhánh của anh tỏa sáng, khi anh nhìn thấy một tờ giấy đặt trên cái bàn bên cạnh giường ngủ.

Anh với tay cầm tờ giấy lên xem.

- Anh gì đó ơi.....

Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Anh vì tôi nên mới dắt tội với ba tên lưu manh đó, tôi vì anh nên bị thương xem như hai chúng ta không ai nợ ai, đánh què với nhau.

Hai chúng ta xem như có duyên, đã gặp nhau ba lần, nhưng tôi nghĩ cái duyên này nên dừng lại ở lần thứ ba này.

Chào anh, không hẹn ngày gặp lại.

Ký tên: Cô gái tóc tím.

Ngạo Thiên đọc xong bức thư kỳ lạ của Wind, trong lòng cảm thấy vui hẳn lên, cô gái này quả thật khác thường.

Bên cạnh anh xuất hiện không biết bao nhiêu người phụ nữ, họ vì muốn tiếp cận Ngạo Thiên anh, nên đã không từ thủ đoạn để câu dẫn anh, còn cô lại trốn tránh không muốn gặp anh.

Lúc trước không biết vì sao chỉ cần nhìn thấy cô, anh liền cảm thấy chướng tai gai mắt.

Nhưng bây giờ trong lòng anh lại mong mỏi, muốn được gặp lại cô.

Suy tư một lúc Ngạo Thiên mới lấy trong túi áo ra, cái điện thoại di động bấm một dãy số.

Giọng nói trầm khàn của Ken vang lên.

- Chủ nhân.

Nghe được lời nói của Ken, Ngạo Thiên liền buông ra mệnh lệnh.

- Cho người điều tra cô gái với mái tóc màu tím, chúng ta gặp phải tại phi trường lần trước.

Tôi muốn biết tất cả về cô ta.

Lời nói của Ngạo Thiên khiến lòng Ken trở lên sự tọc mạch.

Từ trước tới giờ ngoài Chung tiểu thư ra, chủ nhân chưa từng quan tâm đến bất kỳ người phụ nữ nào.

- Dạ chủ nhân, thuộc hạ sẽ cho người điều tra ngay.

Ken nói đến đây sẵn dịp anh báo cáo với Ngạo Thiên.

- Chủ nhân, Vịnh Hi mà ngài ra lệnh cho thuộc hạ điều tra chính là Đường Vịnh Hi, vợ của Tần Gia Uy.

Ngạo Thiên không cần Ken nói rõ anh cũng biết Đường Vịnh Hi là ai, Đường Vịnh Hi là một người phụ nữ tài năng xuất chúng.

Trên thế gian này không có mấy người Ngạo Thiên anh thưởng thức, hai vợ chồng Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi nằm trong mấy người ít ỏi đó.

Trầm tư vài giây Ngạo Thiên đột nhiên lên tiếng.

- Vậy cậu hãy điều Đường Vịnh Hi và cô gái tóc tím kia có quan hệ gì!

Ngạo Thiên nghi ngờ không biết vì sao Đường Vịnh Hi lại tặng cho anh cái mũ lưỡi trai của Wind.

Nhưng anh tin chắc, trong sự việc này nhất định có nội tình.

Ken không hề thắc mắc vì sao chủ nhân lại điều tra hai người, anh chỉ cung kính nhận lấy mệnh lệnh.

- Dạ, thuộc hạ điều tra ngay.

Ngạo Thiên căn dặn Ken xong liền cúp máy, anh thuận tay quăng cái điện thoại xuống giường.

Ánh mắt thích thú nhìn vào lá thư trong tay, môi bất giác nở một nụ cười rục rịch.

- Sẽ có ngày chúng ta gặp lại.

Một tháng sau tại quán cafe Lover's của Ý An, tọa lạc ngay trung tâm thành phố New York.

Một quán cafe lãng mạn đông nghẹt người, quán cafe này là quán cafe nổi tiếng nhất tại New York dành riêng cho những cặp tình.

Một nơi mơ mộng yên tĩnh khiến khách hàng đến một lần, liền muốn quay trở lại.

Ba cô gái xinh đẹp ngồi thoải mái tại một cái bàn tròn trước cửa sổ sát mặt đất.

Wind ngồi thất thần ánh mắt băng quơ, nhìn ra ngoài cửa sổ nơi người qua lại tấp nập.

Cuộc sống của những người bên ngoài cánh cửa này dường như rất bận rộn, trên tay mỗi người cầm một chiếc điện thoại di động vừa đi vừa nói chuyện.

Thiết An Lâm ngồi đối diện, từ nãy giờ vẫn chăm chú quan sát Wind, sau một hồi lâu Thiết An Lâm không cầm lòng được nhẹ giọng nói.

- Wind, dạo này em ra sao?

Sao chị nhìn thấy trên gương mặt em ẩn hiện nét ưu tư.

Wind nghe Thiết An Lâm nói vậy liền quay đầu lại nhìn Thiết An Lâm.

- Chị họ, em có gì đâu mà ưu tư.

Chỉ vì lúc trước em bị thương ở lưng còn chưa hồi phục lại hoàn toàn, nên cảm thấy trong người không được khỏe.

Wind cầm cái muỗng quậy quậy chất lỏng màu đen trong ly cafe của mình, lúc này đã nguội ngắt.

Kỳ thật cô cũng biết mình có gì đó không ổn, nhưng không biết đó là gì.

Đường Vịnh Hi ngồi bên cạnh Thiết An Lâm nhìn Wind nhếch môi cười trêu chọc.

- Chị thấy Wind nhà chúng ta đã động lòng với anh chàng nào rồi thì phải.

Mẹ của Wind là cô ruột của Thiết An Lâm nên ba người rất thân với nhau, nhưng vì ba của Wind thường xuyên nhận những case phải rời khỏi New York, nên ba người mới ít khi gặp mặt.

11. Chương 11:ngạo Thiên Xuất Hiện.

Wind nhíu mày, nhìn hai người đang trưng ra bộ mặt tươi cười quỷ quái, uất ức nói.

- Chị Vịnh Hi, cái gì mà động lòng?

Em động lòng với ai?

Thiết An Lâm nghe vậy liền gật đầu lia lịa, tỏ ra hết sức tán đồng với lời nói của Wind.

Trên gương mặt xinh đẹp của Thiết An Lâm chợt hiện lên tia tinh nghịch, cô thản nhiên nâng ly cafe thơm ngát trên tay lên hớp một ngụm, nhìn Đường Vịnh Hi từ từ nói.

- Vịnh Hi, không phải như lời chị nói đâu, Wind còn rất nhỏ nên không hiểu tình yêu là gì.

Vả lại em nghĩ, sẽ không có người đàn ông nào, chịu nổi tính khí ngang ngược của em ấy đâu.

Đường Vịnh Hi cũng gật đầu đồng ý với lời nói của Thiết An Lâm.

- Đúng.... Đúng....

Sao chị lại quên mất, Wind nhà mình còn hồn nhiên lắm.

Ánh mắt cùng với lời nói của Đường Vịnh Hi, mang theo hàm ý trêu chọc rõ ràng.

Wind là một cô gái thông minh, không dễ gì bị người khác khiêu khích.

Cô chán nản đặt muống cafe trên tay xuống bàn, nhìn Đường Vịnh Hi và Thiết An Lâm.

Do dự một lúc, Wind quyết định hỏi hai người.

- Em hỏi thật hai chị, khi hai chị không gặp anh rồi, trong lòng hai chị có cảm giác như thế nào?

Nghe Wind hỏi vậy Thiết An Lâm và Đường Vịnh Hi, liền nghĩ đến người đàn ông quan trọng nhất đời họ.

Trên gương mặt xinh đẹp của hai người, chợt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Giọng nói dịu dàng của Thiết An Lâm vang lên.

- Khi không gặp được Gia Vỹ, trong lòng chị khó chịu vô cùng.

Tinh thần cũng trở nên khuấy động, trong đầu chỉ suy nghĩ đến anh ấy mà thôi.

Chị muốn biết anh ấy đang làm gì?

Có nhớ đến chị hay không?

Tiếp theo lời nói của Thiết An Lâm là giọng nói đều đều của Đường Vịnh Hi.

- Nếu chị không gặp mặt Gia Uy, trong lòng chị sẽ cảm thấy bối rối.

Em cũng biết, Gia Uy thường xuyên bị người khác ám toán, dù anh ấy ở nơi nào, cách hai tiếng đồng hồ anh ấy cũng sẽ gọi điện thoại cho chị.

Cú điện thoại của anh ấy chính là phương thức báo bình an của anh ấy đến với chị.

Chỉ cần chị không nghe được giọng nói của anh ấy, lòng của chị liền cảm giác bất an.

Giống như mình đang ngồi trên đống lửa.

Ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi theo lời nói của cô, trở nên ôn hoà một cách lạ thường, sự ôn nhu này khiến Wind bất ngờ trong lòng.

Một người mạnh mẽ kiên cường như Đường Vịnh Hi, nhưng một khi vướng vào cái gọi là tình yêu lại trở nên dịu dàng yếu đuối đến như vậy.

Wind sững sờ trước lời nói của hai người.

Chết rồi.....chết rồi....

Sao những gì họ nói giống y như tâm trạng hiện giờ của mình.

Chẳng lẽ mình đã yêu?

Không....không thể nào!

Sao mình có thể yêu anh ấy!

Thật ra một tuần, sau khi Wind rời khỏi khách sạn, cô đã xem lại đoạn phim cô quay được trong khách sạn, trước khi giao hàng cho thân chủ.

Cô thật không ngờ cây kim cài áo lại vô tình quay lại tình cảnh Ngạo Thiên anh hùng cứu mỹ nhân.

Những chuyện sau khi cô ngắt đi đều được quay lại một cách rõ ràng.

Từ những hành động quan tâm của anh đối với cô, cho đến biểu cảm khác thường trên gương mặt anh, khi anh nhìn cô đau đớn nằm trên giường.

Nhưng điều khiến Wind có thiện cảm với anh, chính là việc anh không hề thừa nước đục thả câu, lợi dụng lúc cô mất đi ý thức ăn đậu hũ của cô.

Trong lúc Wind ngồi thất thần, tay chống cằm suy nghĩ, đột nhiên Đường Vịnh Hi nhớ đến điều gì đó liền nhìn cô nói.

- À Wind, lần trước em nhờ chị điều tra ba người đàn ông khiến em bị thương trong khách sạn The Palm.

Minh Vũ điều tra, không biết vì sao chỉ trong vòng một đêm, văn phòng dịch vụ cho thuê vệ sĩ của bọn họ đã bị sang bằng.

Ông chủ từ một người giàu có, có địa vị trong xã hội, biến thành một kẻ nghèo mạt không có chỗ dung thân.

Nhưng.....

Đường Vịnh Hi nói đến đây, đột nhiên trong đầu chợt hiện lên đáp án, chẳng lẽ là do Ngạo Thiên cho người làm?

Wind đang nôn nóng muốn biết chuyện gì đã xảy ra với bọn họ, nhìn thấy Đường Vịnh Hi ngập ngừng, nói chuyện không dứt khoát, cô không đợi được lên tiếng hỏi.

- Chị Vịnh Hi, nhưng cái gì?

Đôi mắt lấp lánh của Đường Vịnh Hi ngược lên nhìn Wind, nói với giọng mang theo sự hưng phấn.

- Em không xem tin tức sao?

Đường Vịnh Hi hỏi ngược lại Wind, Wind lắc đầu chán nản cô đâu còn tâm trạng để xem tin tức, mấy tuần nay trong đầu cô cứ lẩn quẩn hình bóng của Ngạo Thiên.

Thiết An Lâm nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, gương mặt xinh đẹp chợt loé lên tia sáng.

- Chị đang nói đến vụ thảm sát của ba người đàn ông, ở trước một quán ba ngay trung tâm thành phố vào ba tuần trước sao?

Nghe Thiết An Lâm nói vậy Wind kinh ngạc vô cùng, vụ thảm sát?

Đường Vịnh Hi không nói gì, cô tao nhã cầm tách cafe lên hộp một ngụm gạt đầu, xem như câu trả lời của mình đến với Thiết An Lâm.

Nhìn thấy phản ứng của Đường Vịnh Hi, Wind kinh hãi trong lòng.

Ai lại ác đến như vậy?

Mạng người đâu phải là mạng của một con súc vật, muốn giết là giết.

Tuy ba người họ thật đáng ghét, chuyên làm chuyện xấu, nhưng cũng không cần dùng đến phương thức giết người để giải quyết vấn đề.

Nghĩ đến ba tên đàn ông đột nhiên bị ám sát, trong lòng cô lo lắng không thôi.

Không biết anh ấy có sao không?

À mà sao mình lại ngu đến như vậy?

Sao không chịu hỏi anh ấy tên gì?

Nếu lỡ anh ấy cũng bị người ta ám toán lên TV, mình cũng biết.

Trong lòng đang nghĩ đến Ngạo Thiên, đột nhiên Wind nhìn thấy một chiếc xe Jaguar màu đen, chạy phớt ngang trước mắt cô, vì kính cửa sổ được hạ xuống phân nửa, nên cô lơ mơ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người đàn ông.

Wind kinh ngạc, chẳng lẽ vì mình đang suy nghĩ đến anh ấy nên mới đâm ra ảo giác.

Rõ ràng người đàn ông ngồi trong xe chính là Ngạo Thiên.

Thiết An Lâm nhìn thấy Wind ngây người nhìn theo chiếc xe vừa mới chạy ngang qua, liền lên tiếng hỏi cô.

- Em bị sao vậy?

Wind không trả lời Thiết An Lâm, ánh mắt ngơ ngác vẫn dõi theo chiếc xe.

Nhìn thấy chiếc Jaguar màu đen dừng lại trước đèn giao thông, Wind quyết định.

- Em có chuyện đi trước.

Wind vừa nói xong liền xông ra khỏi quán cafe, để lại Thiết An Lâm với một bụng đầy nghi hoặc.

- Chị Vịnh Hi, Wind bị sao vậy?

Đường Vịnh Hi nhìn theo bóng lưng Wind, nụ cười thích thú hiện rõ trên gương mặt cô.

- An Lâm, chị nghĩ Wind đã gặp được phân nửa kia của mình.

Vừa rồi khi ba cô ngồi trò chuyện, Đường Vịnh Hi đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen đỗ bên kia đường rất lâu.

Đường Vịnh Hi cảm giác được, có một cặp mắt sắc bén ở vị trí ghế sau, đang âm thầm quan sát ba cô.

Đường Vịnh Hi không xác định được người ngồi trong xe đang theo dõi ai, cho đến khi chiếc xe kia chạy ngang qua bọn họ, cô mới nhìn thấy rõ người đàn ông với gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc Hy Lạp ngồi trong xe, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào Wind, cho dù chỉ là vài giây ngắn ngủi nhưng không thể qua được gap mắt tinh anh của cô.

- Người ngồi trong xe chính là Ngạo Thiên, cuối cùng Ngạo Thiên cũng đã động lòng.

Không biết cái mũ lưới trai mình tặng, có giúp ích gì trong chuyện tình cảm của hai người không?

Đường Vịnh Hi thản nhiên nói, tuy lời nói đó là nói với bản thân cô, nhưng Thiết An Lâm đã nghe được.

Thiết An Lâm không hiểu Đường Vịnh Hi đang nói gì, nhưng mặc kệ chỉ cần có người trị được cô bé lí lắc này là tốt.

12. Chương 12:xem Mắt.

Wind nhanh chóng chạy ra khỏi quán cafe Lover's, đuổi theo chiếc xe Jaguar màu đen, vừa mới lướt ngang qua cô, trong lòng mong sao có thể gặp lại anh.

Dù tốc độ của Wind có nhanh đến đâu, cũng không thể đuổi kịp chiếc xe Jaguar của Ngạo Thiên.

Trong lòng vừa tức giận vừa thất vọng, khoảng cách giữa xe anh và cô chỉ trong tầm với, nhưng Ngạo Thiên không dừng xe lại, để mặc cho một cô gái xinh đẹp vừa chạy vừa kêu lớn.

- Anh gì đó ơ.....

Dừng xe.....dừng.....xe....lại.....

Wind nhìn thấy chiếc xe càng lúc càng xa dần theo tiếng gọi của cô, trong lòng tức giận.

Cô vừa mệt vừa như một con diên la hét om sòm ngoài phố, cô đã không còn hơi sức để đuổi tiếp, đành bỏ cuộc.

Wind thở hổn hển, đứng chổng hai tay trên đầu gối, gương mặt xinh đẹp lúc này đã rả mề hôi lên, nhìn theo chiếc xe của Ngạo Thiên, lúc này đã khuất khỏi tầm nhìn của cô.

Đột nhiên môi Wind nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, thản nhiên nói với bản thân mình.

- Wind à, sao mày lại dại dột đến như vậy?

Anh ấy là ai, là một người đàn ông với gia thế hiển hách, tướng mạo anh tuấn, vậy thì làm sao có thể để ý đến một cô gái tầm thường, hơn cả thậm thường như mày.

Tiền cũng không có, nhan sắc thì càng không.

Mày muốn gặp lại người ta, chưa chắc gì người ta muốn gặp lại mày.

Mày còn không lượng sức mình, còn nói không muốn gặp lại người ta?

Tuy ngoài miệng Wind nói ra những lời này thật nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế cô đã để tâm.

Người xưa thường nói, chim sẻ mà muốn biến thành phượng hoàng.

Lúc trước khi còn đi học, Wind thường đọc những quyển truyện ngôn tình lãng mạn.

Nam chính giàu có, sinh ra đã ngậm chìa khoá vàng trong miệng, nhưng lại yêu một cô gái nghèo rớt trái mòng tơ, cuối cùng sau bao trắc trở cũng được ở bên cạnh đối phương.

Lúc đó Wind thật tin tưởng sự hiện hữu của cái gọi là tình yêu trong sáng, nhưng sau khi cô theo ba làm việc, ngày nào cũng nhận những case bắt gian, theo dõi vợ hoặc chồng ngoại tình.

Wind đã không còn niềm tin vào tình yêu, những truyện ngôn tình chỉ có trong phim và sách.

Cô ngược mặt nhìn lên bầu trời xanh ngắt, hít vào một hơi thật sâu.

Không khí trong lành khiến tâm tình của Wind thoải mái hơn nhiều, suy nghĩ cũng phóng khoáng hơn.

Tình yêu là gì?

Lại khiến người ta cảm thấy khó chịu trước và sau khi yêu?

Nếu biết trước yêu thì trái tim sẽ rất đau, vậy cô sẽ không yêu!

Sẽ không để tâm hồn lẫn thể xác của mình, bị tình yêu hành hạ.

Wind đã quyết định, cô sẽ đem chút ít tình cảm của mình đối với Ngạo Thiên, dẹp sang một bên không thêm suy nghĩ đến anh nữa.

Ngạo Thiên phiền não ngồi trên xe do Ken lái, anh nhắm mắt lại một mỗi ngã đầu về phía sau định thần.

Ngạo Thiên không biết vì sao mình lại ra lệnh cho Ken lái xe đến đây?

Là vì cô ấy?

Càng nghĩ tâm tình của Ngạo Thiên càng rối lên, từ trước đến giờ ngoài Chung Hân ra anh chưa từng nhớ nhưng một người con gái.

Ken vừa lái xe vừa nhìn vào đồng hồ đeo trên cổ tay của mình, nhìn thấy đã đến giờ.

Ken với vẻ mặt hết sức khó xử nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn thấy vẻ mặt phiền hà của Ngạo Thiên, nếu được Ken thật sự không muốn quấy rầy, do dự một lúc Ken bắt đầu lên tiếng.

- Chủ nhân, chiều hôm nay ngài có hẹn với Phương tiểu thư.

Ken biết lời nói của mình sẽ khiến tâm trạng phiền muộn của Ngạo Thiên càng thêm buồn bực, nhưng biết phải làm sao đây?

Sáng hôm nay Lão thái gia đã đích thân gọi điện thoại cho anh, căn dặn nhiều lần, bằng mọi giá cũng phải đưa thiếu gia đến buổi xem mắt chiều nay.

Đúng như dự đoán của Ken, Ngạo Thiên liền sa sầm mặt, khi nghe Ken nhắc đến cuộc hẹn với Phương tiểu thư.

Một lúc sau giọng nói trầm khàn của Ngạo Thiên vang lên từ phía sau.

- Tôi biết!

Cặp mắt thâm thúy của Ngạo Thiên vẫn nhắm nghiền, khi nói ra những lời này, anh thật sự không có tâm trạng để gặp mặt cô gái này, nhưng vì bà nội nên anh sẽ miễn cưỡng đến nơi hẹn.

Còn về phần việc xem mắt này tiến triển ra sao, anh không quan tâm.

Nhưng anh dám chắc sau lần gặp mặt này, Phương Mỹ Kỳ sẽ không muốn gặp lại anh.

Wind với tâm trạng thất thường đi đến khách sạn The Palm, nơi cô có hẹn với người bạn thân của mình.

Vừa bước vào cửa nhà hàng của khách sạn, Wind liền nhìn thấy Phương Mỹ Kỳ.

Phương Mỹ Kỳ là một cô gái xuất thân từ gia đình quyền quý, ba mẹ là người thành lập ra tập đoàn Phương gia, một trong ba tập đoàn lớn nhất chuyên kinh doanh về bất động sản ở Mỹ.

Phương Mỹ Kỳ tuy giàu nhưng tính khí lại vô cùng khiêm nhường, tốt bụng, cô sở hữu dung mạo xinh đẹp cao quý, thần thái kiêu ngạo khiến những chàng trai ngồi bên cạnh, đều tổn thức trước nét đẹp kiêu diễm của cô.

Wind bước đến trước mặt Phương Mỹ Kỳ, tay thản nhiên kéo ghế ra ngồi xuống nhìn Phương Mỹ Kỳ nói với giọng chán nản.

- Mỹ Kỳ, cô hẹn tôi đến đây để làm gì?

Hiện tại khách sạn The Palm này là nơi Wind không muốn đến nhất, vì lần trước khi đến đây cô đã gặp mặt Ngạo Thiên.

Phương Mỹ Kỳ nở một nụ cười bất đắc dĩ, cô vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Wind, nghiêm túc nói.

- Wind, cô giúp tôi một chuyện có được không?

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Phương Mỹ Kỳ, Wind không nỡ từ chối.

- Mỹ Kỳ, chúng ta là bạn thân có chuyện gì cô cứ nói.

Phương Mỹ Kỳ nghe Wind nói vậy trong lòng vui mừng, cô cúi đầu cảm tạ Wind rồi chậm rãi giải thích mọi chuyện.

- Wind, cô cũng biết trong lòng tôi chỉ có Văn Phúc.

Vậy mà ba tôi lại cố tình sắp xếp một cuộc xem mắt cho tôi, cùng với cháu trai của Ngạo thái gia, người bạn thân của ba tôi.

Làm bạn với Phương Mỹ Kỳ nhiều năm, nghe cô nói vậy Wind đoán được phần nào Phương Mỹ Kỳ muốn nhờ cô làm gì.

Wind không suy nghĩ lập tức nhận lời ngay.

- Được tôi sẽ thay cô đi xem mắt, nhưng đổi lại cô phải cùng tôi đi Hawaii nghỉ mát một tuần.

Chỉ cần suy nghĩ đến việc mình nằm trên bãi biển đẹp nhất thế giới tắm nắng, tất cả phiền muộn trong lòng Wind đều tiêu tan.

Phương Mỹ Kỳ cười ngọt ngào, cô nhìn Wind nói với giọng dịu dàng.

- Được còn tưởng là chuyện gì, chứ đi nghỉ mát cùng với cô thì không thành vấn đề.

Sau khi hai người thỏa thuận xong, Wind và Phương Mỹ Kỳ đi đến trung tâm thương mại bên cạnh.

Phương Mỹ Kỳ đưa Wind đến cửa hàng thời trang nổi tiếng Fendi, để mua cho cô một bộ trang phục mới mặc khi đi xem mắt, nhưng thật không ngờ không có bộ trang phục sang trọng nào vừa mắt của Wind, cuối cùng Wind chọn cho mình một cái đầm thật khiêu gợi.

Phần trên hơi đến nỗi cặp ngực căng tròn trắng như tuyết của cô muốn lộ ra bên ngoài.

Váy thật ngắn để lộ cặp đùi thon dài, phần hông bó sát, khiến bước đi của cô cũng trở nên khó khăn.

Phương Mỹ Kỳ là một cô gái được lớn lên trong thế giới thượng lưu, phong cách ăn mặc sang trọng quý phái.

Nhìn thấy Wind mặc như thế này, cô thật sự không biết phải dùng lời lẽ gì để hình dung.

- Wind.....cô định mặc như thế này đi xem mắt thật sao?

Ăn mặc khiêu gợi như vậy, không phải càng gây thêm sự chú ý sao?

Chẳng lẽ Wind muốn anh ta thích mình, như vậy sẽ càng tạo thêm phiền toái.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Phương Mỹ Kỳ, Wind cười tinh nghịch đáp.

- Không phải cô vừa nói, đối tượng xem mắt hôm nay xuất thân từ nhà quyền quý sao?

Tôi dám cam đoan với cô rằng, khi anh ấy nhìn thấy tôi ăn mặc như thế này, anh ấy sẽ vất chân lên cổ mà bỏ chạy, không dám quay đầu nhìn lại.

Hi...Hi....Hi.....

Nụ cười của Wind khiến Phương Mỹ Kỳ rợn cả người, cô không ngờ Wind lại nghịch ngợm đến như vậy.

Chỉ cần Wind nghĩ đến vẻ mặt của người đàn ông đó khi bị cô dọa, thì cô không thể kiềm chế được sự hưng phấn trong lòng mà cười ra tiếng.

Nghe Wind nói vậy Phương Mỹ Kỳ ngẫm nghĩ cũng phải, cô gật đầu tỏ ra đồng ý.

Phương Mỹ Kỳ cười tươi, nhìn Wind nói.

- Cô nhe, quen biết cô lâu như vậy, hôm nay tôi mới biết cô thật gian xảo.

Hai người tươi cười bước ra khỏi cửa hàng Fendi, trở về lại nhà hàng của khách sạn The Palm.

Hai người đi đến cửa chính chuẩn bị bước vào, đột nhiên Phương Mỹ Kỳ nhận được cuộc điện thoại của Văn Phúc.

Nghe xong điện thoại Phương Mỹ Kỳ nhìn Wind với vẻ mặt áy náy.

- Được rồi, cô đi trước đi chỗ này cứ giao lại cho tôi.

Tôi đảm bảo sau ngày hôm nay, anh ấy sẽ không bao giờ làm phiền đến cô nữa.

Wind nhìn Phương Mỹ Kỳ mạnh miệng nói, cô sẽ ở trước mặt hấn biến mình thành một cô gái lẳng lơ ham tiền, khiến hấn sợ đến hết hồn.

13. Chương 13:xem Mắt 2.

Phương Mỹ Kỳ vui mừng khom tới ôm Wind, đặt trên má cô một nụ hôn cảm kích.

- Cảm ơn cô nhiều.

Nói xong Phương Mỹ Kỳ buông Wind ra, trong lòng hớn hỡ khi nghĩ đến mình sắp được gặp mặt Văn Phúc.

Nhưng không biết vì sao trong lòng lại hiện lên cảm giác không yên, Phương Mỹ Kỳ nhìn Wind nhẩn mạnh trước khi đi.

- Tôi đi thật đây?

Wind cười tươi vẫy tay ý bảo Phương Mỹ Kỳ cứ đi đi, nhìn thấy sự quả quyết trong ánh mắt của Wind, Phương Mỹ Kỳ mới an tâm, đôi chân thon dài quỵn rữ vừa bước đến cửa đột nhiên dừng lại khi cô chợt nhớ đến điều gì, cô quay đầu gương mặt xinh đẹp nhìn Wind dặn dò.

- À Wind, tôi quên nói với cô.

Chúng tôi dùng một bó hoa hồng màu tím để làm kí hiệu.

Cô cứ tìm cái bàn nào đặt một bình hoa hồng màu tím, thì người đó chính là anh ấy.

Thôi! tôi đi trước đây.

Phương Mỹ Kỳ vừa nói xong đã nhanh chóng rời khỏi, Wind nhìn theo bóng lưng hối hả của Phương Mỹ Kỳ, miệng bất giác lặp lại lời nói của cô.

- Hoa hồng màu tím!

Thật trùng hợp màu tím là màu cô thích nhất.

Suy nghĩ một chút Wind hít vào một hơi thật sâu để tạo cho mình thêm can đảm, cô nhìn xuống thân thể của mình, tay tùy tiện chỉnh lại y phục để phần ngực đầy đặn cùng với bờ mông tròn, săn chắc vun cao, lộ ra ngoài nhiều hơn.

Nếu nói về nhan sắc, Wind không được gọi là người đẹp sắc nước hương trời, nhưng Wind sở hữu vòng ba đạt tiêu chuẩn.

Thường ngày Wind chỉ mặc quần jean, nhưng sự hấp dẫn từ bờ mông quyến rũ của cô, đã khiến những chàng trai khó có thể cưỡng lại dục vọng trong lòng.

Sau khi hài lòng với cách ăn mặc của mình, cô mới lấy hết dũng khí bước đi ẻo lả vào trong nhà hàng, bước đi của cô có phần loạng choạng vì Wind thật sự không quen mang giày cao gót, cộng thêm cái váy này quá ngắn chỉ cần bước nhanh một chút thì váy sẽ bị cuộn lên trên.

- CMN!

Ăn mặc như thế này thật khó coi, nếu không phải vì người đàn ông đáng ghét kia, còn bày ra cái trò đi xem mắt thì mình cũng không thành ra nông nổi này.

Wind vừa đi vừa mẩn chửi, cặp mắt chán ghét nhìn xung quanh không ngừng tìm kiếm bình hoa hồng màu tím.

Đột nhiên đôi mắt phát ra tia lửa của Wind tỏa sáng, khi cô nhìn thấy chính giữa cái bàn tròn sang trọng dành cho hai người, là một cái bình hoa màu vàng kim được cắm vào những cánh hồng màu tím, nhìn xinh đẹp đến động lòng người.

Sau khi Wind quan sát xong bình hoa, cô mới chú ý đến đương sự.

Nhìn thấy một người đàn ông với thân hình cao lớn, trên người hằn là bộ âu phục màu đen sang trọng được cắt may tỉ mỉ, hần ngồi uy nghiêm đưa lưng về phía cô.

Mặc dù Wind không nhìn thấy diện mạo của hần, nhưng chỉ ở dáng người cao lớn, phần lưng vạm vỡ cùng với bờ vai vững chãi, cũng đã đủ khiến phụ nữ động lòng.

Sau khi đánh giá xong người đàn ông,

Wind tinh chắc một trăm phần trăm rằng, hần chính là người đã hẹn xem mắt Phương Mỹ Kỳ.

Trong lòng suy nghĩ vậy, tay vô thức chỉnh lại cái váy trên người thêm một lần nữa, cô vuốt vuốt mái tóc dài màu tím để vài sợi tóc về phía trước, tạo thêm sự chú ý vào cặp ngực trắng nõn của cô.

Wind bước đi yếu điệu về phía hần, tất cả ánh mắt của những người đàn ông ngồi bên cạnh đều dồn hết trên người Wind.

Ngạo Thiên nhú mày trong lòng khó chịu, khi anh cảm nhận được sự khác thường của những người đàn ông ngồi xung quanh mình.

Nhìn vào vẻ mặt thèm thuồng của bọn họ, càng khiến Ngạo Thiên khinh thường.

Đàn ông mà không có khả năng kiềm chế được dục vọng trong lòng mình, thật không đáng làm đàn ông.

Trong lúc Ngạo Thiên tò mò muốn quay đầu lại, nhìn xem người phụ nữ nào lại có khả năng khiến bọn đàn ông mê muội đến như vậy.

Đột nhiên một bàn tay trắng như tuyết, mềm mại như hoa thảo nhiên đặt trên bờ vai vững chãi của anh.

Bàn tay không kiên nhẫn gì vuốt ve vai anh, trong lòng Ngạo Thiên cảm giác kinh tởm khi có người chạm vào người anh, nhất là phụ nữ.

Ngạo Thiên bắt giác nhích vai, tránh né sự tiếp xúc thân thể này, anh càng tránh Wind càng khiến quyết phải chạm vào anh.

Bàn tay đang đặt nhẹ nhàng trên vai anh, lập tức dùng thêm sức giữ chặt hơn.

Ngạo Thiên nộ khí xung thiên, anh chưa kịp lên tiếng, giọng nói không nhẽo của người phụ nữ đã vang lên từ phía sau anh.

- Anh yêu.....em đến xem mắt nè.

Khi Wind nói ra những lời này, dầy dầy cô truyền đến cảm giác buồn nôn, khiến Wind khép chặt miệng cố nuốt xuống cái cảm giác khó chịu này.

Anh yêu?

Nghe mà nổi da gà.

Lời nói ngọt ngào của Wind khiến sắc mặt Ngạo Thiên trở nên xám xịt.

Anh không ngờ Phương tiểu thư mà bà nội luôn miệng khen ngợi, là một cô gái đoan trang hiền thực, lại lẫn lộn đến như vậy, anh xem thường trong lòng.

Nhìn thấy thái độ dừng đứng của Ngạo Thiên đối với lời nói đường mật của mình, Wind tức giận không thôi.

Chẳng lẽ mình thật sự không có sức quyến rũ?

Dù sao mình cũng là phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc khiêu gợi như vậy còn chưa đủ hấp dẫn hay sao?

Wind không thi mình không thể khơi dậy sự chú ý trong lòng người đàn ông này, bàn tay với những ngón tay thon dài đang đặt trên vai anh từ từ di chuyển xuống phần ngực rắn chắc của Ngạo Thiên.

Vì tức giận với thái độ thờ ơ này của Ngạo Thiên, nên Wind đã quên mất mục đích chính của lần gặp mặt này.

Cô phải khiến Ngạo Thiên ghét cô, một đi không trở lại.

Toàn thân Ngạo Thiên cứng đờ, khi bàn tay của Wind làm loạn trước ngực anh.

Người phụ nữ này lá gan thật lớn, anh không cho cô một bài học, anh không mang họ Ngạo.

Ngạo Thiên vươn tay muốn hất bàn tay không yên phận của cô gái ra, nhưng thật không ngờ trong lúc này cô gái lại một lần nữa lên tiếng.

- Xin lỗi anh yêu..... vì em đã khiến anh chờ lâu.

Kèm theo hành động khiêu gợi của Wind, chính là lời nói dịu dàng của cô.

Sao giọng nói này lại quen đến như vậy?

Đôi mày rậm của Ngạo Thiên càng lúc càng nhíu chặt hơn, trong lúc anh còn đang suy nghĩ, một thân hình bốc lửa thảo nhiên ngồi xuống trước mặt anh.

Ngạo Thiên ngỡ ngàng khi anh nhìn thấy, người ngồi đối diện anh chính là Wind.

Không khác gì với Ngạo Thiên, nhìn thấy người đến xem mắt Phương Mỹ Kỳ là Ngạo Thiên, Wind kinh ngạc đến xem một chút nữa là té khỏi ghế.

Cô phải cố gắng lắm, mới có thể ngồi vững trước mặt anh.

14. Chương 14: Xem Mắt 3.

Tia chán ghét trong ánh mắt sắc bén của Ngạo Thiên chợt lắng đọng, đôi môi mỏng cùng với khoé mắt dài hơi cong lên, trong lòng vui sướng vì được gặp lại cô.

Nhưng nụ cười đó không giữ được bao lâu, khi anh nhìn thấy cái váy khiêu gợi mặc trên người cô, để lộ cặp ngực căng tròn quyến rũ ra ngoài, bàn tay đang đặt trên bàn bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, những khớp xương trắng cùng với gân xanh hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay anh, trong lòng Ngạo Thiên tức đến không nói nên lời.

Wind bỡ ngỡ, tay theo thói quen vuốt vuốt mái tóc dài màu tím của mình, cô không ngờ anh và cô lại gặp mặt trong hoàn cảnh khó xử này.

Hai người ngồi bất động nhìn nhau không ai nói lời nào, Wind không dám nhìn thẳng vào mắt anh nhưng cô có thể cảm giác được Ngạo Thiên vô cùng phẫn nộ.

Ngạo Thiên trợn mắt nghiêng răng ken két nhìn chằm chằm vào cô.

Nhìn thấy sắc mặt khó coi kèm theo nhiệt khí toả ra từ trong ánh mắt của Ngạo Thiên, cô khó hiểu nhưng chỉ sau vài giây Wind liền hiểu rõ Ngạo Thiên đang nghĩ gì.

Cô cúi đầu nhìn xuống bản thân, nhìn thấy cặp ngực đầy đà của mình sắp lọt ra bên ngoài, Wind ngại ngùng tay vô thức đưa lên trán che lại gương mặt thẹn thùng của cô.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy xấu hổ đến muốn độn thổ.

Chết tiệt!

Anh sẽ nghĩ gì về cô?

Chắc anh nghĩ cô là một người phụ nữ dâm dăng.

Trong lòng Wind thật hối hận, vì sao mình lại đồng ý thay Phương Mỹ Kỳ đi xem mắt.

Khoan đã!

Anh đến đây là để xem mắt Phương Mỹ Kỳ?

Đột nhiên trong lòng Wind cảm giác xót xa khi cô nghĩ đến điều này, một cảm giác thất vọng khiến cô thở không nổi.

Thì ra anh đã có người chung ý, cũng đúng thôi người giàu thường có câu.

“Môn đăng hộ đối.”

Nếu tìm vợ thì phải tìm một thiên kim tiểu thư như Phương Mỹ Kỳ, một cô gái vừa giàu vừa xinh đẹp vừa biết lễ nghi.

Ngạo Thiên ngồi bất động, lúc này sắc mặt còn đen hơn đáy nồi, miệng mím chặt thành đường thẳng, anh không nói gì ánh mắt cảm phẫn tiếp tục quan sát cô.

Chỉ cần nghĩ đến việc Ngạo Thiên đi xem mắt là Wind muốn nổi điên lên, cô mở to mắt trừng anh.

Tại sao cô phải cảm thấy xấu hổ, anh và cô không có quan hệ gì, cô muốn mặc như thế nào thì tùy cô.

Trong lòng suy nghĩ vậy Wind lập tức đứng lên muốn rời đi, cô không muốn đối diện với gương mặt đáng ghét của Ngạo Thiên nữa.

Hành động nhanh nhẹn của Wind đã khiến cái váy trên người vô tình bị vén lên cao hơn, để lộ cặp đùi trắng nõn.

Thần sắc của Ngạo Thiên càng thêm lạnh lẽo, anh cố gắng dần xuống cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Wind chưa từng cảm giác mắc cỡ như bây giờ, cô luống cuống kéo váy xuống, kéo được váy xuống thì phần trên bị kéo xuống theo, để lộ thêm phần ngực.

Trong lòng Wind không thoải mái, liền cảm thấy tất cả mọi thứ đều chứng tai gai mắt, nhất là bọn đàn ông đang nhìn cô bằng ánh mắt thèm thuồng muốn chảy nước dãi.

Wind phùng mang trợn mắt, nhìn bọn họ lớn tiếng quát.

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Có tin tôi sẽ móc mắt của các người, quăng cho chó ăn không?

Máy tên đàn ông bị Wind lớn tiếng mắng, ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác, làm như không biết cô đang nói chuyện với ai.

Ngạo Thiên kinh ngạc với lời nói xác xược của Wind, cô gái này luôn khiến anh bất ngờ.

Từ trước đến giờ phụ nữ ở trước mặt anh luôn tỏ ra dịu dàng đáng yêu, không như cô hung dữ như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt của những người đàn ông nhìn chằm chằm vào Wind, như một con sói đang rình rập con mồi của mình, Ngạo Thiên cảm thấy khó chịu trong lòng.

Trong tình cảnh này, dù Ngạo Thiên có là người trầm tĩnh đến đâu cũng không thể ngồi yên đó.

Ngạo Thiên nộ khí xung thiên, anh hung hăng đứng lên bước nhanh về phía cô.

Trong lòng bực bội thẳng tay cởi bỏ áo vest trên người mình, khoác lên thân thể chỉ được chút ít vải che lại của Wind.

Lúc này trên người Ngạo Thiên chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng giản dị cùng với quần tây đen, dáng người Ngạo Thiên đạt tiêu chuẩn của một soái ca, nên dù anh có mặc gì đi chăng nữa cũng tỏa ra sự hấp dẫn cuốn hút người đối diện.

Sự phong nhã cùng với sự ga lăng của anh khiến trái tim Wind nhảy loạn, cô dùng tay ấn vào lồng ngực của mình không muốn Ngạo Thiên nhìn thấy ngực của cô đang phập phồng lên xuống vì anh.

Ánh mắt ngượng ngùng của Wind vô tình nhìn vào bình hoa hồng màu tím đặt trên bàn, lúc này cô mới chợt nhớ đến nguyên nhân Ngạo Thiên có mặt ở đây là để xem mắt, đột nhiên sắc mặt của Wind trở nên hầm hầm, tính tình ương ngạnh lập tức trở dậy, cô thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ với người đàn ông này.

Wind đem áo vest ném trả lại cho Ngạo Thiên, cô trợn mắt nhìn anh.

- Không cần anh giả vờ tốt bụng.

Trước ánh mắt phát ra tia lửa của Ngạo Thiên, Wind xoay người lại muốn rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt.

Mới bước được một bước, cô bị trượt chân ngã xuống mặt đất, không biết từ lúc nào Ngạo Thiên đã bước tới bên cạnh, ôm cô vào lòng.

Trong lòng còn đang hoang mang, cái áo vest lại một lần nữa phủ lên thân thể của cô.

Ngạo Thiên khom người bá đạo bế Wind lên, bước về phía thang máy.

Wind bị Ngạo Thiên ôm chặt đến không thể nhúc nhích, dù cô có vùng vẫy cách mấy Ngạo Thiên cũng không buông cô ra.

- Anh.....anh mau thả tôi xuống....

Anh định đưa tôi đi đâu?

Wind vừa la lớn vừa ưỡn người muốn ép buộc Ngạo Thiên buông cô ra, nhưng thật không ngờ hành động của Wind không những không khiến Ngạo Thiên buông cô ra, ngược lại anh càng dùng thêm sức ôm chặt cô hơn.

Ngạo Thiên không quan tâm đến Wind, đang hung hăng đẩy dụa trong lòng mình.

“Đinh.....”

Đinh một tiếng cánh cửa thang máy lập tức được mở ra, Ngạo Thiên thần nhiên bước vào trong, không hề chú ý đến việc Wind đang la hét om sòm trong lòng anh.

Trong lúc Wind điên cuồng cự quật, giọng nói trầm trầm mang theo hàn khí của Ngạo Thiên vang lên, khiến không khí trong thang máy suy giảm một cách trầm trọng.

- Em ở yên cho tôi, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.

T toàn thân Wind đông cứng, cô bất động nhìn anh.

Người đàn ông này giống y như tảng băng, khiến sống lưng cô truyền đến một cơn lạnh vô hình.

Đứng trong thang máy Ngạo Thiên bình tĩnh một cách lạ lùng, anh chậm rãi ấn vào tầng 56.

Wind chỉ bị Ngạo Thiên dọa sợ vài giây, nhưng ngay sau đó sự quật cường ương ngạnh của cô lại bộc phát.

Cải đoạn đường đi đến tầng 56 Wind không ngừng kêu lớn, cô dùng sức đẩy Ngạo Thiên ra.

- Buông tôi ra....

Ahhhhhhh..... Cứu tôi với.....cứu tôi với.....có người muốn bắt cóc tôi.....

Ngạo Thiên nhíu chặt đôi mày râm nhìn Wind, ánh mắt sắc bén lộ rõ tia tức giận.

Bắt cóc?

Anh muốn bắt cóc cô?

Cô gái này có suy nghĩ thật khác với người thường.

Thang máy vừa đến tầng 56, Ngạo Thiên liền bước ra đi thẳng đến phòng của mình.

Nhìn thấy Ngạo Thiên dùng vân tay mở cửa trong lòng Wind hiện lên nỗi bất an, tại sao anh lại mang cô đến phòng của anh.

Trong lúc Wind hoảng sợ cô không biết phải làm gì đành dùng chiêu cũ, Wind đột nhiên nắm chặt cánh tay của Ngạo Thiên, cúi xuống cắn thật mạnh.

Wind cắn mạnh đến nỗi, cô có thể cảm giác được mùi máu tanh trong miệng của mình.

Ngạo Thiên không hề biến sắc, anh vẫn ung dung bước từng bước một vào trong, ngược lại với Wind anh thoải mái hơn nhiều.

15. Chương 15:ngạo Thiên Xấu Hổ.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến Wind bình tĩnh lại, miệng cô từ từ buông cánh tay của Ngạo Thiên ra.

Wind không ngờ mình lại cắn anh mạnh đến như vậy, đã khiến tay của Ngạo Thiên chảy rất nhiều máu, màu đỏ sẫm của máu thấm ướt cả một mảnh trên tay áo sơ mi màu trắng của anh, nhìn vào thật đáng sợ, nhưng Wind nào biết ngoài sợ hãi ra, cái cô cảm nhận chính là cảm giác đau lòng.

Sao trái tim mình lại cảm giác lạ lẫm như vậy?

Là vì anh?

Nhưng trong lòng anh, nào có chỗ dành riêng cho cô.

Nghĩ đến đây sắc mặt của Wind thật khó coi, cô cúi đầu tự giận bản thân của mình, biết rằng anh và cô không thể nào.

Kỳ thật vì sao trong lòng cô lại có cảm giác chờ mong.

Trong lúc Wind còn đang suy nghĩ đột nhiên thân thể mảnh mai, bị Ngạo Thiên thẳng tay quăng mạnh xuống chiếc giường lớn trong phòng.

Wind còn chưa hoàn hồn trước hành động thô bạo của anh, một chiếc áo sơ mi màu trắng thẳng thừng bay thẳng vào người cô.

Theo phản xạ tự nhiên Wind vươn tay nhận lấy chiếc áo sơ mi, cô khó hiểu ngược mặt lên nhìn anh.

Ngạo Thiên nhíu mày vẻ mặt không vui ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn cô từ trên xuống dưới, một lúc sau đột nhiên anh cất giọng lạnh lùng.

- Vào trong thay vào nó đi, mặc như thế này nhìn thật khó coi.

Ngạo Thiên nói xong liền xoay người lại bước đến quầy bar rót cho mình một ly rượu mạnh, anh nâng ly rượu lên lắc nhẹ khiến chất lỏng màu hổ phách trong ly, xoay tròn theo động tác của anh.

Ngạo Thiên trong lòng phiền muộn, tay thần nhiên trút hết chất lỏng trong ly vào miệng của mình, chất lỏng đắng chát khiến Ngạo Thiên khó chịu nhăn mặt nuốt xuống.

Cảm giác đắng cay khiến tâm tình của anh bình tĩnh hơn nhiều.

Vì sao vừa rồi mình lại giận đến như vậy?

Ngạo Thiên siết chặt ly rượu trống trong tay, trong lòng càng thêm phiền não.

Wind nhìn theo bóng lưng vạm vỡ của anh, cô bất giác nhìn xuống chiếc áo sơ mi màu trắng trong tay.

Thật sự mặc cái váy này rất khó chịu, còn lớp trang điểm đậm trên mặt khiến Wind không thoải mái chút nào.

Cô bước xuống giường đi vào trong phòng tắm, đứng trước cửa phòng tắm cô quay đầu lại nhìn Ngạo Thiên.

Nhìn thấy Ngạo Thiên đứng quay lưng về phía mình, trong lòng cô cảm thấy tủi thân.

Chắc anh xem thường cô lắm!

Wind lặng lẽ quay đầu lại, bước chậm rãi vào trong.

Vài phút sau Ngạo Thiên nghe được tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra ngoài, anh xoay mặt lại nhìn vào cánh cửa phòng tắm lúc này đang khép chặt.

Tâm tình của Ngạo Thiên hiện giờ rối loạn hơn bất kỳ lúc nào, anh cứ ngỡ người duy nhất khuấy động được lòng anh chính là Chung Hân.

Nhưng thật không ngờ vừa rồi khi nhìn thấy Wind bị mấy tên đàn ông nhìn chằm chằm, anh không thể nào kiềm chế được cảm xúc căm phẫn trong lòng anh.

Vừa rồi Ngạo Thiên phải cố gắng lắm mới dần xuống được cơn thịnh nộ trong lòng, bằng không anh sẽ thẳng tay giết chết bọn họ ngay.

Ngạo Thiên ngồi trên cái ghế trước quầy bar trầm mặc suy nghĩ, tiếng cánh cửa phòng tắm nhẹ nhàng mở ra, khiến Ngạo Thiên vô thức quay đầu lại.

Lúc này đứng trước mặt anh là một cô gái trẻ với dung nhan xinh đẹp làn da trắng như tuyết, trên người chỉ khoác chiếc áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình phủ ngang đùi, để lộ đôi chân thon dài gợi cảm cùng với mái tóc dài màu tím ướt đẫm.

Những giọt nước trong suốt như những giọt kim cương vô tình nhỏ xuống, thấm ướt phần vải trắng trước ngực, khiến cặp ngực căng tròn của Wind lộ rõ ra ngoài.

Wind đứng trước mặt anh với bộ dạng ngây thơ, ánh mắt sáng ngời nhìn anh, đôi chân trần vì hồi hộp không ngừng cọ vào nhau.

Lúc này tuy Wind không trang điểm nhưng lại nhìn vô cùng xinh đẹp, đẹp như những đoá hoa hồng màu trắng tinh khiết khiến trái tim của Ngạo Thiên không tự chủ nhảy loạn nhịp.

Yết hầu của Ngạo Thiên bắt giác chuyển động lên xuống không ngừng, anh cố dẫn xuống dục vọng trong lòng mình, nuốt một ngụm nước bọt.

Chẳng lẽ mình đã rung động, trước cô gái tính tình năng động, dung nhan tươi trẻ hồn nhiên này sao?

Ngạo Thiên giật mình kinh ngạc với phản ứng của mình đối với cô, từ trước tới giờ ngoài tình cảm của anh dành cho Chung Hân, Ngạo Thiên chưa từng để mắt đến một người phụ nữ, đừng nói chi đến việc ham muốn của dục vọng.

Ngạo Thiên xấu hổ vì hành vi của mình không khác gì với bọn đàn ông kia, anh nghiêm mặt, nói lảng sang chuyện khác.

- Em đến xem mắt ai?

Giọng nói trầm ổn cố kiềm chế dục vọng của Ngạo Thiên vang lên khiến Wind hết hồn.

Không phải cô nên hỏi anh câu này sao?

Wind ngược mắt nhìn anh, muốn trút hết sự tức giận trong lòng ra ngoài, nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy vẻ mặt giận dữ, muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Ngạo Thiên, Wind lại rụt rè.

Kỳ thật Wind là người không sợ trời không sợ đất, nhưng mỗi khi đối diện với Ngạo Thiên, cô không thể làm chủ bản thân của mình.

Nhìn thấy Wind ngây người nhìn anh không nói gì, Ngạo Thiên lặp lại câu hỏi của mình.

- Em đến xem mắt ai?

Wind không biết phải giải thích với Ngạo Thiên như thế nào.

Nói với anh rằng người cô đến xem mắt chính là anh!

Wind ảo não cụp mắt, không dám đối diện với vẻ mặt đờ đờ sát khí của Ngạo Thiên.

Nhìn thấy cô xấu hổ cuối đầu, Ngạo Thiên càng thêm phần nộ, chỉ có khi nghĩ đến người trong lòng phụ nữ mới tỏ ra e thẹn như vậy.

Càng nghĩ Ngạo Thiên càng thêm tức giận, anh sải bước nhanh về phía cô, bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay thon nhỏ của Wind kéo mạnh một cái khiến cô đau điếng.

Theo phản ứng tự nhiên Wind lập tức lui mình về phía sau, muốn tránh xa người đàn ông với tính khí thất thường này.

- Anh mau buông tay ra, đau chết người ta!

Wind nhìn Ngạo Thiên nói với giọng ủy khuất, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn cùng với cặp mắt ngấn lệ của cô, khiến trái tim Ngạo Thiên đau nhói.

Bàn tay với sức lực kinh hoàng đang nắm chặt cổ tay Wind chợt buông lỏng ra.

Wind sợ hãi muốn rút tay về, nhưng dù cô có dùng hết sức cũng không thể thoát khỏi sự chế ngự của Ngạo Thiên.

Mặc dù Ngạo Thiên đã nường tay không dùng sức, nhưng bàn tay to lớn vẫn giữ chặt cổ tay của Wind.

- Nói!

Người em đến xem mắt là ai?

Ngạo Thiên tức giận quát lớn, anh nhìn sâu vào mắt cô chờ cô đưa ra câu trả lời.

Kỳ thật tận sâu trong lòng của Ngạo Thiên lại không muốn nghe Wind nói, mình đến đây là để xem mắt tên đàn ông nào đó.

Wind bị sắc mặt tức giận của Ngạo Thiên làm cho sợ hãi, đầu còn chưa suy nghĩ Wind đã nhanh miệng nói.

-Người tôi đến xem mắt chính là anh.

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, Wind lập tức dùng tay che miệng của mình lại, thẹn thùng nhìn anh.

Gương mặt nhăn nhó của Ngạo Thiên từ từ thư giãn ra, anh khó hiểu nhìn cô.

- Em đến xem mắt tôi?

Ngạo Thiên gần giọng hỏi, trong lòng còn đang thắc mắc, người anh có hẹn là thiên kim tiểu thư của nhà họ Phương, Phương Mỹ Kỳ.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Ngạo Thiên, Wind bắt đắ dĩ hạ bàn tay đang che miệng của mình xuống nhỏ giọng.

- Mỹ Kỳ là bạn thân của tôi, tôi.....tôi đến xem mắt thay cô ấy.

Ngạo Thiên nghe Wind nói vậy nghi vấn trong lòng anh mới được giải đáp, anh mím chặt đôi môi mỏng nhìn cô một hồi lâu rồi mới cất giọng lạnh lùng.

- Em muốn có chồng lắm hay sao?

lại thay người khác đi xem mắt.

16. Chương 16:trở Thành Người Phụ Nữ Của Ngạo Thiên.

Wind nghe anh nói vậy trong lòng tức giận, anh ấy nghĩ mình là người tùy tiện lắm hay sao?

- Anh nói ai muốn có chồng?

Anh không biết Mỹ Kỳ đã có người yêu rồi sao, còn bày ra cái trò xem mắt.

Tôi ăn mặc kinh tởm như vừa rồi, vì muốn hù dọa người tôi đến xem mắt, cho anh ấy sợ đến vắt chân mà chạy.

Nhưng tôi thật không ngờ người người Mỹ Kỳ phải xem mắt lại là.....là anh.....

Giọng nói của Wind càng lúc càng kích động, khiến Ngạo Thiên vui đến khó tả, không ngờ cô gái nhỏ này lại có nghĩa khí đến như vậy, giúp bạn của mình giải quyết khó khăn.

Nhìn thấy vẻ mặt khoái chí của Ngạo Thiên, Wind càng thêm tức giận.

- Anh cảm thấy sung sướng lắm, khi đi xem mắt có phải không?

Wind vừa nói vừa rút mạnh tay của mình về, quay người lại muốn bỏ đi.

Ngạo Thiên kinh ngạc với phản ứng của Wind, chẳng lẽ cô đang ghen?

Ngạo Thiên vươn tay choàng qua vòng eo thon gọn, kéo mạnh một cái khiến thân thể mềm mại của Wind bất giác ngã vào lồng ngực ấm áp của anh.

Vì hành động bất thành lĩnh này của anh nên hai cái nút áo trước ngực cô vô tình bung ra, để lộ cặp ngực tròn trắng như tuyết ra ngoài.

Lúc này thân thể của hai người cọ sát vào nhau, đột nhiên trái tim của cả hai đập loạn.

Wind bị ánh mắt dịu dàng cùng với vẻ mặt đẹp trai của anh làm thần trí cô trở nên mơ hồ, không biết phải phản ứng như thế nào .

Bàn tay của Ngạo Thiên đang choàng qua eo cô bất giác siết chặt hơn, gương mặt của hai người gần nhau trong gan tấc, hơi thở cũng vì sự đụng chạm da thịt mà trở nên gấp gáp hơn.

Wind cảm giác được bầu không khí trong phòng lúc này thật ám muội, cô liền chuyển tầm mắt của mình rời khỏi gương mặt anh tuấn của anh.

Chút ít lý trí còn lại trong lòng của Ngạo Thiên đã bị gương mặt phím hồng của Wind đánh tan.

Anh không quan tâm đến việc cô có đồng ý hay không, liền cúi đầu đôi môi mỏng ngậm lấy cánh môi đầy đặn của Wind.

Wind sững sờ mở to mắt nhìn anh, sự ngoan ngoãn của cô càng khiến khí huyết trong lòng anh sôi trào.

Anh bá đạo dùng đầu lưỡi nóng hổi tách miệng của Wind ra, tiến sâu vào trong khoang miệng thần nhiên mút lấy mật ngọt cùng với hương vị chỉ thuộc về riêng cô.

Bàn tay to lớn không tự chủ thò vào trong áo sơ mi rộng thùng thình, lần mò theo đường cong quyến rũ, dừng lại nơi phần ngực đầy đặn của Wind.

Toàn thân Ngạo Thiên cảm giác lâng lâng, sự kích thích mà từ trước tới giờ Ngạo Thiên chưa từng cảm nhận qua.

Hành động của Ngạo Thiên thật dịu dàng, vì là lần đầu tiên chạm vào phụ nữ nên Ngạo Thiên rất cẩn thận, anh chỉ bóp nhẹ nhàng không dám dùng sức sợ cô đau.

Đôi môi cùng với đầu lưỡi nóng hừng hực rời khỏi môi cô, di chuyển xuống xương quai xanh xinh đẹp, rồi dừng lại trên ngực của Wind.

Đột nhiên thân thể của Wind cứng đờ. khi Ngạo Thiên dùng môi mút mạnh phần da trắng như tuyết trước ngực của cô.

Ngạo Thiên cố tình lưu lại trên người cô dấu ấn thuộc về riêng anh, anh muốn khi Wind nhìn vào nó sẽ nghĩ đến anh.

Wind không hề phản kháng ngược lại khi cô nhìn vào ánh mắt lúc nào cũng tỏ ra sự quả quyết của Ngạo Thiên trước đây, lúc này chỉ còn lại sự lưu mờ của dục vọng.

Kỳ thật không biết vì sao trái tim của Wind, lại cảm nhận rằng anh chính là người đó.

Suy nghĩ cùng với hành động của phụ nữ là dùng trái tim để phán xét.

Trong cuộc đời của mình không chỉ xuất hiện một người đàn ông, nhưng cũng lạ một khi phân nửa kia xuất hiện, thì trái tim mình sẽ cảm nhận được ngay.

Cũng như Wind hiện giờ, nhìn vào ánh mắt thâm tình của Ngạo Thiên nhìn cô, trái tim nói cho cô biết anh chính là phân nửa kia, cô muốn trao cho anh vật quý giá nhất của đời con gái.

Wind dịu dàng vươn tay sờ vào gương mặt anh tuấn của Ngạo Thiên, nhìn anh bằng ánh mắt triều mến.

Ngạo Thiên ngậy người thân thể truyền đến một luồng điện, khiến trái tim anh thổn thức, khi bàn tay mềm mại của Wind vuốt ve mặt anh.

Tay Wind từ từ đưa đến trước ngực, cởi bỏ từng cái nút áo sơ mi che đi phần ngực vạm vỡ của anh.

Tay Wind run run khi cô cởi bỏ áo sơ mi màu trắng trên người Ngạo Thiên quăng sang một bên, cô nhìn anh chần chừ một chút mới khom tới bắt chước Ngạo Thiên, mút mạnh một cái lưu lại trước lồng ngực rắn chắc của anh một dấu hôn đỏ sẫm.

Ngạo Thiên nhếch môi cười nhẹ, cô bé này thật nghịch ngợm.

Anh dùng sức xé toang áo sơ mi trên người cô, khiến mấy cái nút áo vì hành động mạnh bạo này của Ngạo Thiên văng ra tứ tung, nằm khắp nơi dưới sàn nhà lạnh buốt.

Hiện ra trước mắt của Ngạo Thiên chính là thân hình quyến rũ mê hồn của cô, lúc này những chỗ xuân đều được che bởi nội y màu tím.

Toàn thân Ngạo Thiên cứng đờ, nhìn vào cô lúc này Ngạo Thiên không thể nào kiềm chế được dục vọng trong lòng mình, anh bế cô đặt trên giường, tay nhanh chóng cởi bỏ chương ngại vật trên người anh ra.

Cái quần tây màu đen bị Ngạo Thiên tụt xuống chân, anh vô tình dẫm lên nó, Ngạo Thiên áp thân thể cao lớn của mình lên người cô, môi lập tức ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, hơi ấm tỏa ra từ trên người anh bao phủ thân thể tuyệt mỹ của Wind.

Hai người hôn nhau mãnh liệt cuồng dã đến khắp nơi trên người của cả hai, đều để lại những vết hôn màu tím sẫm y như những cánh hồng màu tím nhìn thật quyến rũ mê ly.

Lúc này trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở nặng nề, cùng với mùi hương của tình dục.

-Ummmm.....Ummmmm.....

Wind không chịu nổi sự kích thích Ngạo Thiên mang lại cho cô, miệng bất giác thốt lên những lời ngọt ngào khiến Ngạo Thiên càng thêm hưng phấn.

Sự tôn nghiêm của người đàn ông, Ngạo Thiên hằng kiêu ngạo nhất lúc này đã không còn tồn tại nữa, vì tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ nhưng lại mang theo lực sát thương kinh hoàng của Wind.

Ngạo Thiên hít thở nặng nề, nhìn Wind lúc này với bộ dạng mê ly gợi tình, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mờ lung chớp chớp nhìn anh, càng khiến sự chiếm hữu trong lòng anh trở dậy.

Ngạo Thiên cố kiềm chế sự ham muốn trong lòng mình, nhìn Wind cất giọng trầm khàn.

- Em có đồng ý làm người phụ nữ của tôi không?

Chỉ cần cô nói không, anh sẽ dừng lại động tác chiếm đoạt của mình ngay.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng của anh, lại mong cô sẽ đồng ý trở thành người phụ nữ của Ngạo Thiên anh.

Tuy lúc này đầu óc của Wind không còn tỉnh táo, nhưng nghe anh hỏi vậy cô biết anh là một người đàn ông quang minh chính đại, không thừa thệ ép người.

Wind với cặp mắt mơ hồ nhìn Ngạo Thiên, cô cắn nhẹ môi thẹn thùng gật đầu.

- Em.....

Lời nói của Wind đã bị anh dùng miệng chặn lại, hai người hôn nhau đến trời đất quay cuồng.

Hai thân thể trần truồng trên cái giường lớn sang trọng quấn lấy lẫn nhau, tạo thành cảnh tượng thiên thu bất diệt.

17. Chương 17:chạy Trốn.

Sau một trận ái ân đầy kịch tính, toàn thân Wind không còn sức lực nằm gọn trong lòng của Ngạo Thiên.

Hai người nằm trên giường lớn, được che bởi một tấm chăn mỏng màu trắng, lúc này đã vô tình lưu lại những giọt hồng quý giá của Wind, nhưng lại thuộc về riêng Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên với tinh thần sảng khoái, ngồi dựa lưng vào đầu giường, ánh mắt dịu dàng nhìn vào vết đỏ trên tấm chăn, bàn tay đang choàng qua người cô bất giác siết chặt hơn.

Anh cúi đầu nhìn vào người phụ nữ lúc nào cũng như một con hổ nhỏ, vươn móng vuốt đến mọi người để bảo vệ bản thân, nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn nằm yên trong lòng anh.

Ánh mắt của Ngạo Thiên dịu dàng hẳn đi, anh khom tới hôn lên trán cô, trong lòng không thể nào tả nổi sự hạnh phúc, khi biết mình là người đàn ông đầu tiên của cô.

Ngạo Thiên không nói cho Wind biết, cô cũng là người phụ nữ đầu tiên trong đời anh, nhưng cũng lạ đàn ông dường như sinh ra là đã biết cách chiếm lấy trái tim cùng với thân thể của phụ nữ.

Ngạo Thiên là thí dụ điển hình, dù anh không biết gì cả cũng có thể khiến Wind ngất ngay trong vòng tay dịu dàng của anh.

Ngạo Thiên ôm Wind ngủ một giấc thật ngon, trong lòng quyết định ngày mai sẽ đưa Wind về Thành Phố X, để

gặp mặt bà nội.

Anh tỉnh chắc khi bà nội gặp Wind, bà sẽ thích đứa cháu dâu này.

Ngày hôm sau Ngạo Thiên bị ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ sát mặt đất rọi thẳng vào mặt, khiến anh khó chịu tỉnh giấc.

Anh nhú mày cặp mắt sắc bén từ từ mở ra, gương mặt dán lên nệm cười sung sướng nhìn sang con hổ nhỏ trong lồng.

Đập vào mắt anh chỉ là chiếc giường trống không, Ngạo Thiên liền ngồi bật dậy ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh căn phòng, tìm bóng dáng mảnh mai của cô.

Không thấy Wind đâu trong lòng Ngạo Thiên cảm giác bất an.

Có lẽ hôm qua hành động của mình đã khiến cô đau?

Trong đầu nghĩ vậy Ngạo Thiên lập tức bước xuống giường, thân thể trần truồng gấp gấp bước vào trong phòng tắm.

Bước chân anh khựng lại trước cửa phòng tắm, cặp mắt sắc bén không thể nào giấu được sự kinh ngạc, khi anh nhìn vào bãi chiến trường Wind để lại trong phòng tắm.

Ngạo Thiên bắt gặp một ngụm nước bọt.

Cô ấy thật bừa bộn, tại sao lại quăng đồ khắp nơi, nào là khăn tắm, áo sơ mi, khăn giấy nằm tứ tung dưới mặt đất.

Cô vội lắm hay sao, lại khiến phòng tắm thành ra như thế này?

Anh là một người có quy củ hẳn hoi, đồ vật trong nhà phải đặt ngăn nắp theo trật tự.

Ngạo Thiên không hề biết khi Wind tỉnh giấc trong lòng cô hoang mang vô cùng, sao hôm qua mình lại cùng anh ấy phát sinh quan hệ.

Anh ấy là con nhà quyền quý, còn mình chỉ là một cô thám tử nghèo, thật sự không xứng với anh.

Trong đầu nghĩ vậy Wind nhanh chóng mặc vào quần áo của mình rồi đi, trước khi Ngạo Thiên tỉnh giấc, tránh cho cô trút lấy sự nhục nhã.

Nghĩ đến tình cảnh trong mấy bộ phim ngôn tình, khi người đàn ông nhà giàu xảy ra quan hệ với một người phụ nữ xuất thân từ giới hạ lưu, không được gia đình hẳn chấp nhận.

"Hôm qua chỉ là sự bông bột nhất thời, cô cũng thừa biết chúng ta không thể nào.

Đây là tờ chi phiếu không ghi con số, cô muốn bao nhiêu thì cứ viết vào, xem như là thù lao của cô."

Wind như cơn lốc xông thẳng ra khỏi khách sạn The Palm, lúc trời mới hừng sáng.

Cô với thân thể đau nhức bắt taxi đi thẳng về nhà, trong lúc ngồi trên chiếc taxi đầu cô cứ hiện lên tình cảnh của đêm qua.

Nhớ đến Ngạo Thiên, nhớ đến bờ môi ấm áp, nhớ đến thân hình vạm vỡ cùng với cái bụng sáu múi của anh, mặt Wind bắt gặp giấc đỏ lên.

Cô nâng tay vỗ vỗ vào đầu, muốn cho mình tỉnh táo.

Chuyện của đêm hôm qua tốt nhất mình xem như là một giấc mơ, đừng có bất kỳ kỳ vọng gì vào anh, để rồi sau này tự làm khổ bản thân.

Trong lúc Wind suy nghĩ đột nhiên cô bắt gặp ánh mắt thâm dò của tên tài xế, đang quan sát cô qua gương chiếu hậu.

Wind ủ rũ bước tới ngồi xuống đối diện với ba mẹ, nhìn hai người bịa lên một lý do, cho việc mình suốt đêm không trở về nhà.

- Hôm qua con ngủ lại ở nhà của chị An Lâm.

Ba cô nghe vậy liền gật đầu, lúc trước Wind cũng thường xuyên ngủ lại nhà của Thiết An Lâm.

Ông đặt đôi đũa trên tay xuống bàn nhìn Wind nghiêm túc nói.

- Con đã lớn, có ngủ ở ngoài cũng nên gọi điện thoại về nhà báo một tiếng, tránh cho mẹ con lo lắng.

Wind biết mình đã sai nên gật đầu nhận lỗi.

- Con xin lỗi ba mẹ, lần sau con có vắng nhà nhất định sẽ gọi điện thoại về báo với ba mẹ.

Mẹ của Wind thương nhất là đứa con gái, nhìn thấy Wind bà biết trong lòng cô có tâm sự nên cũng không trách cô thêm.

Bà gấp một cái bánh bao đặt vào trong chén của Wind nói.

- Thôi con mau ăn sáng rồi về phòng nghỉ đi, mẹ thấy con mệt lắm.

Wind nghe mẹ nói vậy trong lòng thầm mắng Ngạo Thiên.

” Chết tiệt, không phải vì anh ấy mình cũng không mệt như bây giờ.”

Trong lúc Wind suy nghĩ, ba cô đột nhiên lên tiếng.

- Ba đã nhận một case mới cần phải bay sang Thành Phố X một chuyến, con ở lại quản lý văn phòng thám tử cho ba.

Wind đang ngậm trong miệng một miếng bánh bao nghe ba nói vậy, ánh mắt chán nản liền tỏ sáng.

- Ba.... Hay con đi qua Thành Phố X thay ba.

Dạo này sức khỏe của ba không được tốt, ba cứ ở nhà lo cho văn phòng thám tử và mẹ.

Tử Mộng Bình nghe đứa con gái tinh nghịch nói vậy, ông đặt đũa xuống bàn nhướng mày nhìn đứa con gái.

- Sao hôm nay lại tốt như vậy, còn biết lo nghĩ cho ba.

Mỗi lần có nhiệm vụ bay sang nước ngoài, con đều phàn nàn không chịu đi.

Wind cũng biết hôm nay mình có vấn đề, tuy cô không thích ra nước ngoài làm nhiệm vụ, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc nếu mình ở lại đây lỡ gặp lại Ngạo Thiên, cô không biết phải xử sao.

Trong chuyện này cuối cùng phụ nữ luôn là người chịu thiệt.

Wind chưa từng động lòng với ai, nên không biết mình phải đối diện với Ngạo Thiên như thế nào.

Nói cho chính xác trong lòng Wind đang sợ, cô không biết phải làm sao nên trong 36 kế, chạy là thượng sách.

Quyết định như vậy đi, không ở New York thì sẽ không gặp mặt anh.

Nghĩ đến đây vẻ mặt của Wind lộ rõ sự đắc ý.

- Ba con đã lớn, con biết ba vì gia đình này nên bỏ ra rất nhiều.

Ba cứ yên tâm giao lại case này cho con, con sẽ không khiến ba thất vọng.

Wind vỗ ngực xưng tên mạnh miệng nói.

18. Chương 18: Ngạo Thiên Gặp Gia Trưởng.

Nhìn thấy Wind kiên quyết như vậy, Tử Mộng Bình cũng đành để Wind đi thay ông.

- Được con đi cũng được, nhưng nhớ case lần này rất quan trọng.

Thân chủ là người có địa vị cao trong xã hội, không muốn người khác biết mình đang điều tra ai.

Wind nghe ba nói vậy trong lòng tò mò, người giàu có!

Lần trước khi cô giúp Chung Hân, thù lao Chung Hân trả cho cô gấp năm lần với những case tương tự.

- Ba vậy thù lao lần này là bao nhiêu?

Wind hỏi xong liền cắn thêm một miếng bánh bao, miếng bánh bao xá xíu thơm ngon vừa vào trong miệng liền được cô nuốt xuống, không biết vì sao hôm nay cô lại cảm thấy đói bụng hơn ngày thường.

Nghĩ đến đây Wind bắt giắc đỏ mặt, chắc vì hôm qua vận động mạnh nên tiêu hao nhiều sức lực.

Tử Mộng Bình nghe Wind hỏi, vẻ mặt nghiêm túc chợt trở nên hờ hợt hơn, khi ông nghĩ đến con số thù lao lớn.

- \$200,000 ngàn đô la.

“Phụ.....”

Nghe ba nói ra số tiền thù lao khủng, Wind không tự chủ phun ra toàn bộ bánh bao trong miệng của mình.

- Con có sao không?

Mẹ của Wind, quýnh quác cầm ly nước lọc và khăn giấy đưa cho cô.

“Khụ.....khụ.....”

Wind vừa uống nước vừa ho khan, cô có nghe nhầm không?

200,000 ngàn đô la, khoan đã!

Nhiều tiền như vậy chắc chắn case lần này rất khó.

Wind xoay người nhìn ba với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

- Ba, case lần này là gì?

Có nguy hiểm không?

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta cần phải bồi thường tổn thất cho thân chủ không?

Wind đưa ra một tràng câu hỏi, khiến Tử Mộng Bình bật cười.

- Ha...ha...

Con sợ?

Ông nhìn Wind khiêu khích hỏi, cô dùng tay chỉ vào người mình.

- Con?

Sợ?

Không có khả năng đó.

Tránh cho đêm dài lắm mộng, chiều hôm đó Wind đã thu dọn hành lý bắt taxi ra thẳng phi trường, ngồi chuyến bay sớm nhất đến Thành Phố X.

Ngồi trên máy bay Wind nhìn xuống phong cảnh tuyệt đẹp phồn hoa của New York phía dưới, nhưng trong đầu cứ nghĩ đến tình cảnh của đêm qua giữa Ngạo Thiên và cô.

Wind đỏ bừng mặt, hai tay bắt giắc nâng lên áp vào hai gò má, muốn dùng hơi lạnh trên bàn tay để làm giảm đi cơn nóng phừng phừng trên gương mặt đỏ au của mình.

Wind vỗ vỗ mặt tự trấn an rằng, đêm qua chỉ là một giấc mộng không nên suy nghĩ lung tung.

Một tháng sau tại văn phòng thám tử, tuy gọi là văn phòng thám tử, nhưng trên thực tế chỉ là một căn phòng nhỏ đủ để một cái bàn làm việc lớn và vài cái ghế dành cho khách hàng.

Bên phải đặt mấy cái tủ sắt dành để chứa đựng hồ sơ của thân thủ.

Tử Mộng Bình với vẻ mặt chuyên nghiệp ngồi nghiêm trang trước bàn làm việc, tư vấn cho một người phụ nữ.

Bà nghi ngờ ông chồng yêu quý của bà, ở ngoài có gia đình thứ hai.

- Bà Thẩm, chi phí thù lao của chúng tôi là 10,000 đô la.

Nhưng bà chỉ cần đưa trước cho chúng tôi phân nửa, phân nửa còn lại đợi đến khi chúng tôi hoàn tất việc bà giao phó, bà mới đưa cho chúng tôi.

Người phụ nữ với nét mặt đau lòng nhìn Tử Mộng Bình, tuy nói bà muốn điều tra chồng của mình, nhưng trong lòng lại mong sao Tử Mộng Bình không điều tra ra được gì, dù bà phải trả toàn bộ số tiền bà cũng vui.

Trong lúc hai người trò chuyện, đột nhiên cánh cửa phòng thám tử bị ai đó mở toang ra.

Tử Mộng Bình và bà Thẩm theo phản ứng tự nhiên xoay đầu nhìn ra cửa chính.

Một người đang ông mặc âu phục màu đen mở đường, cung kính trước một cậu thanh niên trẻ tuổi.

Tử Mộng Bình và bà Thẩm kinh ngạc khi nhìn thấy trên thế gian này lại tồn tại một người đàn ông anh tuấn đến như vậy.

Dung mạo của cậu ấy đẹp như tượng điêu khắc Hy Lạp, nhưng khí thế cùng với ánh mắt của cậu ấy lại tạo cho hai người sự áp lực vô hình.

Ken bước tới cầm lấy cái ghế bên cạnh, đặt ngay chính giữa phòng, anh cung kính cúi đầu mời Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên thần nhiên ngồi xuống cái ghế bằng gỗ, tay tao nhã nâng lên chậm rãi tháo từng cái nút áo vest ra, cho thoải mái hơn.

Anh ngồi chân này bắt chéo chân kia nhìn Tử Mộng Bình, người đàn ông này là ba của cô ấy?

Ngạo Thiên đánh giá Tử Mộng Bình từ trên xuống dưới.

Căn phòng lúc này lâm vào trạng thái yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ còn nghe được tiếng tích tắc phát ra từ cây kim đồng hồ treo trên tường.

Sau một hồi lâu Tử Mộng Bình mới lấy lại sự bình tĩnh, chàng trai này khí thế khiếp người, cậu ta đến đây là vì chuyện gì?

- Xin lỗi, cậu tìm ai?

Ngạo Thiên nghe ông nói nhưng vẫn giữ thái độ im lặng, anh nhìn Ken.

Ken liền hiểu ý bước tới nói với bà Thẩm.

- Xin lỗi bà, hôm nay ông chủ nhà tôi có chuyện bàn với ông Tử.

Mời bà hẹn lại ngày khác, bàn tiếp chuyện của mình.

Tuy lời nói của Ken nghe rất nhẹ nhàng lễ độ, nhưng bà Thẩm biết đó là sự bắt buộc không thể từ chối.

Bà Thẩm mau chóng cầm lấy túi sách đứng lên, nhìn Tử Mộng Bình sợ hãi nói.

- Ông Tử, tôi...tôi sẽ gọi.... điện hẹn ngày khác..

Nói xong bà không đợi Tử Mộng Bình lên tiếng, liền vội vã bước ra khỏi phòng thám tử.

Trong căn phòng lạnh lẽo lúc này chỉ còn lại một mình Tử Mộng Bình, Ngạo Thiên và Ken.

Tử Mộng Bình nhìn Ngạo Thiên nói với giọng đầy dè dặt.

- Xin hỏi, cậu tìm tôi có chuyện gì?

Tử Mộng Bình tự biết, người đến không đơn giản.

Ngạo Thiên nhìn ông trong lòng không biết phải nói gì, một hồi trầm mặc Ngạo Thiên mới cất giọng bình bình.

-Wind có phải là.....con gái của ông không?

Tử Mộng Bình kinh ngạc nhìn Ngạo Thiên, tuy nói khí thế của chàng trai trước mặt thật khiếp người,thế nhưng nếu vấn đề có liên quan đến con gái cưng của ông thì chuyện sẽ khác.

- Cậu tìm con bé có chuyện gì?

Tử Mộng Bình không trả lời câu hỏi của Ngạo Thiên, ông chỉ muốn biết Wind đã làm gì đắc tội với Ngạo Thiên.

Chẳng lẽ chàng trai này đã có gia đình, bị con bé vô tình bắt gặp gian diều với người phụ nữ khác, nên mới tìm đến tận nơi này để tính sổ.

Ngạo Thiên tức giận trong lòng khi nghe Tử Mộng Bình hỏi vậy, từ trước đến giờ chỉ có việc anh hỏi người khác, chứ đời nào có người lại chất vấn anh.

Ngạo Thiên thật sự không muốn đến đây, nhưng sau lần quan hệ cùng Wind, không có ngày nào Ngạo Thiên không nghĩ đến cô, trong đầu anh nghĩ vài ngày sau khi Wind bình tĩnh lại, cô nhất định sẽ đến tìm anh.

Ngạo Thiên đã đợi cả tháng, một tháng trôi qua cô không đến tìm anh, yêu cầu anh cho cô danh phận.

Anh đã cho người lật tung cái thành phố New York này để tìm cô, nhưng không tìm ra chút manh mối gì, ngoài việc gia đình cô sống tại một căn hộ nhỏ ngay trung tâm thành phố và ba cô mở một văn phòng thám tử ra, Ken không điều tra được thêm gì cả, giống như có người cố tình che giấu tư liệu của Wind.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, đột nhiên Ngạo Thiên lên tiếng.

- Con là bạn trai của Wind.

Lời nói của Ngạo Thiên khiến Tử Mộng Bình và Ken, xem một chút nữa là bị sặc từ nước bọt của mình.

Tử Mộng Bình nhìn Ngạo Thiên đánh giá anh thêm một lần nữa, cậu thanh niên này quá xuất sắc, không thể nào là bạn trai của con bé lý lắc Wind nhà ông.

Ken ngỡ ngàng với lời nói của Ngạo Thiên, từ lúc nào chủ nhân đã trở thành bạn trai của người khác.

- Cậu nói mình là bạn trai của con bé?

Không thể nào, nhìn cậu nè.

Cậu là một người giàu có, tướng mạo phi phàm, còn con bé nhà tôi.....

Con gái tôi còn trẻ con lắm, tính tình y như con trai, có phải cậu nhận nhầm người không?

Tử Mộng Bình cũng mong con gái mình tìm được một người đàn ông tốt, như chàng trai trước mặt này đã vượt quá suy nghĩ của ông.

Đừng nói đến dung mạo tuấn lãng của Ngạo Thiên, chỉ ở việc Ngạo Thiên đi đến đâu cũng có cận vệ đi cùng, đã nói lên thân phận tôn quý của anh.

Ngạo Thiên không hề kinh ngạc với lời nói của Tử Mộng Bình, bởi vì chính bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại yêu cô.

- Con nói thật, hôm nay con đến đây cũng vì chuyện này.

Con xin phép bác cho Wind làm bạn gái của con.

Ngạo Thiên lại một lần nữa kiến Tử Mộng Bình và Ken kinh ngạc. Hai người nhìn Ngạo Thiên, lúc này vẻ mặt của Ngạo Thiên nghiêm túc chưa từng có.

19. Chương 19: Lão Phu Nhân Thần Bí.

Ngẫm nghĩ một chút, Tử Mộng Bình khó xử nhìn Ngạo Thiên.

Ông tin rằng Ngạo Thiên không nói dối, chỉ có điều nếu Wind đã quyết định không nói cho ông biết về Ngạo Thiên, vậy ông cũng nên tôn trọng con bé và đợi Wind trở về rồi mới tính.

Trong lòng suy nghĩ vậy, Tử Mộng Bình lấy lại tinh thần nhìn Ngạo Thiên nghiêm túc nói.

- Hiện tại Wind đã ra nước ngoài công tác, không biết lúc nào mới trở về.

Tôi không biết giữ cậu và con bé Wind nhà tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tốt nhất cậu hãy đợi con bé quay trở về rồi mới đến tìm tôi, xin phép làm bạn trai con bé.

Mặc dù ở trước mặt cậu thanh niên với khí thế hơn người này Tử Mộng Bình hơi khớp, nhưng dù sao ông cũng là bậc trưởng bối nên tỏ ra chút uy nghiêm.

Nghe Tử Mộng Bình nói vậy cặp mắt lạnh nhạt của Ngạo Thiên hơi nheo lại nhìn ông.

Ông ta đang tỏ ra mình là gia trưởng, muốn làm khó anh?

Ken đứng bên cạnh nghe những gì Tử Mộng Bình vừa nói, ánh mắt hiếu kỳ liền nhìn Ngạo Thiên.

Trong lòng thầm nghĩ, không biết chủ nhân có thể giữ được sự bình tĩnh bao lâu nữa?

Ngạo Thiên tức đến toàn thân bốc hỏa, từ trước đến giờ chưa có người nào dám nói chuyện với anh giống như ông ta.

Ngạo Thiên nâng tay nới lỏng cà vạt trên cổ của mình, hít vào một hơi thật sâu.

Trong lòng Ngạo Thiên thật muốn đứng lên, rời khỏi văn phòng thám tử này ngay lập tức.

Nhưng khi anh nghĩ đến Wind, cô gái nhỏ trong lòng, Ngạo Thiên đành nuốt xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

Anh đứng lên nhìn Tử Mộng Bình,

cất giọng trầm khàn.

- Vậy con đành nghe theo lời của bác.

Nói xong Ngạo Thiên lịch sự cúi nhẹ đầu một cái để tỏ ra tôn kính, rồi xoay người lại rời đi.

Ken khom người chào Tử Mộng Bình, rồi nhanh chóng bước theo sau Ngạo Thiên.

Ken biết nếu không phải vì ông ta là ba của Wind, chủ nhân sẽ không kiên

nhẫn để nói chuyện với ông ta như vừa rồi.

Đổi lại là người khác chỉ cần Ngạo Thiên nhìn không vừa mắt, thì cái văn phòng thám tử nhỏ bé này chỉ trong tích tắc sẽ bị anh cho người sang bằng trở thành bình địa.

Tử Mộng Bình nhìn theo bóng lưng cao lớn của Ngạo Thiên, ông gật gật đầu tỏ ra vừa ý với cậu con rể tương lai này.

Trong lòng Tử Mộng Bình quyết định, khi Wind trở về ông phải hỏi cho ra lẽ.

Một tháng sau tại Thành Phố X, trong

quán cafe Lover's, Wind ngồi ủ rũ tại cái bàn đặt ngay bên cạnh cửa kính sát mặt đất.

Ánh mắt lơ đãng nhìn ra dòng người tấp nập, đi đi lại lại bên ngoài.

Cũng may cô đã nhờ Đường Vịnh Hi điều tra anh, và biết tên anh là Ngạo Thiên.

Ngoài cái tên Ngạo Thiên ra Đường Vịnh Hi không nói cho cô biết gì thêm về anh.

Với một thám tử chuyên nghiệp như cô, muốn điều tra một người dễ như trở bàn tay.

Nhưng Wind lại không, vì cô sợ, cô sợ càng tìm hiểu thêm về anh, cô sẽ càng đau lòng.

Nếu lỡ điều tra được Ngạo Thiên đã có người yêu, cô sợ trái tim bé bỏng của mình sẽ không chịu nổi.

Cũng vì lí do này nên Wind quyết định nhờ Đường Vịnh Hi che giấu tung tích và xóa đi tài liệu xuất nhập cảnh của cô.

Cô đã đến Thành Phố X này được một tháng, đến tận hôm nay thân chủ mới cho người liên lạc với cô, hẹn cô đến gặp mặt tại nơi này.

Vừa bước vào cửa quán cafe Lover's, Wind liền nhớ đến Chung Hân, một cô gái tuy bề ngoài nhìn vô cùng yếu đuối, nhưng trí thông minh lại vượt trội đàn ông.

Không giống như cô, làm chuyện gì cũng không đầu vào đầu, không đầu không đuôi.

Lúc này ngoài trời thật nóng, tia nắng gắt giữa trưa rọi thẳng vào gương mặt chán nản của Wind, cặp mắt xinh đẹp theo phản ứng tự nhiên hơi nheo lại, chắc có lẽ vì trong lòng không được tập trung nên cô không quan tâm đến những tia nắng khiến cô chói mắt.

Từ ngoài cửa chính hai người phụ nữ đẩy cửa bước vào, vị lão phu nhân quyền quý trên tay cầm cây gậy gỗ, phía trên được đính vào hòn ngọc xanh biếc khắc hình một cái đầu rồng.

Lão phu nhân được người phụ nữ trung niên, cẩn thận dìu vào trong.

Vừa nhận định được người họ cần gặp, lão phu nhân cùng với người hầu thân cận chậm rãi bước tới.

Nhìn thấy Wind ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ, không ý thức sự tồn tại của hai người, thím Phụng người giúp việc theo bên cạnh lão phu nhân nhiều năm liền lên tiếng.

- Chào cô.

Trong lúc Wind còn đang suy nghĩ băng quơ, đột nhiên giọng nói của người phụ nữ vang lên, khiến Wind giật nảy mình.

Cũng vì vậy cái muỗng cafe cầm trên tay, bất giác rơi xuống mặt đất.

“Ting.....”

Wind lúng túng ngẩn đầu lên nhìn, đập vào mắt cô chính là hai người phụ nữ.

Một lão phu nhân ở độ tuổi bảy mươi, khuôn mặt già giãn phúc hậu, mái tóc màu bạc kim càng tôn lên vẻ sang trọng và uy nghiêm trên gương mặt của Lão phu nhân.

Còn người phụ nữ đi bên cạnh trẻ tuổi hơn, bà ta khoảng chừng bốn mươi tuổi nhưng nhìn vào cử chỉ tôn kính của bà ta đối với lão phu nhân, Wind liền biết bà ta chỉ là người hầu thân cận của Lão phu nhân.

Wind theo thói quen quan sát hai người, lúc này cô mới chợt nhớ ra, chẳng lẽ người hẹn gặp mặt cô chính là Lão phu nhân này?

Tuy Wind là một cô gái tinh nghịch nhưng đối với bậc trưởng bối, cô lại hết lòng tôn kính, không phải vì địa vị sang giàu, hay vì bà là thân chủ của cô.

Chỉ vì mẹ của Wind thường dạy cô, đối với người lớn tuổi cô phải luôn tỏ ra lễ phép và kính trọng.

- Cô gái, chúng ta đã có hẹn.

Lão phu nhân vừa nói vừa cẩn thận ngồi xuống cái ghế do người hầu theo bên cạnh kéo ra cho bà.

Wind nhìn lão phu nhân trong lòng khó hiểu, chẳng lẽ ở độ tuổi của bà, chồng còn ra ngoài ăn chơi, nên bà mới tìm đến văn phòng thám tử của cô nhờ giúp đỡ.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Wind lão phu nhân khẽ cười, bà nhìn Wind nói.

- Thật ra bà muốn nhờ cháu điều tra cháu nội của bà.

Thằng cháu ngỗ nghịch, luôn khiến bà già này đau đầu.

Wind nghe lão phu nhân nói vậy, trong đầu liền liên tưởng đến, một công tử ăn chơi con nhà giàu, cưới vợ rồi còn ra ngoài lăng nhăng.

- Lão phu nhân, bà muốn cháu bắt gian ngoại tình của cháu bà?

Wind nói ra những lời này mà chính bản thân cô cũng không thể nào tin nổi, bà là bà nội của người đàn ông đó sao lại muốn bắt gian, chẳng lẽ bà yêu quý cháu dâu nên muốn đòi lại sự công bằng cho cháu dâu của bà.

20. Chương 20: Bắt Đắc Dĩ.

Lão phu nhân càng trò chuyện với Wind, càng cảm thấy thích cô bé này.

Ban đầu bà định nhờ thám tử tư điều tra, xem cháu nội của bà bên ngoài có quen với cô gái nào không, vì sao mỗi lần bà nhắc đến việc kết hôn cháu của bà đều nói sang chuyện khác, không muốn đề cập đến.

Có đôi lúc bà tức giận lớn tiếng trách móc.

Chẳng lẽ cháu không thích phụ nữ?

Nói thì nói vậy chứ cháu nội của bà, thích nam hay nữ bà là người hiểu rõ nhất.

Lão phu nhân một tay đặt trên bàn tay còn lại nắm chặt cây gậy, nhìn Wind đau lòng nói.

- Không phải như cháu nghĩ đâu, cháu nội của bà năm nay đã 27 tuổi, nhưng đến tận bây giờ nó vẫn chưa đưa bạn gái về nhà giới thiệu với bà.

Ba mẹ thằng bé qua đời từ sớm, bà già này chỉ có thể trông chờ vào đứa cháu nội này, để nối dõi tông đường. Nghe lão phu nhân nói đến đây, trong lòng cô liền hiểu.

- Oh.... cháu đã hiểu!

Bà à....chẳng lẽ anh ấy không thích phụ nữ?

Wind kinh ngạc nói, thật tiếc một người đàn ông giàu có, lại là người đồng giới.

-Hazzzzzzzz.....

Wind thở dài trong lòng, tại sao những đứa con nhà giàu đều bất hiểu như nhau, khiến một người tóc đã bạc phơ, tuổi đời xế chiều còn phải lo lắng mọi chuyện.

Lão phu nhân nhìn thấy biểu cảm vừa bất ngờ vừa tiếc nói trên gương mặt Wind, bà cười tươi đáp.

- Đứa cháu này của bà rất đáng thương, vừa mới lên 17 tuổi đã bị bà ép ngồi vào vị trí tổng tài của một tập đoàn lớn.

Hầu hết thời gian của nó đều dồn hết vào công việc, nên không có thời gian quen biết bạn gái.

Nghĩ đến Ngạo Thiên môi bà bất giác cong lên, ánh mắt nghiêm trang chợt hiện lên tia ngọt ngào.

Wind nghe lão phu nhân nói vậy cô gật đầu tỏ ra hiểu, nhưng suy nghĩ một chút cô nhìn lão phu nhân khó hiểu hỏi tiếp.

- Vậy Bà muốn cháu làm gì?

Lão phu nhân nhìn thím Phụng rồi nhìn sang Wind, vẻ mặt thần thần bí bí của bà khiến Wind cảm giác không thoải mái.

- Bà cần cháu làm gì cứ nói thẳng, nếu làm được cháu sẽ làm ngay.

Wind biết câu, nhận tiền của người ta thì phải làm hoàn tất nhiệm vụ của mình, dù đó là điều khó khăn cô cũng không dễ gì từ bỏ.

Nếu ai đã từng quen biết với Wind, thì sẽ biết cô là một cô gái cứng đầu không chịu khuất phục trước bất kỳ hoàn cảnh gì.

Thím Phụng nhìn ra được tâm tư của lão phu nhân, bà bước tới cung kính nói.

- Lão Phu nhân, để cho người an tâm, hay Lão phu nhân nhờ cô Tử điều tra xem thiếu gia có thích phụ nữ không?

Thiếu gia cũng đã lớn, tôi chưa từng nhìn thấy, thiếu gia mang phụ nữ về biệt thự Ngạo Viên.

Nghe thím Phụng nói ánh mắt của lão phu nhân phát sáng, gương mặt thận trọng của vừa rồi chợt tươi tắn hơn.

Quả thật là ý kiến hay, sao bà không nghĩ ra.

Bà không biết vì sao vừa gặp mặt cô gái này bà lại rất thích cô, nên muốn cho Wind tiếp cận với cháu bà để bồi dưỡng thêm tình cảm.

Wind nghe Thím Phụng nói liền nói xen vào, tưởng chuyện gì chứ điều tra một người đó là sở trường của cô.

- Vậy con sẽ lén đặt máy camera vào trong phòng ngủ và văn phòng làm việc của anh ấy.

Xem anh ấy có quan hệ thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào không?

Đến lúc đó chúng ta sẽ biết, anh ấy là con hay thằng!

Nhìn vào thần thái cùng với trang phục trên người lão phu nhân, cô đã biết gia thế của bà không tầm thường.

Chỉ ở cây gậy đầu rồng trên tay bà cũng đủ nói lên tất cả, cây gậy cổ xuất thân từ đời nhà Tống, nếu cô nhớ không lầm thì cây gậy này hai tháng trước được đem ra đấu giá với mức giá 1,7 triệu đô la.

Nếu để cô điều tra được đứa cháu duy nhất của bà không thích phụ nữ, chắc bà sẽ đau lòng nhiều lắm, cô thật sự không nỡ nhìn thấy bà không vui.

Ngược lại với Wind, Lão phu nhân vui vẻ vô cùng.

Ông trời thật tốt với bà, cuối cùng cũng đã an bày cho Wind xuất hiện trong cuộc đời của cháu bà.

Thật ra lúc liên lạc với văn phòng thám tử, bà cứ ngỡ người mình gặp mặt chính là Tử Mộng Bình, nhưng vì cháu trai của bà đi công tác nước ngoài, đến tận hôm nay mới trở về lại Thành Phố X.

Nên cuộc hẹn của hai người mới dời lại đến hôm nay, vài ngày trước khi bà liên lạc với Tử Mộng Bình bà mới biết người đến gặp bà chính là con gái Tử Mộng Chi của ông ta.

Nghĩ đến đây ánh mắt yêu thương của bà, lại một lần nữa quan sát Wind.

- Cháu không cần phải làm như vậy vì bà biết bên cạnh cháu nội của bà xuất hiện hơn mấy mươi người phụ nữ. Nếu cháu điều tra từng người một, không biết đến bao giờ mới xong.

Thật ra cháu của bà không thích tiếp cận với phụ nữ, hai ba người tìm cũng khó đừng nói chi là mấy mươi người.

Nhưng trong lòng lão phu nhân lại có toan tính khác.

Thím Phụng theo bên cạnh lão phu nhân nhiều năm, chỉ nhìn vào ánh mắt của lão phu nhân khi nhìn vào cô gái trước mặt, giống như bà đang thêm ly trà cháu dâu này đến chảy nước miếng.

Thím Phụng liền biết trong lòng lão phu nhân đang nghĩ gì.

- Lão phu nhân, hay lão phu nhân sắp xếp để cho thiếu gia và cô Tử xem mắt, nếu thiếu gia đồng ý và cuộc xem mắt này tiến hành thuận lợi thì đã chứng minh thiếu gia thích phụ nữ.

Lão phu nhân nghe thím Phụng nói, bà cười tươi tay cầm chặt cây gậy gỗ mạnh xuống sàn nhà, tạo ra âm thanh cụp cụp.

- Đúng....đúng....

Sao ta lại không nghĩ ra cách này, đúng là diệu kế.

Wind đưa mắt nhìn hai người, Lão phu nhân và thím Phụng rất ân ý, một người vừa nói một người liền phụ họa.

Cái gì?

Cô có nghe nhầm không?

Sao lại là đi xem mắt, lần trước khi xem mắt cô đã lên giường với Ngạo Thiên.

Lần này nếu đi xem mắt nữa, cô thật không dám nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra.

- Lão phu nhân, thật ra cách này rất tốt....nhưngnhưng có điều kinh nghiệm đi xem mắt của cháu không được mấy suôn sẻ.

Nét mặt tươi cười của Lão phu nhân chợt trầm xuống, bà nghiêm mặt nhìn Wind.

Wind bị lão phu nhân nhìn đến bần khoản trong lòng, ánh mắt rụt rè cụp xuống nhìn vào ly cafe nguội ngắt trên bàn.

Lão phu nhân thật cao siêu, vừa rồi bà còn vui vẻ tươi cười nói chuyện với cô, vậy mà bây giờ lại nhìn cô bằng ánh mắt hung hăng nghiêm túc.

Thím Phụng nhìn thấy Lão phu nhân nhíu mày liền cất giọng.

- Cô Tử, ba cô đã nhận 50 ngàn đô la tiền cọc của lão phu nhân, nên cô không được từ chối bất kỳ yêu cầu gì của lão phu nhân cả.

Wind, biết lời nói của thím Phụng là đúng, vì ba cô đã cho cô biết, mấy ngày trước thân chủ thật phóng khoáng đã chuyển trước một số tiền cọc lớn vào trong tài khoản của ông.

Wind thở dài về mặt ủ rũ, bất đắc dĩ gật đầu.

- Lão phu nhân nói sao, thì làm như vậy đi.

Ai bảo ba cô nhận case này, còn với thù lao gấp 10 lần với những case tương tự.

Lão phu nhân gật đầu ánh mắt hài lòng nhìn Wind, bà không làm dữ con bé này thật sự không xem bà ra gì.

Ngẫm nghĩ một lúc Wind ngược mắt nhìn lão phu nhân.

- Nhưng anh ấy sẽ đồng ý đi xem mắt sao?

Trong đầu Wind lúc này đã xoay dựng lên hình tượng của cháu nội bà.

Một cậu ấm phách lối, ý mình có tiền muốn làm gì thì làm xem trời bằng vung, bên cạnh được vây quanh bởi một đám hồ ly tinh, sẽ bỏ xuống thể diện để đi xem mắt sao?

Kỳ thật không biết vì sao Wind lại không có thiện cảm với những chàng trai con nhà giàu.

Lão Phu Nhân nhếch môi cười thần bí, trong ánh mắt lộ rõ sự mưu mô.

-Việc này cháu không cần lo, khi bà quyết định địa điểm gặp mặt, bà sẽ cho người liên lạc với cháu.

Wind nhìn bà gật đầu với vẻ mặt hết sức miễn cưỡng, đành phải như vậy thôi.

21. Chương 21: Lão Phu Nhân Ra Chiếu.

Thông báo:

Gần cuối năm nên công việc của chị rất bận, một tuần chị chỉ có thể đăng được hai chương vào thứ 4 và thứ 7.

Mong các em thông cảm, khi có nhiều thời gian hơn chị sẽ đăng thêm.

Sau khi Lão Phu nhân rời đi, Wind với tâm trạng chán nản một mình đi lang thang trên đường phố, không biết vì sao nghe đến hai từ xem mắt cô lại nhớ đến Ngạo Thiên.

Cứ như vậy Wind đã đi rất lâu, đến khi trời sụp tối.

Không biết ma xui quỷ khiến gì, khi Wind ý thức được mình đã đứng trước cửa quán bar Night Angel.

Trong lòng cảm thấy không thoải mái, Wind nghĩ uống một chút rượu cũng tốt, cô thản nhiên bước vào trong.

Đứng canh trước cửa là hai người đàn ông trên người mặc âu phục màu đen, vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi Wind xuất trình thẻ hội viên do Thiết An Lam tặng cho cô, nhân viên phục vụ ân cần hướng dẫn Wind vào trong khu vực dành riêng cho khách VIP.

Bước vào cửa Wind thật kinh ngạc với thiết kế của nơi này, bar Night Angel được thiết kế theo phong cách sang trọng tao nhã, tiếng nhạc sôi động nhưng lại không khiến người nghe cảm giác chói tai khó chịu.

Wind đi thẳng ngồi xuống cái ghế màu đen bóng loáng đặt trước quầy bar.

Móng còn chưa đặt hẳn xuống ghế, Wind đã nhìn nhân viên pha rượu nói.

- Cho tôi một ly whisky.

Hiện tại tâm trạng của Wind không biết là gì, vừa bồn chồn vừa sợ hãi.

Đúng vậy, cô đang sợ.

Nhưng cô sợ ai, sợ cái gì?

Suy nghĩ mãi Wind cũng không tìm ra đáp án, việc này càng khiến tâm trạng của cô tồi tệ hơn.

Kỳ thật chính bản thân của Wind cũng không biết, mình vội vã rời khỏi New York là để tránh mặt của Ngạo Thiên.

Từ trước đến giờ Wind chưa từng yêu ai, hay được ai yêu, nên không biết trái tim của mình đã rung động vì Ngạo Thiên.

Wind với tâm trạng phiền muộn uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, như muốn dùng rượu làm vơi đi cảm giác xôn xao trong lòng.

Chất lỏng màu hổ phách bị cô thản nhiên nuốt xuống, cảm giác đắng chát nóng rang càng khiến tâm tình của Wind rối loạn hơn.

Đúng như câu, dùng rượu để giải sầu, sầu càng sầu hơn.

Wind uống cạn ly rượu thứ mười, nhân viên pha rượu đã từ chối không bán rượu cho Wind nữa.

Bar Night Angel này là nơi để thư giãn, chứ không phải là nơi cho những người uống rượu đến liều cả mạng.

Wind cảm giác choáng váng, đầu cô đau như búa bổ, cô từ từ lấy trong túi áo ra một sấp tiền đặt trên quầy bar.

- Bao nhiêu có đủ không?

Wind nói xong không đợi nhân viên pha rượu lên tiếng đã xoay người rời đi, cô bước đi loạng choạng về hướng cửa chính.

Đi ngang qua sàn nhảy rộng lớn, ánh mắt hâm mộ của những chàng trai độc thân không thể nào rời khỏi cô, tuy trên người Wind mặc cực kỳ đơn giản, quần jean áo phong nhưng kỳ thật nhìn vào thật thu hút.

Wind thật sự đã say, mọi thứ hiện ra trước mắt cô đều rất mơ hồ.

Trong lúc Wind bước ngang qua căn phòng VIP, ánh mắt lơ đãng vì men say vô tình nhìn qua khe cửa, nhìn thấy hai người đàn ông, trên người mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng, đang ung dung ngồi trên ghế sofa trong phòng.

Wind mơ mơ hồ hồ chóng tay lên bức tường bên cạnh, tránh cho mình ngã xuống.

Cô nhắm mắt lại rồi cố gắng mở ra, ép buộc bản thân nhìn kỹ hai người đàn ông ngồi bên trong căn phòng, sao họ nhìn quen đến như vậy?

Ngạo Thiên!

Là anh?

Nhìn thấy Ngạo Thiên ngồi bên cạnh một người đàn ông tuấn tú, anh ta sở hữu cặp mắt hai mí rõ rệt nhìn vào vô cùng thu hút.

Sau khi dò xét người đàn ông xa lại kia, ánh mắt mơ màng của Wind nhìn sang Ngạo Thiên.

Người đàn ông này sao cứ như quỷ ám theo cô, Wind nâng tay vỗ vỗ vào đầu của mình, bắt buộc mình tỉnh táo lại.

Ngạo Thiên đang ở New York, chắc vì mình suy nghĩ lung tung nên mới sinh ra ảo giác.

Khi Wind trấn tĩnh lại thần trí của mình, cô ngược mặt lên nhìn vào trong phòng thêm một lần nữa, nhưng lúc này cánh cửa phòng đã được nhân viên phục vụ khép lại.

Cái Wind nhìn thấy chỉ là cánh cửa màu đen trước mặt, Wind cong môi cười tự giễu.

Mình đã nói không muốn gặp mặt anh ấy, sao bây giờ lại cảm thấy thất vọng đến như vậy?

Wind thở dài ảo não.

“Hazzzzzz...”

Mình điên thật rồi!

Mới vừa đặt chân trở về Thành Phố X, Ngạo Thiên đã bị Thần Phong kéo đến quán bar Night Angel trò chuyện.

Từ lúc Thần Phong và Chung Hân kết hôn, Thần Phong cũng đã bỏ đi thành kiến đối với Ngạo Thiên, vì anh biết nếu không có Ngạo Thiên chắc Chung Hân đã chết.

Vả lại hiện tại Ngạo Thiên đã là anh ba của Chung Hân, Chung Hân phải tốn rất nhiều công sức mới có thể thuyết phục được Thần Phong xem Ngạo Thiên như anh ba.

Trong lúc hai người trò chuyện, điện thoại di động của Ngạo Thiên vang lên.

Anh cầm điện thoại trên tay, nhìn thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, gương mặt tuấn tú của Ngạo Thiên lộ rõ sự khó xử.

Dù Ngạo Thiên biết đó chính là cứu điện thoại đoạt hồn của bà nội, nhưng anh vẫn phải bắt máy.

- Tiểu Thiên, dạo này sức khỏe của bà càng lúc càng suy yếu.

Bà chỉ sợ bà không còn sống được bao lâu, nguyện vọng duy nhất của bà chính là nhìn thấy cháu thành gia lập thất.

Nói tóm lại bà muốn nhìn thấy cháu dâu của bà.

Ngạo Thiên nghe bà nội nói, anh trầm mặt nhú mày, tay vô thức vươn lên xoa xoa huyệt thái dương của mình.

Anh không thể nói với bà nội anh đã có bạn gái, vì anh biết với tính tình của bà, bà nhất định muốn gặp Wind ngay lập tức.

Thật ra trong lòng anh cũng rất muốn đưa cô về ra mắt với bà nội, nhưng có điều cô gái nhỏ của anh đã bật vô âm tính, anh đã cho người tìm cô khắp nơi nhưng không tìm ra.

Ngạo Thiên nghi ngờ có người ở phía sau che giấu tung tích của Wind, nhưng nghĩ mãi Ngạo Thiên cũng không nghĩ ra là ai.

- Bà nội, bà cũng biết con chưa có bạn gái, ở đâu đem cháu dâu về gặp bà.

Lão thái gia, nghe Ngạo Thiên nói vậy vẻ mặt vui vẻ khiến thím Phụng đứng bên cạnh cười theo, thím Phụng là người đi theo lão phu nhân nhiều năm nên chỉ cần lão phu nhân vui vẻ thím Phụng cũng sẽ vui theo.

- Tiểu Thiên, con không có bạn gái càng tốt.

Ngạo Thiên khó hiểu vẻ mặt nghi ngờ chăm chú lắng nghe bà nội nói tiếp, anh biết bà nội rất gian xảo.

- Bà rất thích một cô gái, nên đã thay cháu sắp xếp một buổi xem mắt.

Ngạo Thiên nghe bà nói, đôi mày rậm càng lúc càng nhú chặt hơn, giọng nói trầm khàn lộ rõ sự không vui vang lên.

- Bà nội, sao lại là đi xem mắt?

Không phải con đã nghe theo lời của bà, đi xem mắt con gái của nhà họ Phương rồi sao?

Sao bà cứ tùy hứng mà hành động, không bao giờ hỏi qua ý kiến của cháu.

Ngạo Thiên bực mình nói, hiện tại tâm tình của anh không được tốt, nên việc xem mắt càng khiến anh tức giận.

Lão thái gia bắt đầu ra chiêu hiểm nhất của mình.

- Bà không cần biết, nếu con còn muốn nhìn thấy bà già này sống yên ổn trong quãng thời gian còn lại, thì con hãy đi xem mắt cho bà.

Còn nếu con là một đứa cháu ngỗ nghịch, muốn nhìn thấy bà vì uất ức mà sinh bệnh thì con muốn làm gì thì làm, bà xem như không có đứa cháu trai này.

Lão thái gia nói với giọng cứng rắn, nói xong bà thở phì phào.

Xem như lần này Ngạo Thiên không muốn cũng không được.

22. Chương 22:lại Đi Xem Mắt.

Ngạo Thiên thở dài, tuy trong lòng anh biết bà nội cố tình dùng những lời này để ép buộc anh, nhưng biết phải làm sao đây, người anh yêu thương nhất lại là bà nội.

- Được, được!

Nội dùng quá kích động, đi xem mắt thì đi xem mắt.

Nhưng con có điều kiện.

Lão thái gia ngẫm nghĩ một chút, đứa cháu này của bà không phải là thiện nam tín nữ, không biết nó định gởi trò gì.

Nhưng mặc kệ, bà thật sự rất thích cháu gái thám tử kia.

- Cháu có điều kiện gì?

Lão thái gia nói với giọng dè dặt.

Ngạo Thiên mỉm cười trong vẻ đắc ý, ngay lập tức nói ra điều kiện trao đổi.

- Điều kiện của cháu là.....

Lần này là lần cuối cùng cháu sẽ nghe theo lời của bà đi xem mắt.

Lần sau dù bà có dùng tính mạng của mình để uy hiếp cháu, cháu cũng sẽ không nghe theo.

Lão thái gia vừa nghe Ngạo Thiên nói vậy, bà gật đầu trong vẻ hài lòng.

Đúng thật là một thương gia gian trá, làm việc gì cũng dành cho mình đường lui.

- Được, lần này là lần cuối cùng.

Lão thái gia nói với giọng tràn đầy sức sống, hơi thở không còn nặng nề như vừa rồi.

Bà tin chắc chỉ cần Ngạo Thiên gặp mặt Wind, Ngạo Thiên sẽ yêu cô gái trẻ hoạt bát này ngay.

Ngạo Thiên thì khác, trong lòng anh đã lên kế hoạch, anh sẽ khiến cô gái này khi nhìn thấy anh, sợ đến nỗi phải tự động rút lui.

Sau khi Lão Thái gia cúp máy, Ngạo Thiên chán nản đặt điện thoại di động trên tay, xuống cái bàn thủy tinh trước mặt.

Ngạo Thiên với tâm trạng phiền muộn vươn tay cầm lấy ly rượu mạnh, đưa đến miệng uống một hơi.

Chất lỏng màu hổ phách trong ly, phản chiếu lại với ngọn đèn màu vàng cam trên trần nhà, phát ra tia sáng lấp lánh.

Khi anh nuốt xuống toàn bộ chất lỏng đắng chát trong miệng, Ngạo Thiên không hề biến sắc.

Chắc có lẽ vì Ngạo Thiên đã quen với mùi vị của rượu mạnh, nên đã không còn cảm giác khó chịu, ngược lại trong lòng lại cảm thấy tĩnh lặng cùng với nhiều cảm xúc khác đang tranh nhau cuộn trào trong lòng anh.

Thưởng thức xong ly rượu Whisky thơm ngon, Ngạo Thiên thản nhiên đặt ly rượu trống, xuống cái bàn trước mặt, thân thể cao lớn bất giác ngã về phía sau dựa vào ghế sofa mềm mại.

Thần Phong trên tay cầm ly rượu mạnh, vừa nhâm nhi vừa dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát Ngạo Thiên.

- Thiên, bà nội lại muốn cậu đi xem mắt?

Thần Phong biết về chuyện Ngạo Thiên đi xem mắt lần trước, với thiên kim tiểu thư nhà họ Phương.

Thần Phong cũng biết lần xem mắt đó đã thất bại, vì trên một tờ tạp trí anh đọc được đoạn tin nói về người bạn trai bí mật của tiểu thư Phương Mỹ Kỳ.

Ngạo Thiên nhăn mặt nhíu mày, gật đầu trong vẻ bất đắc dĩ.

Anh không hiểu vì sao bà nội lại cứ giục anh kết hôn, nghĩ đến điều này Ngạo Thiên lập tức nghĩ đến Wind.

Trong lòng thầm nghĩ, đừng để anh tìm ra cô, nếu anh tìm thấy cô anh sẽ

không cho cô cơ hội để trốn khỏi anh lần nữa.

Thần Phong nhìn thấy dáng vẻ u sầu phiền não của Ngạo Thiên, gương mặt tuấn tú hiện lên ý cười.

- Tôi nghe nói dạo trước bên cạnh cậu xuất hiện một cô gái trẻ.

Hai người bây giờ ra sao?

Ngạo Thiên kinh ngạc ngược mắt lên nhìn Thần Phong, Thần Phong không có ở New York thì làm sao biết được chuyện giữa Wind và anh.

- Cậu cho người theo dõi tôi?

Ngạo Thiên nghi ngờ hỏi, Thần Phong nhìn thấy phản ứng ngạc nhiên của Ngạo Thiên, liền cười sảng khoái.

- Ha....ha....

Cho người theo dõi cậu?

Tôi không rảnh rỗi đến nỗi, làm ra những chuyện vô duyên như vậy.

Một người bạn của Hân Nhi, đã nói với em ấy về chuyện tình của cậu.

Ngạo Thiên càng nghe Thần Phong nói, trong lòng càng thêm thắc mắc.

Một người bạn?

Hân Nhi?

Lúc này không hiểu vì sao trong lòng Ngạo Thiên lại có cảm giác, người bạn này của Chung Hân, chính là người che giấu tung tích của Wind, không để anh tìm ra cô.

Trong lòng suy nghĩ vậy, Ngạo Thiên liền nhìn Thần Phong nghiêm túc hỏi.

- Người bạn này của Hân Nhi, cậu biết là ai không?

Thần Phong bày ra bộ mặt hết sức khó xử, đắn đo một chút Thần Phong lên tiếng.

- Tôi đã hứa với Hân Nhi không được nói cho cậu biết về chuyện này.

Xem như vừa rồi, cậu chưa nghe tôi nói gì cả.

Thần Phong thà đắc tội với người anh ba này, còn hơn đắc tội với vợ.

Đắc tội với Ngạo Thiên thì cùng lắm bị Ngạo Thiên bắt đi uống rượu giải sầu.

Còn đắc tội với vợ, chắc cả tháng anh phải ôm tiểu Phong mà ngủ trong phòng khách.

Một tuần sau, tại khách sạn The Palm ngay trung tâm Thành Phố X.

Ngạo Thiên và Wind nghe theo sự sắp xếp của Lão thái gia gặp mặt, cũng như trước kia, kí hiệu nhận người chính là bình hoa hồng màu tím trên bàn.

Một cô gái trẻ với gương mặt xinh đẹp tự nhiên, chỉ phủ trên mặt một lớp trang điểm nhẹ, cô mặc trên người cái đầm dài hai dây màu trắng, phủ ngang đầu gối, mái tóc dài màu tím rủ xuống bờ vai trắng nõn càng khiến Wind nổi bật hơn người.

Wind rút kinh nghiệm đi xem mắt kỳ rồi, lần này cô không dám ăn mặc quá lộ, chỉ sợ mình sẽ gặp phải tình huống giống như lần trước.

Cô mỉm cười bước vào trong nhà hàng, cũng là đi xem mắt nhưng lần này tâm trạng của cô lại khác, lần này là cô đang chấp hành nhiệm vụ.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Wind, lịch sự cúi đầu hoan nghênh cô.

- Chào quý khách, xin hỏi quý khách có đặt bàn trước không?

Khách sạn The Palm là một trong những khách sạn nổi tiếng nhất Thành Phố X, nếu không đặt bàn trước thì sẽ không có chỗ ngồi.

Winh nhìn nhân viên phục vụ cười tươi đáp.

- Bạn tôi đã đặt bàn, tôi nghĩ anh ấy đã đến.

Wind cố tình đến trễ một tiếng đồng hồ, cô muốn xem một người đàn ông trong tay nắm giữ tất cả, có sự nhẫn nại đến đâu.

Nhân viên phục vụ thầm đánh giá Wind, nhìn thấy cô vừa xinh đẹp còn lịch sự, nên nghĩ Wind nói thật lòng.

Nhân viên phục vụ ân cần mời cô vào trong.

Wind bước đi chậm rãi vào trong nhà hàng, bước đi đều đều yếu điệu càng tôn lên sự quyến rũ của người phụ nữ.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy bước đi của Wind chậm rãi thận trọng, có phần không được tự nhiên vì không quen mang giày cao gót.

Wind vừa đi vừa đảo mắt xung quanh nhìn kí hiệu, ánh mắt sáng quắc tìm bình hoa hồng màu tím.

Tìm mãi Wind cũng không tìm thấy, cô bực bội đi sâu vào trong không gian rộng lớn của nhà hàng.

Trong lúc này một nam nhân viên phục vụ, trên tay cầm cái khay tròn phía trên đặt hai ly rượu đỏ, vô ý đụng vào người của Wind.

Theo phản ứng tự nhiên Wind xoay người tránh hẳn, chàng thanh niên phục vụ nhanh tay lẹ chân đứng vững, tay kèm chặt hai ly rượu trên khay, tránh cho nó rơi xuống mặt đất.

Wind thở phào nhẹ nhõm, cô nâng tay vuốt vuốt trước ngực của mình.

Cũng may mình tránh được.

Trong lòng cảm giác vô cùng đắc ý vì hành động nhanh nhẹn của mình, nhưng sự sung sướng đó không giữ được bao lâu, đột nhiên Wind bị trặc chân.

Thân thể quyến rũ không thể đứng vững bất thành linh ngã xuống, Wind hốt hoảng hai tay vớ tới muốn tìm thứ gì có thể giúp cô đứng vững.

Theo phản ứng tự nhiên khi thân thể của Wind ngã xuống, cô nhắm chặt hai mắt, tay bám vào cái bàn bên cạnh.

“Bịch”

Bịch một tiếng thân thể của cô nằm gọn trên mặt bàn.

Đến khi Wind định thần lại, cô mới từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt cô chính là bình hoa hồng màu tím.

Chết tiệt!

Ông trời thật biết trêu người, vừa rồi khi cô muốn tìm bình hoa hồng màu tím, tìm hoài cũng không thấy.

Vào giây phút cô nhếch nhát nhất, nó lại xuất hiện trước mặt cô.

- Hazzzzzzz

Wind thở dài trong lòng thầm nghĩ, sao dạo này mọi chuyện xảy ra đều không như ý muốn của cô.

Lúc trước khi chấp hành nhiệm vụ Wind luôn cẩn trọng, không bao giờ để mình xảy ra sơ sót gì.

Nhưng từ lúc cô gặp mặt của Ngạo Thiên, cô cảm thấy mình thật xui xẻo luôn gặp chuyện không may.

- Ah.....um.....

Đột nhiên tiếng hắng giọng bực bội của người đàn ông vang lên, kéo về suy nghĩ trong đầu Wind, cô bình tĩnh ngước mặt lên nhìn theo âm thanh khó nghe đó.

23. Chương 23: Wind Ghen.

Wind sững người cặp mắt mơ hồ mở thật to nhìn người đàn ông trước mắt.

Gương mặt quen thuộc đã ám ảnh cô cả tháng nay.

Lúc này trong lòng Wind hơi nghi ngờ, không biết người đàn ông trước mặt này, là thật hay chỉ là ảo giác do cô tưởng tượng ra.

Sự phấn nộ tỏa ra từ trong ánh mắt của Ngạo Thiên, khiến lòng Wind bối rối.

Ngạo Thiên không ngờ anh đã cho thuộc hạ lật tung cái thành phố New York lên, để tìm cô, nhưng không tìm thấy.

Mới vừa đặt chân trở về Thành Phố X, liền bắt gặp cô ngay.

Hai người nhìn chăm chăm vào nhau, không để ý đến ánh mắt tò mò của những người bên cạnh.

Hai người chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình, lúc này mọi thứ diễn ra xung quanh họ dường như ngưng đọng, trong mắt hai người chỉ còn lại đối phương mà thôi.

Ngạo Thiên thật sự muốn hỏi cô, tại sao lại tránh anh?

Chẳng lẽ cô không hề có cảm giác với anh?

Wind vừa kinh ngạc, vừa tức giận với bản thân của mình, cô kinh ngạc vì sao Ngạo Thiên lại có mặt ở đây?

Không phải anh nên ở New York sao?

Cô tức giận vì sao mình lại ngu ngốc đến như vậy, cô nên biết sớm muộn gì mình cũng sẽ gặp lại Ngạo Thiên, vì Thành Phố X này chính là nhà của anh.

Wind ảo não trong lòng, đúng như câu “tự sa vào lưới”.

Đột nhiên giọng nói nhõng nhẽo của người phụ nữ vang lên bên tai Wind, phá vỡ bầu không khí căng thẳng này.

Wind đưa mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh rộn người đó.

Máu trong người Wind sôi lên sùng sục, khi cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, với thân hình quyến rũ, cặp ngực căng tròn trắng nõn, như con bạch tuột bám lấy cánh tay của Ngạo Thiên.

Lúc này vì ghen tuông nên Wind đã quên mất, hôm nay cô đến đây là để điều tra cháu nội của lão phu nhân.

Khách sạn The Palm chết tiệt này, sao giống y như một cái mê cung, cứ dẫn lối cho anh và cô gặp mặt.

Trong lòng Wind quyết định từ nay về sau, cô phải tránh xa cái khách sạn này!

Trong lòng vừa nghĩ vậy, nhưng ngay lập tức cô thay đổi suy nghĩ của mình.

Tại sao cô phải trốn anh?

Người không nên xuất hiện trước mặt cô, chính là anh mới phải.

Đúng vậy! anh thật đáng chết đã xảy ra quan hệ với cô, rồi lại bật vô âm tín, không tìm cô để chịu trách nhiệm, còn ung dung ở bên cạnh người phụ nữ khác.

Nhưng cũng phải cô gái này nhìn rất hấp dẫn, gương mặt xinh đẹp còn ngực to.

Wind nghĩ đến đây đầu không tự chủ cúi xuống nhìn ngực của mình, quả thật không bằng cô ta.

Ngạo Thiên nhìn thấy Wind cúi thấp đầu không dám đối diện với anh, trong lòng tức giận.

Hai tay đang đặt trên mặt bàn, bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm.

Anh đã vì cô đứng ngồi không yên cả tháng nay, còn cô thì sao?

Không nói một lời, đã chạy đến đây!

Cô gái ngồi bên cạnh không biết chuyện gì đã xảy ra, sao sắc mặt của Ngạo Thiên lại đen thui đen thui.

Bàn tay mềm mại đang ôm chặt cánh tay anh, lay nhẹ nhẹ gọi anh.

- Anh Thiên.....

Hai từ Anh Thiên thốt ra từ miệng của cô ta, khiến Wind bất giác ngẩng đầu nhìn hai người.

Anh Thiên!

Anh Thiên!

Sao nghe ngọt ngào đến như vậy?

Wind tức giận trong lòng, cô đứng lên thản nhiên chỉnh lại váy và mái tóc dài màu tím lộn xộn của mình.

Cô nhìn Ngạo Thiên và cô gái mỉm cười nói.

- Xin chào Ngạo Tổng.

Nụ cười rạng rỡ của Wind lọt vào trong mắt anh, lại nhìn chường mắt vô cùng.

Nhìn thấy anh có cử chỉ âu yếm cùng người phụ nữ khác, cô không ghen sao?

- Chào cô Tử, đã lâu không gặp.

Ngạo Thiên lạnh giọng nói, anh không tin cô không có cảm giác với anh, hôm nay anh sẽ làm cho ra lẽ.

Cô Tử!

Sao nghe xa lạ đến như vậy?

Anh là đang muốn chia ranh giới giữa anh và cô?

Được nếu anh đã giả vờ hai người chưa từng xảy ra quan hệ, vậy cô cũng sẽ không quan tâm.

- Thật trùng hợp, không ngờ ở đây cũng gặp được Ngạo Tổng.

Phải công nhận Ngạo Tổng là một người đàn ông phong lưu, thay phụ nữ như thay áo.

Wind mỉm cười trêu chọc thốt ra những lời châm biếm, khiến Ngạo Thiên sa sầm mặt.

Cô gái ngồi bên cạnh Ngạo Thiên nghe Wind nói vậy, cô tươi cười ôm chặt cánh tay của Ngạo Thiên hơn.

Cô gái dùng ánh mắt dò xét nhìn Wind từ trên xuống dưới, cô cong môi cười, thẳng thừng đáp trả Wind.

- Cô gì đó...

Cô gái bày ra bộ mặt cố suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra tên Wind.

- Xin lỗi tôi đã quên cô tên gì rồi?

Wind đảo cặp mắt quyến rũ của mình, bày ra vẻ mặt không quan tâm.

- Không sao, tên của tôi không quan trọng.

Cô gái gật gật đầu, đồng ý với Wind.

- Cô gái, được ở bên cạnh anh Thiên là vinh hạnh của tôi.

Dù tôi biết bên cạnh anh ấy có rất nhiều phụ nữ, tôi cũng không ngại.

Cô gái nhìn Wind nói, nói xong cô xoay mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn Ngạo Thiên.

Lúc này ánh mắt của Ngạo Thiên vẫn luôn dõi theo Wind, trong lòng tức giận nên không để ý đến cô gái bên cạnh đang nói gì.

Lời nói của cô gái khiến Wind bất ngờ.

” Bên cạnh anh ấy có rất nhiều phụ nữ.”

Máu trong người cô đã xông lên đến tận não, cô nghiêng răng ken két.

Ánh mắt phát ra tia lửa chợt chạm vào bình hoa hồng màu tím trước mặt.

Đột nhiên khoé môi Wind nhếch lên thành nụ cười tinh nghịch, khiến Ngạo Thiên nhướn mày nhăn mặt, trong lòng hiện lên nỗi hoài nghi.

Nụ cười này của cô nhìn thật gian xảo, không biết trong lòng cô đang định giở trò gì?

Wind bình tĩnh kéo cái ghế bằng gỗ trước mặt ra, thân hình quyến rũ thản nhiên ngồi xuống trước mặt hai người.

Wind không thèm liếc mắt đến Ngạo Thiên, cô nhìn cô gái nói.

- À tôi nên giới thiệu với cô trước.

Tôi tên là Wind, là người hôm nay anh ấy hẹn đến xem mắt.

Wind nói ra những lời này, ánh mắt liếc ngang qua Ngạo Thiên một cái.

Đúng là đàn ông thôi, đã có bạn gái rồi còn đi xem mắt.

Nghĩ đến Lão phu nhân, Wind cảm thấy xót xa trong lòng.

Bà ơi, bà không cần lo lắng cho đứa cháu bất hiếu này của bà, lúc nào bên cạnh anh ấy cũng có nhiều phụ nữ, thì làm sao có thể là người đồng tính.

Ngạo Thiên thật sự không thể nào thấu hiểu được nội tâm của Wind, anh là một người trầm tĩnh, trên thương trường chỉ cần nhìn vào sắc mặt của đối phương, anh có thể đoán được tâm tư của họ, nhưng đối với lòng dạ của Wind, anh cảm thấy mò kim dưới đáy biển sẽ dễ dàng hơn.

Cô gái nghe vậy sắc mặt càng tươi tắn hơn, cô nhìn Wind cười chọc tức.

- Thì ra hôm nay, anh Thiên bị bà nội ép đi xem mắt với cô!

Phản ứng của cô gái khiến Wind ngỡ ngàng, bạn trai của mình đi xem mắt vậy mà cô ta không hề tức giận, còn bình tĩnh đáp trả cô.

- Tôi phải khâm phục cô, cô là người phụ nữ đầu tiên tôi gặp phải, biết bạn trai của mình đi xem mắt vậy mà không tức giận, ngược lại còn tươi cười đi cùng anh ấy.

Bạn trai?

Sao cô lại nghĩ như vậy, anh có nói cô gái bên cạnh là bạn gái của anh đâu.

Đột nhiên Ngạo Thiên có một suy nghĩ, anh muốn ép buộc cô phải thành thật với trái tim của mình, vì anh biết trong lòng cô có anh.

Ngạo Thiên đột nhiên chỉnh lại tư thế ngồi của mình, anh choàng tay qua vai cô gái, ôm chặt thân thể mềm mại của ta.

Lúc này Wind không thể nào bình tĩnh được nữa, ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm vào bàn tay của Ngạo Thiên, lúc này đang vuốt ve bờ vai của cô gái.

Cô gái nhìn thấy hành động thân mật của Ngạo Thiên liền đắc ý nói.

- Bạn trai của tôi xuất sắc như vậy, không tránh khỏi có người dòm ngó.

Cô không phải là người đầu tiên.

Nhưng dù bên cạnh anh ấy có xuất hiện bao nhiêu người phụ nữ, trong lòng anh ấy cũng chỉ có một.

Cô gái vừa nói vừa nháy mắt với Ngạo Thiên, cô biết trong lòng anh chỉ có một người.

Ngạo Thiên chết tiệt!

Thật ra bên cạnh anh có tổng cộng bao nhiêu người phụ nữ?

Wind trợn mắt nhìn Ngạo Thiên, bắt gắp nụ cười đắc ý trên gương mặt anh, trong lòng thật muốn khom tới tát cho anh mấy bạt tai, cho chừa cái tội lẳng nhăng.

Wind hít vào một hơi thật sâu, cổ dần xuống cơn phẫn nộ trong lòng, lúc này như quả bom hẹn giờ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, cô lấy lại sự bình tĩnh nhìn hai người.

- Thật ra việc đi xem mắt lần này là do bà nội phải tốn rất nhiều thời gian để năn nỉ tôi, chỉ vì không nỡ nhìn thấy bà nội đau lòng, nên tôi mới miễn cưỡng đồng ý.

Chứ với một cậu ấm ăn chơi như Ngạo Tổng, tôi không hề có hứng thú, cho không tôi cũng không thèm.

Thật ra lời lẽ sắc bén này là do Wind cố tình nói với Ngạo Thiên.

Đàn ông không chung tình không phải lỗi ở phụ nữ.

Là do bản thân của họ mà thôi.

24. Chương 24: Ngạo Thiên Bị Chọc Tức.

Lời nói của Wind như mũi tên đâm thẳng vào trái tim anh.

Trong lòng cô, anh là một người tồi tệ đến như vậy sao?

Cô gái ngồi bên cạnh đờ người với lời nói của Wind, Ngạo Thiên là loại người gì chứ, cô gái này không biết chữ chết viết ra làm sao, sao dám nói anh như vậy?

Cô gái ôm trong lòng sự tức giận, ngồi thẳng người lại, rút đôi tay mềm mại của mình ra khỏi tay anh, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Ngạo Thiên rồi nhìn sang Wind chờ xem kịch vui.

Chờ mãi cô gái cũng không thấy Ngạo Thiên có hành động gì khác thường, cô gái nhún mày khó hiểu nhìn anh.

Nhìn thấy Ngạo Thiên lúc này vì kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng, gương mặt cũng trở nên đỏ kè.

Sao Ngạo Thiên có thể bỏ qua cho sự hỗn xược của cô gái này, sao anh lại bình tĩnh đến như vậy?

Với tính khí ngạo mạn của Ngạo Thiên, theo thường lệ chỉ cần người nào không biết lượng sức mình, chọc giận đến anh thì kết cục của kẻ đó, sẽ thảm vô cùng.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngay sau đó cặp mắt khó hiểu của cô gái chợt hiện lên sáng.

Chẳng lẽ cô gái trước mặt này, là cô gái Ngạo Thiên đã cho người tìm suốt một tháng nay?

Trong lúc cô gái còn đang chăm chú quan sát Wind, đột nhiên giọng nói của Ngạo Thiên vang lên.

- Em nói lại một lần nữa xem!

Ngạo Thiên tức giận phun ra từng chữ một, sắc mặt của Ngạo Thiên lúc này thật đáng sợ, khiến tính tình ương ngạnh của Wind không cánh mà bay.

Cô bị Ngạo Thiên nhìn đến toát mồ hôi lạnh, liền muốn rời đi.

Ở cùng chỗ với người đàn ông này, thật nguy hiểm.

Wind đứng lên nhìn Ngạo Thiên nói.

- Xem như chúng ta đã xem mắt xong, anh cứ về nói với bà nội của anh, chúng ta không hợp.

Tôi có hẹn nên đi trước.

Wind nói xong lập tức xoay người lại bỏ chạy cho mau, không biết vì sao mỗi khi đối diện với bộ dạng hung hăng của anh, cô liền muốn dùng chiêu chạy cho xong.

Đột nhiên cổ tay của Wind bị một bàn tay to lớn, với lực khiếp người tóm lấy kéo lại.

- Lại muốn bỏ trốn!

Âm thanh lạnh lẽo phía sau khiến Wind rùng mình một cái, miệng bất giác lặp lại lời nói của anh.

Lại muốn bỏ trốn.

Chẳng lẽ anh ấy biết mình vì trốn anh ấy, nên mới đến Thành Phố X này?

Wind xoay mặt lại cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng đáp.

- Bỏ trốn?

Nào có, tôi thật sự có hẹn với bạn trai.

Wind quýnh lên không biết nói gì, đành bịa đại một cái cớ để anh buông cô ra.

Không ngờ khi Ngạo Thiên nghe Wind nhắc đến hai từ bạn trai, trong lòng tức đến muốn giết người.

Bàn tay đang siết chặt cổ tay của Wind, càng dùng thêm sức khiến cô đau đến gương mặt xinh đẹp trở nên nhăn nhó.

Cô gái ngồi bên cạnh thản nhiên khoanh hai tay trước ngực, lắc đầu tỏ ra tiếc nuối cho Wind.

Trong lòng thầm nghĩ, cô gái này thật sự không hiểu đàn ông.

Với đàn ông thì đừng bao giờ khiêu chiến sự nhẫn nại của bọn họ.

- Tử Mộng Chi!

Bạn trai của em là ai?

Từ ai cuối cùng Ngạo Thiên gầm lên trong cơn phẫn nộ, ánh mắt sắc bén lúc này đã bị cái gọi là ghen tuông che mờ.

Wind không ngờ lúc này Ngạo Thiên đã bị cô chọc tức đến quên đi việc hai người đang ở nơi công cộng.

Wind liếc nhìn xung quanh bắt gặp ánh mắt tò mò của những người ngồi bên cạnh, nhìn họ bàn tán xôn xao, cô khó chịu trừng Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên không quan tâm đến vẻ mặt ái ngại của Wind, anh dùng thêm chút sức kéo Wind về phía của mình, lớn tiếng quát.

- Là ai?

Bị Ngạo Thiên lớn giọng chất vấn, cô hốt hoảng không biết lấy đâu ra bạn trai để nói với Ngạo Thiên, đột nhiên phía trước bước tới một người đàn ông, nhìn cũng đẹp trai tuy không tuấn tú phong độ như Ngạo Thiên, nhưng cũng tạm được.

Wind bất thành linh vươn tay tới, nắm lấy tay của người đàn ông, kéo hẳn lại bên cạnh của mình.

Tên đàn ông đột nhiên bị một người đẹp lôi kéo, trong lòng sung sướng hẳn đứng yên bên cạnh Wind.

Wind cũng bất ngờ, khi người đàn ông lại ngoan ngoãn đứng yên đó.

Gặp mắt sắc bén của Ngạo Thiên lúc này, vì phẫn nộ nên chỉ còn lại những tia máu đỏ.

Anh hiên ngang nhìn chằm chằm vào bàn tay của Wind, đang nắm chặt tay tên đàn ông kia.

Wind thừa lúc Ngạo Thiên không để ý vội vàng rút tay về, cô choàng hai tay qua cánh tay của người đàn ông nói.

- Anh yêu, sao anh đến trễ như vậy?

Người đàn ông ngậy người nhìn Wind khi nghe cô nói vậy, trong lòng còn nghĩ, hôm nay hẳn thật may ra đường nhật được của quý.

Nhưng ngay sau đó hẳn cảm giác được một luồng hàn khí đang xông thẳng vào người hẳn, hẳn rung mình một cái, cặp mắt bất giác nhìn sang Ngạo Thiên.

Sắc mặt của Ngạo Thiên lúc này y như quỷ dữ, ánh mắt mang theo nộ khí rõ rệt, như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn ta.

Lúc này hẳn mới ý thức rằng, mình đã bị cô gái xinh đẹp này, đem ra làm vật hy sinh.

- Tự Mộng Chi!

Ngạo Thiên tức giận gầm lên tên lẫn họ của cô, ở bên cạnh cô gái này anh thật sự không thể giữ được sự trầm tĩnh.

Anh bước nhanh tới bàn tay cường tráng vươn ra đoạt lấy cánh tay của Wind, lúc này đang nắm chặt tay tên đàn ông kia, anh mạnh tay kéo cô về phía mình.

Lần này Ngạo Thiên thật sự nổi giận, anh dùng sức thật mạnh, sức lực kinh hồn khiến thân thể nhỏ bé của Wind ngã vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Mùi hương quen thuộc đã lẫn quẩn trong đầu cô cả tháng nay xông thẳng vào mũi, khiến trái tim cô nhảy loạn.

Ngạo Thiên ôm chặt Wind trong lòng, như muốn thể hiện chủ quyền của mình, anh nhìn tên đàn ông gọi là bạn trai của cô lạnh giọng nói.

- Cậu cũng thật to gan, người phụ nữ của Ngạo Thiên tôi mà cậu cũng dám đụng đến.

Lời nói của Ngạo Thiên như viên đạn bắn thẳng vào đầu của hẳn, tuy hẳn không quen biết với Ngạo Thiên, nhưng ở Thành Phố X này, ai ai đều biết hai thế lực hắc bang lớn nhất chính là Hội Thần Hoa của Thần Phong và Bang Ngạo Long của Ngạo Thiên.

Nhìn vào thần thái ngông cuồng ngạo mạn trên gương mặt của Ngạo Thiên, hẳn biết Ngạo Thiên này và Ngạo Thiên thủ lĩnh của Bang Ngạo Long là cùng chung một người.

Hắn run rẩy nhìn Ngạo Thiên lắp bắp nói.

- Ngạo.....Tống..... tôi.....tôi..... và cô gái này.....không quen biết..... cậu đừng hiểu lầm.

Nói xong hẳn y như một mũi tên xông thẳng ra ngoài cửa chính biến mất.

Wind bị Ngạo Thiên ôm trong lòng, cô

kinh ngạc ngược mặt lên nhìn Ngạo Thiên.

Vừa rồi Ngạo Thiên đã làm gì, sao lại khiến người đàn ông kia, sợ như vừa gặp phải ma?

Suy nghĩ mãi Wind cũng không biết, cô nhìn Ngạo Thiên nói.

- Hẳn đúng là một tên vô dụng, mới nghe anh nói tên của mình đã sợ đến như vậy.

Tôi thật không hiểu cái tên Ngạo Thiên của anh, có gì mà đáng sợ đến như vậy?

Cô gái ngồi bên cạnh từ này giờ luôn quan sát Ngạo Thiên và Wind.

Lúc này mới đứng lên, nhìn hai người cười tươi nói.

- Anh Thiên cô gái nhỏ của anh thật thú vị, thảo nào cô ấy có thể khiến anh hồn vía lên mây.

Ngạo Thiên không nói gì chỉ nhìn cô gái, gật đầu một cái.

Cô gái chuyển tầm mắt của mình từ Ngạo Thiên sang Wind.

- Nhiệm vụ phá đám anh Thiên đi xem mắt của em đã xong, em đi về trước.

Chúc chị may mắn.

Cô gái nhìn Wind nói, nói xong cô nháy mắt với Wind một cái.

Trước khi đi cô gái ghé sát vào tai Wind nói nhỏ.

- Chị thật may mắn, đã chiếm được trái tim của Anh Thiên nhà em.

Cô gái nói xong thần nhiên rời đi, còn những việc xảy ra sau này không liên quan gì đến cô nữa.

25. Chương 25: Em Sợ Tôi ?

Wind ngỡ ngàng với lời nói của cô gái.

Khoan đã!

Sao cô cảm giác có gì đó sai sai.

Trong lúc Wind còn đang suy nghĩ, đã bị Ngạo Thiên túm cổ áo lôi đi.

Đột nhiên bị ai đó dùng sức kéo thật mạnh, cô kinh hãi kêu lên.

“Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhh”

Ngạo Thiên bực bội trong lòng, anh cúi đầu nhìn cô lúc này đang kêu la ầm ĩ, trong lòng thật sự không dám nghĩ mình đã vướng vào cái gì?

Sao đường tình duyên của anh luôn không suôn sẻ.

- Im miệng!

Ngạo Thiên lớn tiếng quát, khiến Wind hoảng hốt ngậm miệng lại ngay, cặp mắt mở thật to nhìn anh chớp chớp, ánh mắt vô tội khiến anh cảm thấy áy náy khi mình đã lớn tiếng với cô.

Ngạo Thiên không quan tâm đến ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người xung quanh, thẳng tay kéo Wind đến cửa thang máy.

Dường như anh có phép thuật chân vừa dừng lại, cửa thang máy lập tức được mở ra.

Một tiếng ding vang lên.

“Ding”

Ngạo Thiên không thương xót lôi Wind vào trong, tay ấn vào tầng 56, đột nhiên trên màn hình LED của thang máy, hiện lên biểu tượng nhập vào dấu vân tay.

Một tay anh giữ chặt cô, tay còn lại thần nhiên ấn vân tay của mình vào trong màn hình LED, cửa thang máy từ từ khép lại.

Trong lúc này Wind nhìn thấy một nam một nữ gấp gáp bước tới muốn bắt kịp thang máy, trong lòng vui mừng, cô không muốn một mình ở cùng với anh.

Lúc này anh nhìn thật hung hăng, không biết anh sẽ làm gì cô.

Cặp mắt loé lên tia hy vọng của Wind lập tức hiện lên sự thất vọng, khi hai người vừa chạm phải ánh mắt phát ra tia lửa của Ngạo Thiên, liền lui về phía sau.

Hai người cảm thấy áy náy khi nhìn thấy cô gái trong thang máy, đang dùng cặp mắt cầu cứu nhìn họ.

- Chúng tôi chờ đi thang máy kìa....

Người đàn ông bắt đầu dĩ nói, trong lòng thầm xin lỗi Wind.

Hắn không muốn xen vào chuyện của người khác, rồi tự chuốc họa vào thân.

Cánh cửa thang máy từ từ khép chặt lại trước mắt cô, tia hy vọng cuối cùng của cô đã tan thành mây khói. Thang máy bắt đầu di chuyển lên trên, hai người lúc này bị vây trong một không gian kín mít, hơi thở mang theo nộ khí của anh khiến Wind cảm giác khó thở vô cùng.

Wind không biết vì sao đoạn đường từ tầng một đi đến tầng 56 lại chậm đến như vậy, trong lòng cô chỉ mong sao mình có thể rời khỏi cái thang máy chết tiệt này ngay.

Mặc dù trong lòng Ngạo Thiên còn đang tức giận, nhưng anh vẫn ý thức được hơi thở của Wind có phần bất ổn, bàn tay đang nắm chặt cổ áo cô được anh từ từ buông ra.

Ngạo Thiên đứng thẳng người lại, hai tay dút vào trong túi quần tây của mình, cặp mắt giận dữ nhìn thẳng về phía trước.

Wind như được ân xá liền lui về phía sau tránh xa anh ra, lúc này lửa giận trên người anh lan tỏa khắp nơi, có thể thiêu cháy cô bất cứ lúc nào.

“Đinh”

Đinh một tiếng, cuối cùng thang máy cũng đã đến tầng 56, cửa thang máy vừa mở ra cô như mũi tên xông thẳng ra ngoài.

Ngạo Thiên không hề gấp gáp, anh bình tĩnh bước từng bước một theo sau cô.

Wind đứng bất động đưa mắt nhìn trái rồi nhìn phải, trên tầng 56 này chỉ có vồn vện mười phòng. Đường ra duy nhất chính là thang máy.

Ngạo Thiên đứng sang một bên dựa lưng vào bức tường màu trắng, hai tay nhàn nhã khoanh trước ngực, ánh mắt có phần thích thú nhìn cô.

Cô nhìn anh trong lòng tức đến muốn điên lên, cái tên này lúc nào cũng giở trò bắt cóc.

Càng nhìn vào vẻ mặt tự đắc của Ngạo Thiên, Wind càng muốn chống cự.

Cô bước nhanh tới trước cửa thang máy, tay liên tục ấn vào nút mở cửa.

Nhưng cái Wind nhận được chính là giọng nói máy móc của người phụ nữ.

“Xin quý khách hãy nhập vào dấu vân tay”

Wind ấn dấu vân tay của mình vào màn hình LED, nhưng giọng nói đáng chết kia cứ lặp đi lặp lại cùng một câu, khiến Wind nhức cả đầu.

“Xin quý khách hãy nhập vào dấu vân tay”

“Xin quý khách hãy nhập vào dấu vân tay”

- Em không cần phải tốn công phí sức để làm gì!

Vì sự an toàn của khách hàng nên khách sạn đã dùng đến công nghệ tối tân nhất, chỉ có khách hàng VIP mới có thể sử dụng được thang máy này.

Nói cho chính xác là chỉ có dấu vân tay của tôi mới có thể mở được cửa thang máy.

Ngạo Thiên nhìn Wind thản nhiên nói, đối nghịch với vẻ ung dung của anh, cô tức đến muốn giết người.

- Thật tức chết!

Cái tên chết tiệt nào đã suy nghĩ ra cách, dùng dấu vân tay để sử dụng thang máy?

Ngạo Thiên bực bội hắng giọng đáp.

- Uh um.....

Em đang mắng tôi?

Sau khi Ngạo Thiên thành công ký hợp đồng với Lôi Thị, độc quyền sản xuất phần mềm Iris, anh đã bắt đầu tiến vào thị trường công nghệ thông tin.

Một trong những hợp đồng lớn nhất Ngạo Thiên ký được, chính là bắt tay với các khách sạn năm sao lắp ráp chương trình dùng dấu vân tay thay vì chìa khoá hoặc thẻ phòng.

Khi khách hàng đến thuê phòng dấu vân tay của họ sẽ được lưu vào trong máy vi tính, tất cả hoạt động như mở cửa phòng hay thang máy đều dùng dấu vân tay để nhận dạng, tuy nhiên chỉ có khách VIP mới có thể dùng đến dịch vụ này.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy, Wind kinh ngạc nhìn anh, thì ra anh chính là tên chết tiệt kia.

Tức thì nói vậy, chứ Wind cũng công nhận, tuy dùng vân tay thật phiền phức nhưng đó là một trong những cách tốt nhất để đảm bảo sự an toàn cho khách hàng, thẻ phòng có thể làm mất còn dấu vân tay thì không.

Lúc này Wind thật hối hận vì sao mình lại không điều tra anh, cô tin chắc anh không chỉ là một cậu ấm bình thường.

Trong lúc Wind đang suy nghĩ đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Ngạo Thiên vang khiến cô giật nảy mình.

- Vào mau!

Wind ngược mặt nhìn lên, lúc này Ngạo Thiên đã đứng bên trong cánh cửa phòng, bàn tay vịn vào thành cửa chờ cô.

Wind biết mình không thể trốn khỏi, bước đi nặng trĩu vào trong.

Ngạo Thiên cười thầm, cô gái này chịu cứng chứ không chịu mềm, anh không làm dữ cô sẽ không ngoan ngoãn nghe theo.

Wind bước vào trong phòng, cô nép mình sát vào bức tường bên phải muốn giữ khoảng cách càng xa anh càng tốt.

Ngạo Thiên thản nhiên bước tới cái sofa đặt ngay chính giữa phòng, anh tao nhã cởi bỏ áo vest, tùy tiện ném sang một bên.

Trái tim của Wind đập thành thịch, khi cô nghĩ đến cái đêm của một tháng trước.

Cô nhìn anh nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng không biết Ngạo Thiên muốn gì.

Quá nguy hiểm!

Mình phải tìm cách rời khỏi nơi này ngay.

Nhìn thấy vẻ mặt gian trá của Wind, Ngạo Thiên nhếch môi cười.

- Em lại muốn trốn?

Wind cảm giác nhưng Ngạo Thiên đã nhìn thấu lòng cô, cô trợn mắt phản bác.

- Ai bảo với anh rằng, tôi muốn trốn?

Ngạo Thiên khom người tới cầm lấy chai rượu đỏ trên bàn, anh thành thạo mở nắp chai rót vào trong cái ly trống, chỉ trong tích tắc cái ly thủy tinh đã được chất lỏng màu đỏ sẫm lấp đầy.

Anh cầm ly rượu trong tay lắc lắc nhẹ, rồi ung dung đưa ly rượu đến bờ môi nhâm nhi một chút.

Lúc này nhìn anh thật mê hồn, sự hấp dẫn tỏa ra từ trong ánh mắt mê ly của anh, như men rượu khiến cô chưa uống giọt nào đã ngã ngà say.

Ngạo Thiên đặt ly rượu xuống bàn liếc mắt nhìn Wind, cô thật xinh đẹp cặp mắt mông lung, gương mặt ửng hồng khiến yết hầu của anh di chuyển không ngừng.

Cái cảm giác thỏa mãn sau cuộc ái ân lần trước, khiến trái tim của Ngạo Thiên thổn thức.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, anh mới đứng lên bước chậm rãi đến trước mặt cô.

Bàn tay ấm áp vươn lên vuốt ve gò má đỏ bừng của cô, cảm giác lâng lâng khi tay anh chạm vào làn da trắng nõn mịn màng của cô.

- Sao em lại trốn tôi?

Đột nhiên giọng nói trầm khàn của Ngạo Thiên vang lên trong không gian yên tĩnh, như bùa mê thuốc lú khiến Wind không tự chủ nói.

- Tôi sợ.....

Ngạo Thiên nhú mày khó hiểu nhìn cô.

- Em sợ tôi?

Wind lắc đầu nhìn thẳng vào mắt anh khẽ nói.

- Không.....không phải tôi sợ anh...

Nhưng.....nhưng.....

26. Chương 26: Chịu Trách Nhiệm.

Ngạo Thiên thật kiên nhẫn chờ Wind nói tiếp, lần này anh nhất định sẽ bắt cô đối mặt với nỗi sợ hãi trong lòng.

Wind cứ ngập ngừng không nói, Ngạo Thiên đành giúp cô.

- Em không thích tôi?

Wind nghe Ngạo Thiên nói vậy liền quỳnh lên, cô lắc lắc đầu nói.

- Không....không....

Ngạo Thiên nghe cô nói vậy trong lòng cảm giác hụt hẫng vô cùng, bàn tay đang sờ vào má cô từ từ hạ xuống.

Thì ra cô không có cảm giác giống anh đối với cô.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng cùng với ánh mắt buồn thiu của Ngạo Thiên, Wind biết anh đã hiểu lầm ý cô.

Đột nhiên Wind vươn tay nắm chặt bàn tay anh nhìn thẳng vào đôi mắt buồn bã kia thành thật nói.

- Tôi không sợ anh, nỗi sợ hãi của tôi chính là tình yêu.

Tôi không tin vào những lời thề non hẹn ước, như thiên trường địa cửu, sống chết có nhau.

Anh có hiểu tôi nói gì không?

Không phải cô không có cảm giác với anh, nhưng cô thật sự không tin vào tình yêu. Hai người dù đã kết hôn rồi cũng có thể ra ngoài ngoại tình cuối cùng rồi chỉ mang lại sự tổn thương đến với đối phương.

Ngạo Thiên nghe Wind nói vậy trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Thật ngốc, nếu ai cũng nghĩ như cô vậy thì trên thế gian này sẽ không còn tình yêu đích thực.

- Nếu em không ghét tôi vậy có nghĩa là em thích tôi.

Tôi cũng thích em, vậy em hãy ở lại bên cạnh tôi để tôi chịu trách nhiệm với em.

Ngạo Thiên biết đối với phụ nữ, trình tiết rất quan trọng, nên anh muốn dùng nó để ép buộc cô ở lại bên cạnh anh.

Nào ngờ Wind lại nghĩ sai lời nói của Ngạo Thiên, cô nghĩ anh vì cảm giác tội lỗi nên mới tìm cô để chịu trách nhiệm.

Wind đẩy Ngạo Thiên ra, cặp mắt hiện lên tầng sương mỏng nhìn anh nói với giọng tức giận.

- Tôi đã là người trưởng thành nên tự biết chịu trách nhiệm với hành động của mình, không cần anh phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì với tôi cả.

Wind mạnh miệng nói, muốn chịu trách nhiệm thì đi tìm người phụ nữ khác mà chịu trách nhiệm, cô không tệ đến nỗi dùng thứ chết tiệt đó để ràng buộc anh.

Phản ứng của Wind khiến anh bất ngờ, sao cô gái này lại có suy nghĩ khác với người thường.

Thôi được, vậy để anh dùng cách khác.

- Em đã trưởng thành không cần tôi gánh trách nhiệm, nhưng tôi thì cần.

Em và tôi xảy ra quan hệ, rồi em định không chịu trách nhiệm với tôi sao?

Ngạo Thiên nghiêm mặt nói ra những lời này khiến Wind ngây người, cặp mắt chớp chớp nhìn anh một lúc.

Một lúc sau Wind bật cười thành tiếng.

- Ha...ha....Anh muốn tôi chịu trách nhiệm với anh sao?

Wind nhìn anh cười thật sảng khoái, việc này là lần đầu tiên cô mới nghe, đàn ông bắt phụ nữ phải chịu trách nhiệm với mình.

Wind ôm bụng cười đến đau cả bụng, lúc cô bình tĩnh lại mới đưa mắt nhìn Ngạo Thiên.

Lúc này vẻ mặt anh nghiêm túc chưa từng có, ý thức được Ngạo Thiên đang nói thật, Wind hắng giọng bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

- Uh...um.....

Anh nói thật sao?

Wind nhìn anh cố kiềm chế không để mình cười, khi hỏi lại Ngạo Thiên.

Sắc mặt của Ngạo Thiên không hề biến động, anh xoay người bước tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ ngủ nhìn Wind.

- Nhìn tôi giống như đang đùa với em lắm sao!

Nói xong Ngạo Thiên quăng bộ đồ ngủ trên tay xuống cái giường lớn bên cạnh.

- Tôi phải đi tắm, em hãy giúp tôi.

Ngạo Thiên lập tức tỏ ra chủ quyền với cô, anh muốn cô hiểu bây giờ cô đã thuộc về anh.

Wind chỉ vào cái ghế sofa bên cạnh nói.

- Anh đi tắm thì cứ đi, tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ anh.

Không biết vì sao lúc này cái giường lớn lại nhìn nguy hiểm đến như vậy, khiến lòng cô bất an vô cùng.

Nhìn thấy vẻ mặt suy nghĩ lung tung của Wind, trong lòng Ngạo Thiên muốn cười nhưng ngoài mặt lại tỏ ra nghiêm túc.

- Em nghĩ sau lần bỏ trốn kỳ rồi, tôi còn có thể tin được em sao?

Ngạo Thiên thản nhiên nói, nói xong anh đột nhiên nâng tay cởi bỏ áo phộc trên người.

Wind hốt hoảng mở to mắt vì kinh ngạc nhìn anh, sao anh có thể ung dung ở trước mặt người khác mà cởi đồ.

Ngược lại với cô, Ngạo Thiên trầm tĩnh hơn nhiều, anh không hề á ngại khi cởi bỏ tất cả chương ngại vật trên người mình.

Lúc này trên người anh chỉ còn lại cái quần lót màu đen hấp dẫn.

Wind sợ hãi dùng tay che mắt của mình lại quá lớn.

- Anh.....anh thật không biết xấu hổ, sao có thể không mặc gì!

Ngạo Thiên nhìn Wind cong môi cười vui vẻ, cô gái này thật đáng yêu.

- Có gì mà to tát đến như vậy?

Chẳng phải em đã nhìn thấy toàn bộ thân thể của tôi rồi sao.

Ngạo Thiên lưu manh nói, khiến Wind xấu hổ đến muốn tìm cái gì đó che lại gương mặt đỏ như trái cà chua của mình.

Wind nhìn xung quanh muốn tìm đường trốn, cặp mắt sắc bén dán lên cánh cửa phòng.

Ngạo Thiên dường như hiểu được suy nghĩ của Wind, anh bước chậm rãi đến bên cạnh cô.

Ngạo Thiên khom tới thân hình cao lớn, bao phủ thân thể nhỏ bé của Wind.

- Em nghĩ cũng đừng nên nghĩ đến việc trốn khỏi nơi này.

Vì em có đi đến đâu, tôi cũng sẽ cho người bắt em trở lại!

Ngạo Thiên nói với ngữ khí chắc chắn, như việc cô có đi đến chân trời góc bể cũng không thoát khỏi bàn tay của anh.

Wind ảo não trong lòng, không biết vì sao cô lại tin rằng Ngạo Thiên nói được thì sẽ làm được.

Ngạo Thiên nhìn thấy Wind bỏ cuộc anh gật đầu hài lòng, anh vươn bàn tay ấm áp của mình tới nắm lấy bàn tay vì hồi hộp nên toát mồ hôi lạnh của cô.

Wind không phản kháng cũng không rút tay khỏi tay anh.

Kỳ thật không biết Ngạo Thiên có phép gì, mỗi khi anh bày ra bộ mặt nghiêm túc, tính tình ngang bướng của Wind không cánh mà bay.

Không biết từ lúc nào Ngạo Thiên đã đưa cô vào trong phòng tắm, anh ngồi vào trong cái bồn tắm lớn lúc này đã lấp đầy bởi nước ấm cùng với tinh dầu thơm phức.

Mùi tinh dầu thoang thoảng tỏa ra từ hơi nước, bao kín cả căn phòng, khiến Wind thoải mái vô cùng.

Wind ngây người nhìn anh, lúc này anh nhìn thật đẹp trai, gương mặt tuấn tú y như tượng điêu khắc Hy Lạp, mái tóc màu nâu ngắn gọn chạm phải nước trở nên đen huyền, càng tôn lên vẻ thần bí trên gương mặt anh.

Trong lúc Wind không để ý thân thể mảnh mai, đã bị Ngạo Thiên kéo vào trong bồn tắm.

Cô hoảng hốt kêu lên, tay quỳnh quán vịn vào thành bồn tắm.

Nhưng đã quá muộn, bàn tay cường tráng của Ngạo Thiên đã choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, ôm cô thật chặt vào lòng.

Tấm lưng ướt đầm chạm phải lồng ngực trần vạm vỡ của anh, khiến cô bần khoản trong lòng.

Wind ngồi bất động không dám nhúc nhích, khi cô ý thức được cặp mông căng tròn quyến rũ của mình đang cọ sát vào vật kiêu ngạo của anh.

Toàn thân Wind cứng đờ, tay bấu chặt vào thành bồn tắm, trái tim đập nhanh đến nỗi Wind cảm giác được nó sắp lọt ra bên ngoài.

Ngạo Thiên hít thở nặng nề, gương mặt tuấn lãng ghé sát vào mặt cô, anh thản nhiên đặt cằm trên vai cô.

Giọng nói trầm trầm mang theo tình cảm mà anh đã giấu kín trong trái tim của mình vang lên.

- Em đừng biến mất trước mặt tôi như vậy, em có biết tôi đã tìm em rất lâu không?

Hơi thở nóng hổi mang theo mùi hương đặt trưng của riêng anh phả thẳng vào mặt cô, khiến cô cảm giác hoang mang trong lòng.

Anh là đang tỏ tình với cô?

Wind nghiêng gương mặt xinh đẹp của mình đối diện với anh, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Ngạo Thiên nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Wind, anh đành nhẹ giọng nói.

- Em không tin vào tình yêu, hay em hãy thử tin vào tôi.

Hãy ở bên cạnh tôi ba tháng, nếu thời gian ba tháng trôi qua, mà trái tim em vẫn chưa nhận định rằng em là của tôi.....

Tôi sẽ buông tay, để em được tự do.

27. Chương 27: Ngạo Phu Nhân.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy Wind đã buông xuống bức tường phòng bị đối với anh.

Anh nói cũng có lý, ngẫm nghĩ một lúc Wind gật đầu đồng ý.

- Anh nói thì phải giữ lời!

Sau khi ba tháng trôi qua, vì bất kỳ lý do gì, chỉ cần tôi không muốn ở lại bên cạnh anh, anh phải buông tha cho tôi.

Wind nhấn mạnh điều kiện của mình, cô chỉ sợ bước vào thì dễ nhưng bước ra thì khó.

- đương nhiên!

Tôi chưa từng nói hai lời.

Ngạo Thiên nhìn Wind kiên quyết nói.

- Vậy chúng ta hãy ghé tay hứa.

Wind vừa nói vừa tươi cười đưa ngón tay út đến trước mặt anh.

Ngạo Thiên bất ngờ với hành động trẻ con này của Wind, trong lòng vui vẻ ghé tay với cô.

Ghé tay xong Ngạo Thiên không để Wind chuẩn bị tâm lý, đột nhiên khom tới dùng miệng bá đạo ngậm lấy cánh môi thơm ngọt của cô.

Khi môi hai người vừa chạm nhau, Ngạo Thiên như bị trúng thuốc kích dục toàn thân phát hỏa, anh choàng tay qua thân thể mềm mại của Wind ôm cô thật chặt.

Wind không hề phản kháng chỉ ngồi yên đó để anh hôn cô, trong lòng suy nghĩ điều anh làm là việc tất nhiên, vì cô đã đồng ý ở lại bên cạnh anh.

Đôi môi mỏng của Ngạo Thiên không ngừng mút lấy vị ngọt trong miệng cô, cảm giác kích thích khiến hơi thở của anh trở nên nặng nề.

Anh buông đôi môi mềm mại ra, di chuyển xuống cái cổ thơm phức rồi dừng lại nơi xương quai xanh xinh đẹp hút hồn kia. Ngạo Thiên mút mạnh vào làn da trắng nõn khiến Wind bất ngờ kêu lên.

“Ahhhhhhhhh”

Wind đau đớn đẩy Ngạo Thiên ra, cô nhìn xuống người mình, đập vào mắt cô chính là dấu hôn đỏ chói, càng nổi bật hơn khi nó nằm trên làn da trắng như tuyết của cô.

Wind tức giận lườm anh, như thế này thì làm sao cô dám ra ngoài nhìn mặt người khác.

- Anh làm như vậy, để người ta nhìn thấu xấu hổ chết mất.

Wind bực bội phàn nàn, trời nóng nực như thế này chẳng lẽ cô phải choàng khăn choàng cổ hay sao?

Ngạo Thiên cong môi cười sáng khoái, anh là cố tình đặt dấu ấn chủ quyền trên người cô.

- Vậy thì càng tốt, để họ biết em là hoa đã có chủ.

Ngạo Thiên nói xong gương mặt hấp dẫn khom tới hôn cô, bàn tay không an phận thò vào trong váy của Wind.

“Ha....ha....ha....”

-Anh làm gì vậy?

Nhột chết người ta..... ha....ha....ha....

Wind cười ha hả toàn thân vận vẹo muốn tránh khỏi anh.

Nhưng thật không ngờ, cô càng cọ quảy thì thân thể của cô càng chạm vào nơi mẫn cảm của anh.

Ngạo Thiên đã không thể nào kiềm chế được dục vọng trong người.

Anh di chuyển bàn tay của mình xuống một chút, bất thành linh xé toàn cái quần lót hoạt hình của cô.

Wind hốt hoảng khép chặt chân của mình, nhưng thật không ngờ Ngạo Thiên đã nhanh hơn cô, tay anh cầm chặt một chân của cô choàng qua thân thể của anh.

Lúc này hai người ngồi với tư thế vô cùng ám muội, Ngạo Thiên ngồi phía dưới cô ngồi giăng hai chân trên người anh.

Toàn thân Ngạo Thiên cứng đờ, hơi thở trở nên bất ổn, anh khom tới hôn cô tới tấp, không để cô chuẩn bị bàn tay rộng ấm áp vuốt ve đường cong quyến rũ của cô.

Lúc này căn phòng vì hơi nước ẩm tạo thành cảnh tượng mơ mộng ảo huyền, cùng với mùi tinh dầu thơm ngát khiến đầu óc hai người không thể nào kiểm soát được.

Hai người yêu nhau một cách cuồng nhiệt mãnh liệt chưa từng có.

Lần này không chỉ Ngạo Thiên ra sức yêu cô, ngay cả cô cũng nhiệt tình đáp trả.

Ngày hôm sau khi Wind tỉnh giấc đã là giữa trưa, cô lười biếng vung tay, cặp mắt mơ mơ hồ hồ từ từ hé mở.

Wind đảo mắt xung quanh căn phòng, tìm kiếm bóng hình cao lớn kia.

Căn phòng xa hoa lộng lẫy không một bóng người, lúc này Wind mới quan sát căn phòng thật kỹ.

Phải công nhận người giàu quả thật có khác, ở khách sạn cũng xa xỉ như vậy.

Trong phòng không chỉ có nơi nghỉ ngơi, còn có một phòng khách được nối liền với phòng ngủ.

Bên phải đặt một quầy bar với những chai rượu đắt tiền.

Ánh mắt của Wind dừng lại trên cái bàn ăn hình chữ nhật, tuy không lớn nhưng thiết kết thật sang trọng, mặt bàn làm bằng đá hoa cương đắt tiền, ghế màu trắng dùng loại da Italy mềm mại.

Trên bàn đặt sẵn vài đĩa thức ăn sáng, một ly nước cam và quan trọng nhất chính giữa bàn đặt một bình hoa hồng màu tím.

Nhìn thấy bình hoa hồng màu tím, môi Wind bất giác nhếch lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Bình hoa hồng màu tím này, chính là cầu vồng dẫn lối cho anh gặp cô.

Wind vươn tay vén chăn, đôi chân thon dài bước xuống giường, thân thể mềm mại chỉ khoác trên người chiếc áo sơ mi trắng của Ngạo Thiên, bước đi khó khăn đến bàn ăn.

Vừa đi Wind vừa mắng Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên chết tiệt!

Anh là thú hoang hay sao, mà sung sức đến như vậy?

Cả đêm Ngạo Thiên không ngừng

muốn cô, khiến cô thành ra nông nổi này.

Cuối cùng Wind cũng đã bước tới bàn ăn, cô ngồi xuống cái ghế bằng da.

Ánh mắt bất ngờ nhìn vào mấy đĩa thức ăn sáng.

Bánh bao, cháo còn có bánh cũ cái cô thích ăn nhất.

Chẳng lẽ là do anh cố tình chuẩn bị cho cô.

“Ọt.....ọt.....ọt.....”

Đột nhiên bụng Wind kêu lên ầm ỉ, lúc này cô mới nhớ lại từ chiều hôm qua đến bây giờ, cô chỉ bị Ngạo Thiên ăn, còn cô thì chưa ăn gì cả.

Mặc kệ thức ăn này là do ai chuẩn bị, ăn trước rồi hãy tính!

Wind vươn tay cầm lấy cái bánh bao xá xiu cắn một miếng, tuy đã nguội nhưng vẫn rất ngon.

Sau khi buổi sáng đã xong, Wind đứng lên đi một vòng căn phòng.

Cô tò mò muốn biết căn phòng VIP này có gì khác với những căn phòng bình thường.

Wind nhìn thấy một cái remote màu đen đặt trên bàn, cô cầm lấy ấn vào mấy cái nút trên đó.

TV thì không bật lên, nhưng đèn trong phòng cứ bật lên rồi tắt, cô hiểu kỳ thì ra cái remote này không phải để điều khiển TV.

Cô nghịch ngợm bấm vào mấy cái nút khác, lúc này bức tranh cổ trên bức tường bên cạnh giường đột nhiên chuyển động, trước ánh mắt kinh ngạc của Wind, một cái kệ bằng gỗ xuất hiện trước mặt cô.

Wind hốt hoảng khi cô nhìn thấy trên cái khay bằng gỗ là một khẩu súng lục màu bạc, bên cạnh là một chiếc vòng được kết vào rất nhiều kim cương tạo thành hình dạng của những đóa hoa Dạ Lý Hương, nhìn thật xinh đẹp quý giá, và một tờ giấy.

Wind biết việc xem đồ của người khác mà không được họ cho phép là mất lịch sự, nhưng cô cảm lòng không đậu thật muốn biết đó là gì.

Wind cẩn thận cầm lấy tờ giấy mở ra xem, nhìn thấy tờ giấy Wind bất ngờ.

Trái tim truyền đến một cơn đau, mà ngay bản thân cô cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác đó.

“Đing Đong.....Đing Đong.....Đing Đong.....”

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, khiến Wind hốt hoảng đặt ờ giấy trong tay trở lại cái khay, cô nhanh chóng ấn lên nút trên remote, bức tranh lập tức trở về vị trí ban đầu.

Wind bước nhanh tới vịn vào tay cầm của cánh cửa, muốn mở ra.

Đột nhiên giọng nói máy móc của người phụ nữ vang lên.

“Mời quý khách ấn dấu vân tay để mở cửa....”

Tiếng chuông cửa thì vang lên liên tục, còn cánh cửa điện tử cứ lập đi lập lại câu nói chết tiệt kia, khiến Wind đau cả đầu.

Wind bất giác ấn thử dấu vân tay của mình vào trong màn hình LED.

“Cạch.....”

Cạch một tiếng cánh cửa với công nghệ tối tân được mở ra, sao dấu vân tay của mình có thể mở cửa?

Trong đầu Wind còn đang suy nghĩ, một giọng nói cung kính của người phụ nữ vang lên.

- Xin chào Ngạo phu nhân, Ngạo Tổng căn dặn chúng tôi chuẩn bị quần áo cho cô.

Wind ngỡ ngàng với lời nói của cô nhân viên phục vụ, cái gì là Ngạo phu nhân.

Ai là Ngạo phu nhân?

Wind chuẩn bị đứng chính rằng mình không phải là vợ của Ngạo Thiên, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến Wind chết lặng.

Từng giá quần áo được nhân viên phục vụ cẩn thận đẩy vào, vài người đi phía sau trên tay cầm rất nhiều hộp đựng quà màu tím.

Họ thật chuyên nghiệp vừa bước vào phòng liền sắp xếp lại cho gọn, từng hộp quà một được cẩn thận đặt xuống bàn.

28. Chương 28: Tình Dịch.

Wind đưa mắt nhìn họ, một giá quần áo ngủ, một giá lễ phục còn rất nhiều trang sức, nói tóm lại những gì có thể suy nghĩ đến đều xuất hiện trước mắt cô.

Nhìn thấy Wind ngây người nhìn họ, cô nhân viên phục vụ mỉm cười nói.

- Ngạo phu nhân thật có phúc, được Ngại Tổng yêu đến như vậy.

Trước khi Ngạo Tổng trở về công ty đã đến cửa hàng thời trang chọn những thứ này cho cô.

Wind không nói gì, gương mặt khó tin nhìn cô nhân viên phục vụ.

- Là do anh ấy tự tay chọn cho tôi?

Wind không thể nào tin nổi hỏi nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- Dạ phải, tất cả đều do đích thân Ngạo Tổng chọn.

Cô nhân viên phục vụ vừa nói vừa mỉm cười nhìn cô, rồi nhìn sang mấy hộp quà lớn nhìn thật tinh tế.

Wind nhìn thấy ánh mắt cùng với nụ cười thần bí của cô nhân viên phục vụ, trong lòng cảm giác có gì đó lạ lạ.

Cô bước tới bàn tay vô thức vươn lên sờ nhẹ nhàng vào cái hộp đựng quà màu tím trên bàn, cái hộp quà nhìn vừa đẹp vừa sang trọng, và trông rất đắt tiền.

Wind đưa mắt nhìn mấy cô nhân viên phục vụ, có người tò mò với phản ứng của cô, có người thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Wind bực bội trong lòng, Ngạo Thiên chết tiệt sáng sớm đã khiến cô á ngại đến như vậy!

Wind lập tức mở cái hộp quà đầu tiên ra xem, một bộ đồ được gấp lại tỉ mỉ trong hộp, cô tò mò cầm nói lên xem.

Cô hốt hoảng khi nhìn thấy một bộ nội y màu tím bằng ren nhìn thấu quyến rũ hiện ra trước mắt cô, Wind sững người một lúc gương mặt ngại ngùng trở nên đỏ bừng, cô e ngại nhìn sang mấy cô nhân viên phục vụ, lúc này vì phản ứng bất ngờ của cô khiến họ muốn bật cười nhưng vì sự chuyên nghiệp nên cố kiềm chế.

Wind lập tức đặt cái váy ngủ trở lại cái hộp, rồi nhanh chóng đậy nó lại, trong lòng thật sự không muốn mở tiếp mấy cái hộp còn lại, cô chỉ sợ Ngạo Thiên sẽ còn gây cho cô nhiều bất ngờ xấu hổ.

Nhìn thấy Wind không có ý định mở tiếp, cô nhân viên phục vụ lên tiếng.

- Ngạo Phu nhân, Ngạo Tổng đã căn dặn, Ngạo Phu nhân phải mở tất cả ra xem.

Nghe cô nhân viên phục vụ nói vậy, Wind bất đắc dĩ mở tiếp những chiếc hộp còn lại.

Từng hộp cô mở ra đều là nội y quyến rũ đủ màu đủ kiểu.

Cái tên này có bệnh thích nội y hay sao?

Tại sao lại mua cho cô nhiều đến như vậy?

Ngạo Thiên vì cảm thấy có lỗi, đêm hôm qua vì quá kích thích nên anh đã không kiềm chế được bản thân xé rách nội y của cô, xem như anh đền tội.

Wind phồng mang trợn mắt nhìn mấy cái hộp bên cạnh, toàn thân phát hỏa.

Còn vài cái hộp cô không thèm mở nó ra xem, không mở ra cô cũng biết chắc đó cũng là nội y.

Trong lúc Wind đang nổi điên lên, đột nhiên tiếng điện thoại từ trong một cái hộp quà vang lên.

“Reng....reng....reng...”

Cô nghi ngờ nhìn nhân viên phục vụ, bất gặp gương mặt làm ngơ của bọn họ, cô đành mở nó ra xem.

Hiện ra trước mắt cô là cái điện thoại di động, cô nhìn thấy quảng cáo trên TV, vừa được tung ra thị trường vào tuần trước.

Nhìn thấy hai từ Anh Thiên nhấp nháy trên màn hình, cô thật sự muốn đập đầu vào gối cho xong.

Cái gì là Anh Thiên?

Người đàn ông này thật không biết xấu hổ kia mà.

Cô vươn tay cầm chiếc điện thoại lên, ấn vào biểu tượng nghe máy trên màn hình.

Giọng nói trầm trầm của Ngạo Thiên vang lên.

- Em thích những thứ tôi đặt biệt chuẩn bị cho em không?

Wind thật sự muốn nói cô không thích, ngược lại còn cảm thấy chán ghét.

Nhưng không biết vì sao cô lại không muốn, khiến người đàn ông này đau lòng.

- Thích.

Wind lạnh nhạt nói, tại sao anh phải chuẩn bị những thứ đắt tiền này cho cô.

Anh nghĩ cô là loại phụ nữ, ham vinh hoa phú quý hay sao?

Ngạo Thiên nghe vậy trong lòng cảm thấy rất vui, lần đầu tiên anh đích thân chuẩn bị thứ gì đó cho phụ nữ.

- Cái điện thoại này tôi tặng cho em, từ nay về sau em phải luôn mang theo bên cạnh.

Khi tôi gọi em, em phải bắt máy ngay.

Anh đã cho Ken đặt máy định vị trong điện thoại, lần này anh phải chắc chắn rằng cô không thể trốn khỏi anh.

Wind kinh ngạc, trong lòng càng cảm thấy Ngạo Thiên xem mình như thú cưng.

Mua nhiều đồ tặng cho cô để dỗ dành cô.

- Tôi đã có điện thoại, không cần anh tặng cái mới.

Wind nói xong liền nhìn khắp nơi, tìm kiếm điện thoại của mình.

- Điện thoại của em tôi đã ném đi, từ nay về sau dùng cái này.

Ngạo Thiên hơi bực bội khi nói ra những lời này.

Lần này cô thật sự không thể nào dằn xuống cơn phẫn nộ trong lòng.

- Anh...anh sao có thể?

Trong điện thoại của tôi có nhiều số điện thoại quan trọng, anh ném nó đi thì làm sao....tôi...tôi....?

Wind tức đến nói không nên lời, sao anh luôn hành động theo suy nghĩ của riêng mình?

- Số điện thoại quan trọng?

Bây giờ chỉ có số điện thoại của tôi là quan trọng.

Tôi đã cài vào trong máy.

À số điện thoại của ba mẹ em tôi cũng đã cài vào, còn số điện thoại của những người đàn ông khác, em không cần đến nữa.

Ngạo Thiên lạnh giọng nói, từ nay về sau ngoài anh ra cô không được gọi cho bất kỳ người đàn ông nào khác.

Nghe Ngạo Thiên nói, bàn tay đang cầm điện thoại của Wind bất giác siết chặt lại, khi cô nghĩ đến những gì anh viết trên tờ giấy đặt cẩn thận sau bức tranh kia.

Ngạo Thiên không nghe Wind nói gì, anh biết cô không vui vì mình tùy tiện ném đồ của cô.

Anh nói lảng sang chuyện khác.

- Tối nay tôi có hẹn với bạn, em đi cùng tôi.

- Được.

Wind ừ ừ nói, mặc dù cô không muốn đi nhưng vì đã hứa ở bên cạnh anh, nên cô sẽ cố gắng phối hợp với anh.

- Sáu giờ tối Ken sẽ đưa em đến nhà hàng You 'N' Me, tôi phải dự một cuộc họp quan trọng nên chúng ta hẹn gặp tại đó.

Nếu không phải người anh hẹn gặp là Chung Hân thì anh sẽ hủy bỏ tất cả để về đưa cô đến buổi vũ hội tối nay.

- Được.

Wind không quan tâm trả lời, dù sao anh và cô cũng chỉ có hiệp ước ba tháng nên anh cũng không cần tiết phải quan tâm đến cô.

Sau khi cúp điện thoại cô nhìn nhân viên phục vụ.

- Các người ra ngoài đi, tôi mệt muốn nghỉ ngơi.

Nhân viên phục vụ khó xử cúi đầu nói.

- Ngạo Tổng đã căn dặn chúng tôi phải ở lại giúp Ngạo Phu nhân chuẩn bị cho buổi hẹn tối nay.

Wind không vui nhìn họ.

- Không cần, tôi tự làm được.

Nhân viên phục vụ cũng đành đi ra ngoài, nhìn thấy cử chỉ của Wind họ biết nếu mình còn kiên quyết ở lại sẽ khiến Wind phẫn nộ.

Sau khi mọi người rời khỏi, cô nằm dài trên giường lớn trong đầu hiện lên những lời Ngạo Thiên viết trên tờ giấy.

"Chiếc vòng này là do anh cố tình mua trong một buổi đấu giá từ thiện để tặng cho em Hân Nhi.

Mong em thích."

Nghĩ đến trong lòng anh đã có người phụ nữ khác, trái tim cô cảm giác nhói đau.

Cô tự nói với lòng, ba tháng!

Chỉ ba tháng thôi anh và cô sẽ đường ai nấy đi, cô không nên đặt quá nhiều kỳ vọng đối với anh.

Đàn ông đều như nhau, không biết tình yêu khắc cốt ghi tâm là gì.

Nói không nghĩ đến nhưng không biết vì sao cái tên Hân Nhi lại gây ấn tượng sâu sắc đến với cô, cô nghĩ mãi cuối cùng cũng nhớ ra.

À thì ra là Chung Hân, lúc mình điều tra giúp cô ấy đã từng lướt ngang cái tên Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên là người giúp Chung Hân trả thù, sao mình lại sợ đến như vậy?

Càng nghĩ đầu Wind càng đau, cô phải điều tra xem Ngạo Thiên và Chung Hân thật ra có quan hệ gì?

Nhưng hiện tại cô không thể rời khỏi nơi này, suy nghĩ một chút cô cầm điện thoại di động Ngạo Thiên vừa mới tặng cho cô lên gọi cho Đường Vịnh Hi.

- Wind, em tìm chị?

Wind kinh ngạc, sao Đường Vịnh Hi lại biết điện thoại của cô, số này là do Ngạo Thiên mới mua cho cô.

Nhưng mặc kệ vì sao Đường Vịnh Hi biết, hiện tại cô chỉ muốn biết chuyện giữa Ngạo Thiên và Chung Hân.

- Chị Vịnh Hi, chị có thể giúp em điều tra Ngạo Thiên và Chung Hân, thật ra có quan hệ gì không?

Đường Vịnh Hi cười cười, cuối cùng con bé này cũng đã chịu quan tâm đến Ngạo Thiên.

- Em tìm hiểu để làm gì?

Không phải em muốn trốn tránh anh ấy sao?

Wind khó hiểu, trong lòng bối rối không biết phải nói gì, lần trước khi cô nhờ Đường Vịnh Hi phong tỏa tung tích của mình, cô nhớ rất rõ mình không hề đề cập đến Ngạo Thiên.

29. Chương 29:chọc Túc.

Wind thật sự nể phục Đường Vịnh Hi, dường như mọi chuyện của cô Đường Vịnh Hi đều nắm rõ.

- Chị đừng hỏi em, chị có giúp cho em được không?

Đường Vịnh Hi lắc đầu cô gái này thật cố chấp, dù trong lòng đã có Ngạo Thiên nhưng vẫn không chịu thừa nhận.

Vậy cô sẽ giúp Wind đối mặt với tình cảm của bản thân mình.

- Chị không cần điều tra cũng biết, vì ông xã của Chung Hân chính là bạn thân của Gia Uy.

Sau khi nghe Đường Vịnh Hi kể lại chuyện giữa Ngạo Thiên và Chung Hân, trái tim cô cảm giác tê tái.

Thì ra anh đã có một đoạn tình cảm sâu sắc đến như vậy, chắc anh đau lòng lắm khi người Chung Hân chọn là Thần Phong không phải anh.

Thật ra Đường Vịnh Hi không kể toàn bộ câu chuyện, cô không nói cho Wind biết về việc Ngạo Thiên và Chung Hân đã kết nghĩa anh em.

Đường Vịnh Hi biết chỉ khi có người thứ ba xuất hiện, thì người trong cuộc mới vô thức nhận ra tình yêu của mình dành cho đối phương.

Nằm trên giường lớn Wind đưa mắt nhìn lên trần nhà màu trắng được điêu khắc những hoa văn tinh xảo, trong đầu cứ nghĩ.

Chắc vì quá cô đơn nên anh mới tìm cô để lấp kín chỗ trống trong trái tim của mình, thật ra anh không hề có tình cảm với cô.

Anh đang xem cô như người thế thân của Chung Hân sao?

Nghĩ đến đây một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống gò má phớt hồng của cô, cô vươn tay gạt bỏ nó rồi xoay người ôm chặt cái gối ôm bên cạnh.

Mặc kệ anh nghĩ gì, suy nghĩ cũng vô dụng thôi, không thể nào thay đổi được gì, ngủ một giấc rồi hãy tính.

Trong giấc ngủ chập chờn, cô hốt hoảng tỉnh giấc.

Cô không ngờ trong giấc mộng cô cũng gặp Ngạo Thiên.

Sao anh ngang tàn đến như vậy, lại tùy tiện xuất hiện trong giấc mộng đẹp của cô, khi chưa được cô đồng ý.

Ngồi trên giường lớn Wind cảm thấy có gì đó lạ lạ, sao cô cứ suy nghĩ đến anh.

Một hồi lâu đột nhiên Wind nghĩ ra việc gì đó, cô khom người ngửi ngửi gối và chăn bên cạnh.

- À thì ra trên gối và chăn còn lưu lại mùi hương của riêng anh.

Wind bực bội cầm cái gối của Ngạo Thiên quăng xuống mặt đất.

- Ngạo Thiên chết tiệt, luôn khiến lòng mình không yên!

Wind lẩm bẩm rồi vén chăn bước xuống giường lớn, cô bước đến cửa phòng tắm bắt giấc quay đầu lại nhìn cái giường lúc này nhìn thật lộn xộn.

Khi Ngạo Thiên trở về nhìn thấy chắc sẽ giận lắm, vì cô biết Ngạo Thiên thích mọi việc đầu vào đó, không thích đồ đạc để lung tung.

Trong đầu nghĩ vậy Wind bước nhanh tới, khom người nhặt cái gối dưới mặt đất lên đặt ngay ngắn lại vị trí của nó, cô cầm miếng chăn dũ một cái rồi trải ra thẳng.

Đột nhiên Wind giật mình, vì sao cô phải làm như vậy?

Anh thích hay không, đâu có liên quan gì đến cô.

Tay Wind cầm miếng chăn quơ một cái, thân hình mảnh mai khom tới cầm hai cái gối quăng tung lung trên giường.

Nhìn thấy một đống hỗn loạn trên giường, môi cô bắt giấc cong lên thành một nụ cười vừa ý.

Cô dám chắc không tới thời gian ba tháng, Ngạo Thiên sẽ trả lại tự do cho cô.

Sáu giờ chiều khi Ken lái xe đến khách sạn The Palm để đón Wind, anh nhìn thấy một cô gái trẻ mang ba lô màu đen đứng trước cổng.

Khi Ken nhìn kĩ lại mới biết đó chính là Wind.

Ken thất kinh trong lòng, anh hiên ngang đỗ xe trước cửa, từ trong chiếc xe cadillac màu đen sang trọng, Ken bước xuống gấp gấp bước tới trước mặt cô.

Ken nâng tay gỡ gỡ đầu, nhìn Wind khó xử nói.

- Cô Tử, cô.... cô định mặc như thế này đi sao?

Wind nghe Ken nói cô nhìn xuống mình, ăn mặc như thế này thì sao?

Sao Ken lại hốt hoảng đến như vậy?

Wind nhìn Ken thản nhiên nói.

- Đúng vậy.

Tôi thích mặc như thế này, nếu anh thấy không vừa ý vậy tôi sẽ không đi!

Ken thật sự không biết phải xử sao, vừa rồi trước khi đến đón cô Ngạo Thiên đã căn dặn.

- Tôi mặc kệ cậu làm cách gì, hôm nay Wind phải tham gia buổi vũ hội này với tôi.

Ngạo Thiên không nói cho Wind biết hôm nay hai người đi dự buổi tiệc chúc mừng Ngạo Thị vừa mới ký xong một bản hợp đồng hàng trăm triệu với ông Gray, một đối tác làm ăn lớn mới vừa từ nước ngoài bay đến Thành Phố S hôm qua.

Ken ngẫm nghĩ một hồi lâu, cuối cùng đưa ra quyết định.

Anh sẽ đưa Wind đến nơi hẹn trước, rồi cứ để Ngạo Thiên tự mình giải quyết vấn đề này.

Anh chỉ là thuộc hạ, không thể quyết định được việc Wind đi hay không.

Ken khom người cung kính mời Wind ngồi vào trong xe, chiếc xe chậm rãi tiến về phía trước.

Cảnh vật xinh đẹp mộng mơ bên ngoài cửa sổ lướt ngang qua mắt cô.

Xe chạy qua một con đường rất đặc biệt, hai bên ven đường trồng rất nhiều cây hoa hồng màu tím.

Nhìn thấy những cặp tình nhân tay trong tay đi dạo trên con đường thơ mộng, trong lòng cô thật ngưỡng mộ.

Nhất là lúc cơn gió mạnh thổi ngang qua, khiến những cánh hoa hồng màu tím theo cơn gió bay trên không trung rồi dừng lại dưới mặt đất, vô tình bị cách cặp tình nhân đắm lên.

Nhìn vào cảnh tượng lãng mạn trước mặt, cô chợt nhớ đến Ngạo Thiên.

Ngay trong lúc Wind thất thần nghĩ đến anh, xe đột nhiên dừng lại trước cửa nhà hàng You 'N' Me, theo phản ứng tự nhiên Wind đưa mắt quan sát nhà hàng.

Đạp vào mắt cô chính là Ngạo Thiên, một thân âu phục chỉnh tề mái tóc màu nâu ngắn gọn được anh dùng gel chải về phía sau.

Anh nhìn thật đẹp trai, gương mặt tuấn tú bánh bao khiến cô không thể dời tầm mắt của mình.

- Cô Tử, xin mời.

Đột nhiên giọng nói của Ken vang lên khiến cô giật mình bình tĩnh, trái tim không biết vì sao lúc này cứ đập liên tục, khiến gương mặt của Wind cũng trở nên ửng hồng.

Cô bước xuống xe đi đến trước mặt Ngạo Thiên, Ngạo Thiên sững sờ nhìn cô.

Anh thật sự không biết phải nên nói gì vào lúc này.

Ken nhìn thấy tình hình căng thẳng, anh lập tức lên tiếng.

- Ngạo Tổng, tôi đi đỗ xe rồi sẽ vào sau.

Nói xong Ken như cơn lốc ngồi vào trong xe phóng đi thật nhanh.

Sắc mặt Ngạo Thiên khó coi chưa từng có, anh nhìn Wind phun ra từng chữ một.

- Tôi mua nhiều đồ cho em, chẳng lẽ em không thích cái nào sao?

Ngạo Thiên vừa nói bàn tay đang đặt bên hông bất giác siết chặt lại, cổ kiềm chế cơn phẫn nộ trong lòng.

Wind nhìn sắc mặt của Ngạo Thiên rồi nhìn vào nhà hàng You 'N' Me, cô không ngờ nơi này lại sang trọng đến như vậy?

Cô chỉ nghĩ anh có hẹn dùng cơm tối với bạn bè mà thôi.

Nhưng nghĩ đến chuyện Đường Vịnh Hi nói với cô lúc sáng về Chung Hân và anh, tính khí ngang bướng của cô lập tức trở dậy.

- Phải, những thứ đó không thích hợp với tôi.

Tôi không phải là Thiên kim Tiểu thư, nên không quen ăn mặc sang trọng.

Wind là đang ám chỉ đến Chung Hân, lần trước khi cô gặp mặt Chung Hân tại quán cafe Lover's, trên người Chung Hân mặc quần áo giống y như những kiểu anh mua tặng cho cô.

Thì ra anh xem cô là Chung Hân nên muốn cô ăn diện giống như cô ta.

Ngạo Thiên không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, anh phẫn nộ lên tiếng.

- Sao vừa rồi em lại nói thích!

Ngạo Thiên ghét nhất là ai nói dối với anh.

- Vì phép lịch sự, nên tôi mới nói vậy thôi.

Wind lạnh lùng nói, muốn dùng cô làm vật thay thế cho người trong lòng anh.

Anh đừng có mơ!

Ngạo Thiên càng nghe cô nói trong lòng càng thêm tức giận, anh hít vào một hơi thật sâu cổ dần xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

- Đối với tôi em không cần dùng đến phép lịch sự.

Em thích thì nói thích, còn không thì nói không.

Giữa chúng ta không cần thiết phải như vậy.

Anh muốn cô hiểu, anh yêu cô nên chỉ muốn cho cô những thứ cô thích.

- Ừ.

Wind lãnh đạm đáp, kỳ thật vừa rồi trong lòng cô rất giận anh, nhưng không biết vì sao khi đối diện với ánh mắt tức giận kèm theo tia thất vọng của anh, cô không thể nào làm mặt lạnh.

Nhìn thấy cô xụ mặt, Ngạo Thiên liền vươn tay nắm lấy tay cô.

- Em định mặc như thế này sao?

Wind không cần suy nghĩ liền đáp.

- Phải.

Nếu anh thật sự thích cô, thì cô ăn mặc như thế nào cũng không quan trọng.

30. Chương 30: Không Hợp Với Nhau.

Ngạo Thiên không nói gì, anh thản nhiên dắt tay cô đi vào trong.

Đi qua một đại sảnh sang trọng, hai bên đứng hai hàng nhân viên phục vụ, trên người mặc đồng phục trắng đen, trên tay cầm những ly rượu champagne, chất lỏng màu hồng nhạt chứa bọt khí phản chiếu lại với ánh đèn pha lê lấp lánh trên trần nhà, tạo ra tia sáng lấp lánh nhìn xinh đẹp vô cùng.

Càng tiến sâu vào trong Wind càng nhận ra rằng cô không thuộc về nơi này.

Bên trong nhà hàng chứa đựng hàng trăm người, tự cho mình là người của thế giới thượng lưu, họ dùng ánh mắt thăm dò quan sát Ngạo Thiên rồi dừng lại trên người cô.

Nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, Wind mới ý thức được độ nghiêm trọng của buổi tiệc này.

Cô ngược mắt lên nhìn Ngạo Thiên, thân hình cao lớn vạm vỡ lúc này đang đi phía trước, trên người mặc tây trang màu đen được cắt may tỉ mỉ nhìn ưu tú vô cùng, cô đảo mắt xung quanh một vòng, nam mặc âu phục, nữ mặc đầm dạ hội sang trọng của những thương hiệu nổi tiếng trên toàn thế giới.

Wind ngại ngùng cúi đầu nói khẽ.

- Sao anh không nói cho tôi biết, mình đến dự buổi vũ hội quan trọng.

Ngạo Thiên này thật đáng chết, chỉ nói với cô có hẹn với bạn, nên cô mới cố tình ăn mặc như thế này để chọc tức anh.

Lời nói của Wind khiến bước chân đều đều của Ngạo Thiên chậm lại, anh nghiêng mặt nhìn cô lúc này đi phía sau, mắt nhìn xuống đất, cúi gằm đầu.

Ngạo Thiên bình thản cất giọng trầm trầm.

- Hôm nay cũng chỉ là những buổi xã giao bình thường, sau này em sẽ cùng tôi tham gia nhiều hơn.

Bước chân Wind khựng lại theo lời nói của anh, cô không thích dự những trường hợp như thế này.

Cô ghét nhất là ăn diện như một con công, đi đi lại lại trước mặt người khác, dù không quen biết cũng phải tỏ ra ân cần tiếp chuyện.

Cô đột nhiên rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của anh, xoay người vội vàng nhắm về hướng cửa chính mà xông ra.

Ngạo Thiên không biết vì sao cô lại có hành động như vậy, anh mặc kệ ánh mắt tò mò của những người bên cạnh vội vàng đuổi theo cô.

Wind với tâm trạng bối rối chạy thật nhanh ra ngoài, vừa ra khỏi cửa chính cô nhìn thấy một chiếc taxi, cô vẫy tay một cái chiếc taxi lập tức dừng lại trước mặt cô.

Trong lúc cô khom người ngồi vào trong xe, cổ tay bất thành linh bị một bàn tay rộng lớn giữ chặt.

Không cần suy nghĩ Wind cũng biết đó là ai, cô xoay đầu lại nhìn anh, cố rút tay về nhưng sức lực của Ngạo Thiên quá mạnh, cô không thể nào thoát khỏi tay anh.

Tên tài xế taxi nhìn thấy Wind không có ý định lên xe, hấn nóng giận nói.

- Hai người gây gỗ cũng đừng nên phá đám người khác kiếm ăn chứ.

Hấn nói xong liền ấn mạnh ga phóng về phía trước.

Ngạo Thiên không quan tâm đến tên tài xế lái taxi, anh nhú mào ánh mắt phần nộ nhìn thẳng vào mắt cô, anh dùng sức kéo một cái thân hình nhỏ bé nằm gọn trong lòng anh.

Wind đau đớn, gương mặt tái mét ngược lên nhìn anh.

- Anh buông tôi ra, đau quá....

Ngạo Thiên sa sầm mặt, nhìn xuống gương mặt nhăn nhó của Wind, tuy anh không nói gì nhưng ánh mắt nhanh chóng liếc ngang cổ tay cô, quả thật đã bị anh siết chặt đến nỗi bầm tím.

Anh không buông tay cô ra, chỉ thả lỏng một chút, gương mặt nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô cất giọng lạnh lùng.

- Em định không giữ lời với tôi sao?

Wind lắc đầu giọng nói mang theo sự đau thương vang lên.

- Tôi nghĩ chúng ta không hợp với nhau đâu.

Anh nhìn đi, tôi thích ăn mặc như thế này, tôi không quen mặc những bộ lễ phục sang trọng đắt tiền anh mua tặng cho tôi.

Wind vừa nói vừa chỉ vào trang phục trên người cô.

Ngạo Thiên không cần nhìn cũng biết, anh luôn để ý đến cô, từ lúc cô bước xuống xe anh đã nhìn thấy.

Cô mặc trên người quần jean áo phong, mang giày thể thao quả thật khác biệt một trời một vực với phong cách anh mặc sang trọng của anh.

Ngạo Thiên trầm mặc không nói gì, gương mặt có phần khó xử nhìn cô.

Wind cười khê, thì ra anh cũng biết hai người không cùng chung một thế giới, anh sinh ra đã đặt sẵn là người thừa kế của một tập đoàn lớn, cô chỉ là một cô gái bình thường hai người vốn dĩ không cùng chung một thế giới.

- Anh giống y như mặt trời và tôi chỉ là ánh trăng khi bị những đám mây che khuất, không bao giờ xuất hiện cùng chung một lúc.

Anh điềm nhiên ưu nhã lấp lánh bao nhiêu, thì tôi lại bình dạng lưu mờ bấy nhiêu.

Wind nói xong, cô dùng tay còn lại đẩy bàn tay rộng lớn của Ngạo Thiên khỏi tay mình.

Anh ngỡ ngàng với lời nói của cô, bàn tay vô thức buông cô ra.

Tuy cô đã được toại nguyện nhưng không biết vì sao trái tim lại cảm giác nhói đau.

Trong lòng Wind vừa nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng thất vọng, cô buồn bã xoay người lại rời đi.

Ngạo Thiên đứng bất động nhìn theo bóng lưng của cô, lúc này anh không biết mình phải nên làm gì.

Anh chưa từng nghĩ qua Wind lại có mặc cảm với xuất thân của mình.

Kỳ thật cô là người bỏ cuộc nhưng trái tim dường như không nghe theo lời cô, Wind bước đi rất chậm trong lòng thật mong Ngạo Thiên bước tới ngăn cô lại.

Ngạo Thiên chết tiệt!

Hôm qua còn nói yêu mình, vậy mà bây giờ đã cảm thấy hai người không hợp với nhau.

Đúng thật như câu "Đàn ông mà tin nổi thì heo nái cũng biết leo cây."

Wind vừa đi vừa cầu nhàu, trong lòng quyết định cô sẽ không cho anh thời gian ba tháng, mà lập tức đi về New York ngay.

Trong lúc cô suy nghĩ lung tung, đột nhiên có người từ phía sau choàng tay qua vòng eo thon gọn của cô, ôm cô chặt vào lòng.

Tấm lưng mảnh mai chạm vào lồng ngực ấm áp khiến cô hốt hoảng dấy dựa, nhưng ngay lập tức cô biết đó chính là Ngạo Thiên.

Mùi hương trên người anh cô không thể nào quên được, nó đã in sâu vào tận tâm trí của cô.

Wind đứng yên không nhúc nhích, trái tim đập thành thịch, hai gò má ửng hồng.

Ngạo Thiên ôm cô thật chặt, anh cảm giác rằng nếu anh buông tay thì cô sẽ biến mất khỏi cuộc đời của anh ngay lập tức, gương mặt đẹp trai cúi xuống, đặt cằm lên vai cô.

Hơi thở mang theo mùi hương nam tính thuộc về riêng anh phả thẳng vào nửa bên mặt đỏ bừng của cô, khiến trái tim cô đập loạn.

- Tôi xin lỗi.....vì đã không nghĩ đến cảm nhận của em.

Ngạo Thiên nói đến đây chợt dừng lại, anh từ từ xoay cô lại bắt buộc Wind phải đối diện với anh.

Anh nhìn thật nghiêm túc, ánh mắt lộ rõ sự chân thành khiến cô bất ngờ.

Cô quan sát anh một hồi lâu, một người cao ngạo như anh lại hạ mình xin lỗi cô sao?

Cô là đang nằm mơ có phải không?

Trong đầu suy nghĩ vậy Wind lập tức chứng thực suy nghĩ của mình, cô nâng tay nhéo thật mạnh vào bàn tay của Ngạo Thiên lúc này đang giữ chặt eo cô, vì hành động bất thành lời của cô khiến Ngạo Thiên bất ngờ kêu lên.

-Ahhhhh....

Nghe anh kêu lên cô mới ý thức rằng mình không phải nằm mơ, cô đứng bất động cặp mắt chớp chớp nhìn anh không biết phải nên nói gì.

Đột nhiên Ngạo Thiên buông cô ra anh thản nhiên cởi bỏ áo vest trên người quăng sang một bên, rồi dùng tay giặt mạnh cái cà vạt trên cổ ném xuống mặt đất, ưu nhã xoắn tay áo sơ mi màu trắng lên đến khuỷu tay.

Anh nhìn cô cười tươi nói.

- Em không thể hoà nhập vào cuộc sống của tôi, thì hãy để tôi hoàn nhập vào cuộc sống của em.

Em có nghe qua về chuyện Nhật Thực không?

Tuy mặt trăng và mặt trời không xuất hiện cùng nhau, nhưng cũng có lúc ngoài lệ.

Khi Nhật Thực thì lúc đó mặt trăng và mặt Trời xuất hiện cùng chung một lúc, tuy rất hiếm thấy nhưng cũng đã từng xuất hiện qua.

Wind ngậy người với lời nói của anh, kỳ thật những gì anh nói đều rất chí lý, khiến cô không thể nào phản bác lại được.

Đột nhiên Wind mỉm cười nhìn anh, lúc này Ngạo Thiên nhìn thật đẹp trai, không nghiêm trang như ngày thường, nhìn phong lưu hấp dẫn vô cùng, có phần bụi trần, rất hợp khẩu vị của cô.

Trong lúc hai người nhìn nhau, Ken từ bãi đỗ xe vội vàng đi tới, nhìn thấy Ngạo Thiên ăn mặc như vậy Ken lo lắng bước nhanh tới khom người nhặt lên áo vest và cà vạt của Ngạo Thiên, đang nằm thê thảm dưới mặt đất.

- Ngạo Tổng, ngài....

Ngài còn phải đi gặp ông Gray.

Ken cung kính nói ánh mắt vô tình nhìn sang Wind, giống như trong lòng không biết Wind đã làm gì lại khiến Ngạo Thiên trở nên như thế này.

Từ lúc anh theo bên cạnh Ngạo Thiên đến giờ lúc nào Ngạo Thiên cũng ăn mặc chỉnh chu không giống như bây giờ.

Ngạo Thiên không rời mắt khỏi gương mặt tươi cười của cô, thản nhiên đáp lại Ken.

- Ông Gray tôi giao lại cho cậu.

Nói xong anh vươn tay nắm lấy tay Cô, đi thẳng về phía trước bỏ lại Ken không biết phải bịa lên chuyện gì để nói với ông Gray.

**** Sorry các em nhe, cuối năm bên chị bận quá nên không có thời gian để viết truyện.

Lịch đăng sẽ thất thường, mong các em thông cảm, khi rảnh chị sẽ viết nhiều hơn.

31. Chương 31: Cuộc Sống Khác Biệt.

*** Chị chúc các em một ngày Noel vui vẻ, an lành và hạnh phúc bên người thân.

MERRY CHRISTMAS EVERYONE

2018.

Hai người dắt tay nhau đi bộ trên con đường đông đúc người qua lại, hai bên là hai hàng hoa hồng màu tím lúc này đang tranh nhau nở rộ.

Tuy trời đã tối nhưng nhờ vào những ngọn đèn đường soi sáng, nên phong cảnh nhìn thật lãng mạn.

Xung quanh hai người là những cặp tình nhân, tay trong tay đi dạo tình tứ trên phố.

Lúc nào nhìn thấy những cặp tình nhân âu yếm bên nhau, Wind đều ngưỡng mộ họ.

Cô không ngờ có ngày mình cũng được như những cô gái đó, được người đàn ông của mình, dắt tay đi dạo dưới ánh trăng, trên gương mặt tươi cười rạng rỡ in rõ hai từ hạnh phúc.

Wind vui vẻ bước từ bước chậm rãi theo anh, ánh đèn đường sáng chói phản chiếu lại hai cái bóng đen trên con đường nhựa phía trước, thân hình Ngạo Thiên cao lớn vạm vỡ, cô nhìn thật nhỏ bé bên cạnh anh.

Ngạo Thiên mang lại cho Wind cảm giác an toàn, mà từ trước đến giờ cô chưa từng cảm nhận qua từ bất kỳ người nào.

Đột nhiên bàn tay đang nắm tay anh siết chặt hơn, giống như cô muốn nói cho Ngạo Thiên biết, cô đã đồng ý ở lại bên cạnh anh.

Ngạo Thiên cúi đầu nhìn cô, lúc này ánh mắt của Wind nhìn anh rất lạ, ánh mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy khiến Ngạo Thiên vô tình chìm đắm vào trong đôi mắt long lanh của cô.

Không biết là do ông trời cố tình an bày hay sao, hai người đi ngang qua một chàng thanh niên, trên tay cầm một cây đàn ghi-ta, nhìn thấy Ngạo Thiên và cô đột nhiên cậu ta đàn và cất giọng ngọt ngào hát bản nhạc

” Nắm lấy tay anh”

[Không nên có GIF hoặc video ở đây. Cập nhật ứng dụng ngay bây giờ để xem nó.]

Nghे được có người trình diễn Wind hơn hử nắm tay Ngạo Thiên kéo anh đến trước mặt cậu thanh niên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đột nhiên Ngạo Thiên cất giọng hát theo cậu ấy.

”Nắm tay anh thật chặt giữ tay anh thật lâu,

Hứa với anh một câu sẽ đi chọn tới cuối con đường,

Đến khi tim ngừng đập và đôi chân ngừng đi,

Thì em yêu ơi xin em hãy cứ tin”

Wind nhìn Ngạo Thiên nước mắt lưng tròng, cô xúc động đến không nói nên lời, cô không ngờ anh lại hát hay như vậy.

Mấy cặp tình nhân đi bên cạnh đứng lại vây quanh hai người, họ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, trong lòng Wind lúc này là lúc Ngạo Thiên tỏa sáng nhất.

Đột nhiên trong đầu Wind hiện lên một ý nghĩ điên cuồng, chẳng lẽ giống như trong mấy bộ phim ngôn tình, Ngạo Thiên hát xong sẽ quỳ xuống cầu hôn với cô.

Chết rồi..... chết rồi, cô phải làm sao đây?

Cô nên đồng ý hay không?

Trong lúc Wind chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, kéo cô về hiện thực.

“Bốp.....bốp.....bốp.....”

Wind mở to đôi mắt long lanh nhìn Ngạo Thiên chờ đợi hành động kế tiếp của anh, mỗi một giây trôi qua dài như một tiếng, sự chờ đợi khiến Wind vô cùng hồi hộp, trái tim cũng vì vậy mà đập nhanh đến nỗi muốn rớt ra bên ngoài.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Wind, Ngạo Thiên bước tới trước mặt cậu thanh niên, anh lấy trong ví ra một sấp tiền lớn đưa cho cậu ta.

Cậu thanh niên không ngờ Ngạo Thiên lại phóng khoáng như vậy, cậu ta nhận tiền xong liền cúi đầu cảm tạ.

Ngạo Thiên không nói gì chỉ nhìn cô cười ngọt ngào rồi nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Wind cảm giác xấu hổ vô cùng, sao vừa rồi cô lại có ý nghĩ điên rồ đó.

Kỳ thật nếu Ngạo Thiên thật sự cầu hôn với cô, Wind chưa chắc gì đồng ý, nhưng không biết vì sao trong lòng cô có phần thất vọng khi Ngạo Thiên đã không cầu hôn với cô.

Về mặt ủ rũ của cô khiến Ngạo Thiên lo lắng, anh nhìn cô ân cần quan tâm.

- Em có đói bụng không?

Chúng ta tìm cái gì đó để ăn.

Ngạo Thiên nghĩ chắc cô đã mệt, tìm nhà hàng nào đó cho cô ngồi nghỉ chân một lúc.

Nghe Ngạo Thiên hỏi, cô mới chợt nhớ ngoài buổi sáng ra cô chưa ăn gì cả.

Nghĩ đến đây cô lập tức nhớ đến chuyện lúc sáng, giữa Chung Hân và anh.

Cũng vì hai người nên cô không ngon miệng.

Wind sùng máu, rút tay ra khỏi bàn tay rộng lớn của anh, cô nhìn anh với ánh mắt tức giận.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của anh như không biết vì sao cô lại nổi giận, Wind càng thêm giận dữ, đột nhiên một ý nghĩ ló lên trong đầu cô, cô nhìn anh cười gian trá nói.

- Ăn cái gì cũng được?

Ngạo Thiên không cần suy nghĩ liền gật đầu đồng ý ngay, nhưng nhìn thấy nụ cười quỷ quái trên gương mặt cô anh hơi e dè.

Trong lòng không biết cô gái này định giở trò gì nữa.

Quả thật như suy nghĩ của anh, cô đưa anh đến một cửa hàng bình dân.

Ngạo Thiên đứng trước cái được gọi là cửa hàng, nhưng trên thực tế chỉ là một cái sập nhỏ đặt vài cái bàn và mấy cái ghế.

Bà chủ nhìn thấy Wind liền ân cần nói.

- Wind hôm nay em đi cùng bạn trai hả?

Wind đỏ mặt liếc bà chủ một cái rồi lên nhìn Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên sa sầm mặt, đây là lần đầu tiên anh đến những nơi này.

Tuy trong lòng không muốn, nhưng vì cô thích nên anh sẽ chịu cô.

Hai người ngồi xuống cái bàn tròn trước quầy bán thức ăn, Ngạo Thiên ngồi ngây ngẩn, không dám động đậy chỉ sợ mình vô tình đụng đến những thứ bên cạnh.

Wind nhìn vẻ mặt khó coi của Ngạo Thiên, cô thật muốn cười nhưng cố kiềm chế.

Đáng đời anh chưa?

Anh còn dám bắt nạt tôi, tôi sẽ khiến anh thê thảm hơn bây gấp trăm lần.

Wind nhìn anh ý cười lộ rõ trong ánh mắt sáng quắc của cô.

Đột nhiên bà chủ mang hai đĩa thức ăn và vào chai bia, đặt xuống bàn trước mặt hai người.

Ngạo Thiên nhìn cô khó hiểu hỏi.

- Mình còn chưa gọi món.

Chẳng lẽ nơi này khách hàng không được chọn món sao?

Bà chủ nhìn thấy Ngạo Thiên không được thoải mái bà liền đánh giá anh từ trên xuống dưới.

Nhìn thấy thần thái cùng với y phục đắt tiền trên người anh, bà biết anh là người giàu có, chắc có lẽ đây là lần đầu tiên anh đến những cửa hàng xập xệ như thế này, bà nhìn anh cười tươi nói.

- Wind là khách quen, nên không cần cô ấy nói tôi cũng biết cô ấy muốn ăn gì.

Wind gật đầu theo lời nói của bà chủ quán.

- Cảm ơn chị.

Cô lịch sự nói, nói xong cô cầm lấy hai đôi đũa nhún vào trong một cái ly trà bên cạnh rửa cho sạch rồi mới đưa cho Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên vươn tay nhận lấy đôi đũa, anh cầm đôi đũa trên tay ánh mắt bắt đầu nhìn cô, rồi nhìn xuống đĩa thức ăn trước mặt.

Nhìn thấy món ăn, Ngạo Thiên bắt giác nuốt một ngụm nước bọt.

Không biết thứ này là gì, sao nhìn kinh tởm đến như vậy?

Wind nhìn thấy vẻ mặt đen thui của Ngạo Thiên cô mỉm cười, trong lòng cảm thấy hả dạ vô cùng.

- Anh mau ăn đi ngon lắm, tôi thích nhất là món bao tử xào này, bà chủ cố tình làm thật cay cho tôi.

Wind nói xong gấp một miếng bao tử bỏ vào trong miệng.

- Um.....rất ngon.

Lúc này một mình cô có thể ăn hết bốn đĩa này.

Cô vừa ăn vừa mở nắp chai bia bên cạnh uống vào một ngụm, đột nhiên cô chợt nhớ đến Ngạo Thiên đang có mặt, anh dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

Wind thản nhiên đặt chai bia xuống bàn, cô nhìn anh.

- Anh ăn thử một miếng đi, ngon lắm.

Cô nói xong lập tức gấp một miếng bao tử nhét vào miệng của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên bất ngờ với hành động của cô, sao cô lại thô bạo như vậy.

Ngạo Thiên bị ép nuốt xuống miếng bao tử cay đến xé miệng, khiến vị giác của Ngạo Thiên mất đi.

Anh sợ nhất là ăn cay, anh vươn tay cầm lấy chai bia của Wind uống vào một hơi.

Ngạo Thiên biết cô cố tình đưa anh đến đây, để cho anh thấy cuộc sống khác biệt giữa anh và cô.

Nhìn thấy phản ứng của anh cô mới biết anh không ăn cay được, cô cảm thấy áy náy trong lòng nhưng cô thật sự muốn anh biết.

Anh và cô không cùng chung một thế giới, anh bước ra cửa có người đưa kẻ đón, ăn cơm tây ở biệt thự.

Trong khi đó cô lại thích lối sống vô ưu tự do tự tại, không chịu bất kỳ sự ràng buộc gì.

- Anh thấy không, tôi là loại con gái như thế này đó.

Anh sợ tôi chưa?

32. Chương 32: Về Ngạo Viên.

Wind vừa nói vừa cầm miếng khăn giấy màu trắng lau đi vết bẩn trên miệng anh.

Ngạo Thiên ngỡ ngàng nhìn cô, hành động dịu dàng tỉ mỉ của Wind khiến trái tim anh đập loạn.

Cảm giác thoải mái khi được ở bên cạnh cô, khiến những thứ trước đây anh cho là mình chán ghét nhất, cũng trở nên tuyệt vời hơn.

Ngạo Thiên lắc đầu nhìn cô nói với giọng yêu thương.

- Vì em, tôi sẽ tập làm quen với mọi thứ.

Bàn tay đang cầm khăn giấy lau miệng cho anh chợt khựng lại, cô nhìn anh.

Anh sẽ làm mọi thứ vì cô sao?

Vậy giữa Chung Hân và anh là gì?

Trong lòng Wind lúc này có rất nhiều câu hỏi cần anh giải đáp, nhưng không biết phải mở miệng hỏi anh như thế nào.

Chẳng lẽ cô hỏi anh, Ngạo Thiên anh còn yêu Chung Hân không?

Thật ngu ngốc!

Nếu anh nói còn vậy cô sẽ làm sao?

Giận dữ bỏ đi hay lặng lẽ đứng lên rời khỏi.

Nhức cả đầu, suy nghĩ một lúc cuối cùng Wind cũng không nhận được hỏi anh, mặc kệ câu trả lời của Ngạo Thiên là gì, ít ra cô không cần suy đoán lung tung.

- Lúc sáng tôi vô tình nhìn thấy chiếc vòng hoa Dạ Lý Hương trong phòng anh, và vô ý đọc được tờ giấy bên cạnh....

Ngạo Thiên nhướn mày gằng giọng, cắt ngang lời nói của Wind.

- Vô ý?

Em có chắc mình vô ý không?

Wind nhìn Ngạo Thiên quýnh lên nói lắp.

- Tôi...tôi... thật sự không cố ý đọc lên thư của anh.... nhưng....nhưng.... anh và Chung Hân là sao?

Wind nói xong đầu cúi xuống không dám đối diện với ánh mắt nghiêm túc của anh.

Thật xấu hổ, sao mình có thể mất lịch sự xem lên đồ của người khác.

Nhìn thấy cử chỉ bối rối cùng với lời nói khấn trương của Wind, Ngạo Thiên mới hiểu, thì ra cô gái nhỏ của anh đang ghen nên mới có hành động xa lạ đối với anh.

Tâm trạng của Ngạo Thiên lúc này vui hơn bất kỳ lúc nào hết, anh cười tươi nhìn cô cố tỏ ra khó xử.

Wind thì khác, cô thật nghiêm túc chờ anh giải thích.

Nói đi, nói là Chung Hân và anh không có quan hệ gì.

Nhìn thấy Wind vẫn cúi đầu không có dũng khí đối diện với anh, Ngạo Thiên cố tình trêu chọc cô.

- Không một ai có thể thay thế được vị trí của Hân Nhi trong lòng tôi.

Ngạo Thiên nói đến đây, cố tình dừng lại không nói tiếp.

Lời nói của anh như con dao nhọn đâm thẳng vào vị trí trái tim của cô, cô ngước mặt lên nhìn anh.

Nhìn thấy gương mặt tái xanh, cặp mắt ngấn lệ đau lòng nhìn anh, trái tim Ngạo Thiên cảm giác thắt lại.

Chết tiệt!

Sao mình trêu chọc cô để làm gì, cuối cùng người cảm thấy khó chịu cũng chính là mình thôi.

Nhìn thấy cô đau lòng trái tim anh càng đau hơn.

Anh lén quýnh vươn tay nắm lấy tay cô giải thích.

- Em....em đừng khóc....

Tôi chỉ đùa với em thôi....

Tôi chỉ xem Hân Nhi như em gái ruột của mình, không còn tình cảm giữa nam nữ.

Wind càng nghe Ngạo Thiên nói nước mắt càng rơi nhiều hơn, anh thật xấu xa luôn khiến lòng cô không yên.

Wind đưa mắt nhìn Ngạo Thiên, thì ra Chung Hân và anh không có gì.

Wind thầm mắng Đường Vịnh Hi.

Chị Vịnh Hi đáng ghét, tại sao không nói cho mình biết sớm.

Ngạo Thiên dùng tay lau đi nước mắt trên mặt cô, anh đau lòng nói.

- Em đừng khóc nữa, em khóc nhưng lòng tôi lại đau.

Sau chuyện này Ngạo Thiên quyết định từ nay về sau anh sẽ không ngu ngốc trêu đùa Wind nữa, vì anh biết cô đau một thì anh sẽ đau đến mười.

Đột nhiên Ngạo Thiên chợt nhớ đến điều gì đó, anh nắm tay cô đứng lên.

Wind bị anh lôi đi liền lên tiếng.

- Anh.....anh làm gì vậy?

Chúng ta còn chưa trả tiền.

Ngạo Thiên lập tức lấy trong túi quần tây ra một sấp tiền đặt trên bàn, nhìn bà chủ.

- Không cần thôi.

Nói xong anh dắt tay Wind đi đến chiếc xe Cadillac màu đen do thuộc hạ của anh đỗ sẵn bên ven đường.

Nhìn thấy Ngạo Thiên bước tới, tên thuộc hạ lập tức bước xuống xe cung kính mở cửa xe mời Ngạo Thiên và Wind vào.

Ngạo Thiên trầm giọng căn dặn.

- Về biệt thự Ngạo Viên.

Chiếc xe Cadillac màu đen chậm rãi tiến về phía trước, Wind ngồi bên cạnh trong lòng không biết Ngạo Thiên đưa cô đến Biệt thự Ngạo Viên để làm gì.

Trong lúc Wind còn đang suy nghĩ, đột nhiên Ngạo Thiên lên tiếng.

- Liên lạc với Mike, nói với cậu ta đến biệt thự Ngạo Viên ngay.

Tên thuộc hạ đang lái xe cung kính gật đầu đáp.

- Dạ.

Hắn nói xong liền ấn vào nút tròn trên tay lái, một bức tường kính màu đen hạ xuống ngăn lại phía trước và sau xe, bức tường kính được thiết kế đặc biệt, người ở ghế sau có thể quan sát người ngồi phía trước, nhưng người ngồi phía trước không thể nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra ở phía sau.

Đây là cách người giàu thường dùng để dành sự riêng tư cho bản thân họ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Wind, kính cửa sổ hai bên và kính sau đột nhiên từ trong suốt chuyển sang màu tối.

Thân hình cao lớn của Ngạo Thiên khom tới cẩn thận bế Wind đặt cô ngồi trên đùi anh, cô hốt hoảng mở to mắt nhìn Ngạo Thiên rồi xoay lại nhìn vào tài xế ở phía trước, lúc này đang nghiêm túc nhìn về con đường phía trước.

Nhìn thấy vẻ thẹn thùng, hai gò má ửng hồng của Wind, Ngạo Thiên cười nhẹ, anh áp sát mặt của mình đến mặt cô.

- Em đừng xấu hổ, cậu ta không nhìn thấy gì đâu.

Nói xong Ngạo Thiên bá đạo ngậm lấy đôi môi mềm mại, đầu lưỡi nóng bỏng ngang nhiên thăm dò khoan miệng của Wind, hai tay ôm chặt thân hình nhỏ bé của Wind vào lòng.

Một nụ hôn nhẹ trong phút chốc trở nên cuồng nhiệt, hơi thở gấp gấp cùng với âm thanh ngọt ngào bắt giác thốt ra từ miệng Wind, khiến dự vọng trong lòng Ngạo Thiên trở dậy.

Bàn tay đặt ở eo cô không tự chủ di chuyển xuống dưới, những ngón tay thon dài thành thạo vén quần lót của Wind sang một bên.

Trong không gian chật hẹp hơi thở gấp rút cùng với âm thanh hoan ái mê hồn, khiến hai người cùng nhau lên đỉnh.

Sau cuộc ái ân long trời lở đất, toàn thân Wind không còn sức lực nằm gọn trong lòng anh.

Ngạo Thiên yêu thương dùng tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô, sau vài phút cô mới ý thức rằng.

Không biết từ lúc nào chiếc xe đã không còn di chuyển.

Wind ngồi dậy nhìn Ngạo Thiên.

- Chúng ta đã đến nơi?

Ngạo Thiên cười sảng khoái, nhìn cô nói.

- Chúng ta đã đến Biệt thự Ngạo Viên từ lâu.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy Wind mới chợt nhớ lại cậu tài xế, cô xoay mặt nhìn về phía trước không nhìn thấy cậu ta đâu.

Wind cảm thấy xấu hổ vô cùng, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đã diễn ra trong xe.

Nói xong anh dịu dàng chỉnh lại y phục, cùng với mái tóc dài màu tím của cô.

Cánh cửa xe đột nhiên được mở ra, Ngạo Thiên nắm tay cô ra ngoài, anh thật không ngờ Wind lại phản kháng không chịu bước xuống xe.

Cô dùng sức giữ chặt tay anh, vào giờ phút này cô thật không muốn nhìn thấy vẻ mặt xem thường của cậu tài xế.

Ngạo Thiên cười ha hả khi anh nhìn thấy vẻ mặt mắc cỡ của Wind, anh khom người vào trong xe nói nhỏ.

- Em không chịu xuống, vậy để tôi bế em xuống.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy Wind liền từ chối.

- Đừng!

Để tự mình tôi xuống xe.

Wind nói xong liền bắt đắc dĩ nắm tay Ngạo Thiên bước xuống xe, nhìn thấy hai người Thím Phụng liền bước tới, bà đứng trước mặt Ngạo Thiên và Wind cúi đầu cung kính.

- Thiếu gia, cô Tử, Lão phu nhân đã chờ hai người từ lâu.

Ngạo Thiên nắm tay Wind hiên ngang bước vào trong biệt thự Ngạo Viên.

Bước vào cửa chính Wind nhìn thấy Lão phu nhân đang ngồi nghiêm trang trên ghế sofa, Mike trên người mặc âu phục màu đen đứng nghiêm chỉnh bên cạnh lão phu nhân.

Nhìn thấy Ngạo Thiên và Wind Lão phu nhân vui mừng đứng lên, bà bước nhanh tới bàn tay già nua nắm lấy tay Wind.

- Con đã tới, bà rất nhớ con.

Wind mỉm cười, cúi đầu lịch sự đáp.

- Cháu xin chào Lão phu nhân.

Lão phu nhân gật gù đầu cười tươi, ánh mắt yêu thương nhìn Wind.

- Cuối cùng bà cũng đợi được ngày hôm nay.

Wind khó hiểu nhìn Ngạo Thiên rồi nhìn sang Lão phu nhân.

- Bà đợi cái gì?

33. Chương 33: không Giữ Lời.

Lão phu nhân và Ngạo Thiên cười thật tươi, vẻ mặt sung sướng khiến Wind càng nghi ngờ.

Lão phu nhân cất giọng hân hoan.

- Bà đã đợi ly trà cháu dâu này từ lâu.

Ly trà cháu dâu?

Khoan đã!

Chuyện gì đang xảy ra, cháu dâu?

Ai là cháu dâu?

Wind trợn mắt nhìn Ngạo Thiên chờ anh giải thích, càng nhìn vào vẻ mặt bất ngờ chẳng hiểu gì của cô, Ngạo Thiên càng yêu cô nhiều hơn.

Không biết vì sao ở bên cạnh Wind lúc nào anh cũng cảm thấy vui vẻ.

- Em ngồi xuống trước đi, rồi tôi sẽ giải thích.

Nghe anh nói vậy Wind mới chịu cùng anh ngồi xuống, Lão phu nhân được thím Phụng cẩn thận dìu ngồi xuống đối diện với hai người.

Sau khi ba người an tọa, Mike luật sư đại diện cho Ngạo Thị thận trọng bước tới, anh khom người đặt sấp văn kiện trên tay xuống cái bàn trước mặt ba người.

- Mời Ngạo Tổng và cô Tử ký tên vào đây.

Ngạo Thiên không do dự liền cầm cây bút Montblanc màu đen ký tên vào tờ giấy, ký xong anh đưa cây bút trên tay cho Wind.

Anh nhìn cô giục cô ký tên.

Wind do dự, ánh mắt nghi ngờ nhìn vào tất cả mọi người, lúc này đang bày ra vẻ mặt chờ mong chờ cô ký tên.

- Ký tên để làm gì?

Lỡ anh mang tôi đi bán thì sao?

Wind lờm anh nói.

Ngạo Thiên và Lão phu nhân nghe vậy liền cười.

- Ha ...ha...ha....

Phải, tôi sẽ mang em đi bán.

Em sợ rồi sao?

Ngạo Thiên cố tình khiêu khích cô, cô nhìn anh cười cười.

- Anh nghĩ nói đôi ba câu khích tướng thì tôi sẽ ký tên ngay sao?

Anh đừng có mơ, tôi không dễ gì bị người khác lừa.

Wind nói xong cầm sấp văn kiện lên xem.

Cô đọc từng trang một, càng đọc Wind càng kinh ngạc.

- Đây không phải là giấy kết hôn sao?

Ngạo Thiên thật sự càng lúc càng thương thức Wind nhiều hơn, tuy thường ngày cô lơ là tính khí trẻ con nhưng cô rất thông minh khó mà bị gạt.

- Phải, hôm nay chúng ta sẽ đăng kí kết hôn.

- Cái gì?

Anh còn chưa cầu hôn với tôi, tôi cũng không đồng ý, sao chúng ta có thể kết hôn.

Anh nghĩ mình là ai chứ, sao có thể tự mình quyết định.

Ngạo Thiên sa sầm mặt, sao cô không đồng ý làm vợ của anh.

- Em không có quyền từ chối.

Wind giận dữ đứng bần đay, nhìn anh cười chăm chọc.

- Anh điên rồi,

Anh nghĩ mình là ai?

Muốn cưới ai là cưới hay sao?

Tôi không thêm, anh muốn cưới vợ vậy đi tìm người phụ nữ khác mà cưới.

Nói xong Wind hung hăng rời khỏi biệt thự Ngạo Viên, bỏ lại tất cả mọi người với vẻ mặt bất ngờ, Mike đứng một bên nhìn thấy tình hình căng thẳng, không dám lên tiếng nói gì, chỉ sợ Ngạo Thiên sẽ trút cơn thịnh nộ lên đầu anh.

Lão phu nhân nhìn một màn này trong lòng bà thật vui vẻ, bà thật không nhìn nhầm người.

Nếu đổi lại là những đứa con gái khác, khi nhìn thấy điều kiện Ngạo Thiên ghi trong tờ giấy kết hôn, họ sẽ đồng ý ngay.

Bà tươi cười nhìn Ngạo Thiên lúc này vẻ mặt khó coi chưa từng có.

- Cháu chưa cầu hôn con bé sao?

Nếu đổi lại là bà, bà cũng sẽ không đồng ý.

- Cầu hôn?

Cháu biết cô ấy yêu cháu, và cháu cũng yêu cô ấy vậy cần gì phải cầu hôn hả nội?

Lão phu nhân nghe Ngạo Thiên nói vậy, bà lắc đầu bó tay.

- Cháu thật không hiểu tâm tình của phụ nữ, dù con bé có yêu cháu thì cháu cũng phải nên cầu hôn.

Hành động bây giờ của cháu, giống y như dùng bạo lực bắt buộc người ta lấy cháu.

Ngạo Thiên nghe bà nội nói vậy trong lòng thật phiền não, cầu hôn?

Cầu hôn như thế nào?

Wind giận dữ một mình bắt taxi trở về khách sạn, cô không thể nào chịu nổi tính tình ngang tàng của anh.

-CMN!

Anh nghĩ cô là gì?

Là loại phụ nữ thấy tiền là sáng mắt, sẽ đồng ý lấy anh sao?

Nghĩ đến những thứ viết trên tờ giấy kết hôn, Wind tức muốn điên lên.

Cái gì mà cưới nhau rồi anh sẽ cho cô 50% cổ phần của Ngạo thị, sang nhượng cho cô bốn cái biệt thự, năm chiếc xe đắt tiền, một trung tâm mua sắm và mỗi tháng cho cô 200 ngàn đô la tiêu vặt.

Càng nghĩ Wind càng sùng máu, cô nhanh chóng lấy vài bộ đồ ném vào trong cái valy xách tay, rời khỏi khách sạn The Palm.

Anh có nhiều tiền không biết tiêu vào đâu vậy để cô giúp anh.

Tiền tay Wind cầm sắp tiền Ngạo Thiên đặt trong ngăn tủ đầu giường theo.

Bước ra khỏi cửa khách sạn cô nhìn thấy một ông già đi lang thang trên phố, nhìn thật đáng thương.

Wind không nghĩ ngợi liền bước tới đưa cho ông ta toàn bộ sắp tiền của Ngạo Thiên.

- Bác ơi.

Có một anh chàng ngu ngốc, có quá nhiều tiền không biết phải dùng như thế nào, nên con lấy tiền của anh ấy tặng cho bác.

Wind nói xong không đợi ông lão nói lời cảm tạ liền xoay người rời đi.

Ngạo Thiên trên tay cầm một chiếc hộp vuông bằng nhun màu đỏ, tâm trạng vui vẻ trở về khách sạn The Palm.

Nếu cô muốn anh cầu hôn, vậy anh sẽ quỳ xuống trước mặt cô và tặng cô chiếc nhẫn kim cương năm ca ra hình trái tim này.

Cả đoạn đường trở về khách sạn, trong đầu anh cứ hiện lên vẻ mặt cảm động hạnh phúc của Wind khi nhìn thấy chiếc nhẫn cầu hôn.

Anh muốn cho cô thứ tốt nhất, muốn cô được hạnh phúc khi ở bên cạnh anh.

Chắc có lẽ vì Wind là người phụ nữ đầu tiên của anh, nên anh quả thật không hiểu tâm tư của cô.

Anh cho rằng chỉ cần mình cho cô những thứ tốt đẹp nhất thì cô sẽ vui, anh không ngờ hành động của anh càng khiến Wind mặc cảm muốn tránh xa anh hơn.

Bước vào phòng của mình, Ngạo Thiên liếc một vòng tìm kiếm bóng dáng của người con gái anh yêu.

Ngạo Thiên vừa bước sâu vào trong vừa gọi tên cô.

- Wind.....Wind...

Không thấy Wind trả lời, đột nhiên trong lòng anh hiện lên cảm giác bất an.

Anh nhanh chóng tìm khắp nơi nhưng không thấy cô đâu cả, Ngạo Thiên nhìn thấy cánh cửa tủ quần áo mở toang ra, anh vội vàng bước tới mở ra xem.

Quần áo anh mua tặng cô còn nguyên nhưng quần áo thường ngày của cô không còn một cái.

Anh giận dữ cuộn tròn nắm đấm, đấm mạnh vào bức tường bên cạnh, sức lực của Ngạo Thiên khiếp người khiến bức tường màu trắng rạn nứt.

- Em lại không giữ lời.

Ngạo Thiên giận dữ gầm lên, anh nhất định sẽ tìm cô trở lại.

34. Chương 34: Kết Cuộc.

Một tuần sau, một đoàn xe màu đen đất tiền hiện ngang tiến vào khu chung cư bình dân, mấy người dân nhìn thấy liền tùm năm tùm ba bàn tán xôn xao.

Họ tò mò không biết người ngồi trong xe có thân phận gì, đến đây để tìm ai?

Đòn xe năm chiếc dừng lại dưới một căn chung cư hai mươi tầng, một người đàn ông mở cửa xe ra, anh ta mặc trên người âu phục màu đen áo sơ mi trắng đeo kính râm.

Ken bước tới cửa phía sau, mở cửa xe cung kính mời Ngạo Thiên ra.

Ngạo Thiên một thân âu phục chỉnh tề, mái tóc ngắn gọn được anh khéo léo chải về phía sau.

Ngạo Thiên vừa bước xuống xe, xung quanh anh liền xuất hiện một đám cận vệ, họ thận trọng nhìn trước nhìn sau để bảo vệ chủ nhân của mình.

Ngạo Thiên không quan tâm đến ánh mắt tọc mạch của tất cả mọi người, anh phớt đi tiếng xì xào chung quanh.

Ngạo Thiên ngược mặt lên nhìn căn hộ phía trên, anh đã cho người điều tra, căn hộ trên tầng năm là nơi Wind sinh sống cùng ba mẹ.

Ngạo Thiên nhìn Ken, Ken liền hiểu ý, anh ra hiệu cho thuộc hạ mang quà hỏi cưới đi theo anh lên nhà của Wind.

Đứng trước cửa, Ngạo Thiên vô cùng khấn trương anh là một thương nhân, dự không biết bao nhiêu cuộc xã giao cùng với những người có địa vị cao trong xã hội.

Nhưng chưa một lần anh cảm thấy căng thẳng như bây giờ, anh cố kiềm chiếc cảm xúc trong lòng mình.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Chỉ là gặp gia trưởng có gì to tát.

Trong lúc Ngạo Thiên còn đang trấn an bản thân mình, đột nhiên cánh cửa lớn được mở ra.

Tử Mộng Bình kinh ngạc khi nhìn thấy chàng thanh niên xuất sắc lần trước đứng trước cửa.

Lần này còn phô trương hơn lần trước, cậu thanh niên mang theo bên mình một đám người.

Nhìn vào y như một đám xã hội đen, với gương mặt hình sự.

- Xin lỗi cậu tìm ai?

Trong lòng Tử Mộng Bình biết cậu thanh niên này đến là vì đứa con gái của ông, con bé vừa về nhà không bao lâu liền có người tìm đến.

Ngạo Thiên lịch sự gật đầu một cái trầm giọng nói.

- Con đến tìm Wind.

Mẹ của Wind nghe ba cô nói chuyện với người nào đó ngoài cửa, liền tò mò ra xem.

Nhìn thấy Ngạo Thiên cặp mắt bà tỏa sáng.

Ngạo Thiên quá đẹp trai, thân hình đạt tiêu chuẩn khí thế hơn người, nếu làm con rể của bà thì không có chỗ nào chê được.

Bà bước nhanh tới bên cạnh chồng hỏi nhỏ.

- Cậu ta đến tìm ai?

Tử Mộng Bình nhìn Ngạo Thiên rồi nhìn vợ nhỏ giọng đáp.

- Tìm Wind chứ ai.

Mẹ của Wind nghe vậy liền nhìn Ngạo Thiên tươi cười nói.

- Mở cậu vào nhà.

Ngạo Thiên nghe vậy liền bước vào trong, đi theo sau anh là Ken và đám thuộc hạ.

Trong căn phòng khách nhỏ lúc này thật ngọt ngào, Tử Mộng Bình, vợ và Ngạo Thiên thì ngồi trên sofa còn đám thuộc hạ nghiêm túc đứng sau lưng anh.

Lúc này mẹ của Wind mới chợt nhận ra Ngạo Thiên không phải là người bình thường, nhìn thấy hành động thận trọng cung kính của đám người phía sau đối với anh, bà tin chắc gia thế của Ngạo Thiên không đơn giản.

Nhưng mặc kệ xuất thân của Ngạo Thiên, chỉ cần Ngạo Thiên thật lòng yêu con gái bà là ok.

Lúc này bà mới nhớ đến nhân vật chính, mẹ của Wind lớn giọng kêu con.

- Wind, có người muốn gặp con.

Wind ở trong phòng nghe mẹ gọi liền nghĩ người đến là Thiết Sang Sang, hôm qua cô buồn chán gọi điện thoại tâm sự với Thiết Sang Sang rất lâu.

Thiết Sang Sang bảo hôm nay sẽ đến cùng cô đi mua sắm, phụ nữ khi buồn cách tốt nhất để giải buồn chính là tiêu tiền, tiêu càng nhiều tiền càng vui.

Cánh cửa phòng ngủ được mở ra Wind mơ hồ bước ra ngoài, cả đêm vì nghĩ đến Ngạo Thiên nên cô không thể nào chợp mắt, gần sáng cô mới thiếp đi một chút.

- Chị Sang Sang, sao lại đến sớm.....

Wind còn chưa nói xong đã bị ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người làm kinh hãi.

Cô mở to mắt nhìn một đám người đứng nghiêm trang trong phòng khách của nhà mình.

Nhìn thấy Ngạo Thiên với vẻ mặt tối đen như mực nhìn cô, Wind lập tức nhìn xuống bản thân của mình.

Lúc này trên người cô mặc áo phông rộng thùng thình quần ngắn, tóc tai bù xụ.

Nhìn thấy bản thân mình, cô hốt hoảng hét lên.

- Ahhhhhhhh.....

Wind vừa hét vừa xông thẳng vào trong phòng của mình.

Xấu hổ chết mất.....

Trái tim Wind lúc này lập nhanh đến nỗi muốn lọt ra ngoài.

Mười phút sau, Wind ăn mặc chỉnh tề đứng nghiêm túc bên cạnh ba mẹ ánh mắt chán ghét liếc nhìn Ngạo Thiên và đám thuộc hạ.

Ngạo Thiên cố tình làm mặt lạnh muốn nói cho cô biết, anh còn đang giận cô vì lén lúc bỏ đi.

Wind bị ánh nhìn của Ngạo Thiên làm cho sợ hãi, cô cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh.

Một hồi lâu không ai nói lời nào, cảm giác tình hình không ổn, Ngạo Thiên đành lên tiếng.

- Hôm nay con đến đây để xin hỏi cưới.

Ngạo Thiên vừa nói xong Tử Mộng Bình và vợ của mình luôn cả Wind cũng kinh ngạc không thôi.

Tử Mộng Bình nhìn Ngạo Thiên nghiêm túc nói.

- Câu thật lòng yêu con gái của tôi?

Tử Mộng Bình muốn chắc chắn rằng Ngạo Thiên thật sự yêu Wind, trước khi ông đồng ý gả con gái cho anh.

Ngạo Thiên không cần suy nghĩ liền nhìn ông đáp.

- Con thật lòng yêu Wind.

Ngạo Thiên nói xong liền búng tay một cái, mấy tên thuộc hạ hiểu ý bước tới đặt lễ vật xuống cái bàn cafe trước mặt.

Nào là vi cá, tổ yến, bào ngư, vàng cây, đều là những vật quý giá đắt tiền.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Wind tức giận bước tới kéo Ngạo Thiên sang một bên.

Ngạo Thiên để mặc cô lôi mình đi đến phòng của cô, vì căn hộ nhỏ nên không có chỗ riêng tư cô đành đưa anh vào phòng của mình.

Vừa vào trong phòng Wind mạnh tay đẩy Ngạo Thiên một cái khiến anh ngã người về phía sau ngồi gọn trên giường của cô.

Ngạo Thiên nhìn chung quanh, căn phòng rất nhỏ đơn giản chỉ đủ để một cái giường đôi và một cái bàn trang điểm nhỏ.

Anh chưa từng nghĩ qua, ở không gian chật hẹp như thế này cũng có người sống nổi.

Wind nhìn thấy Ngạo Thiên đánh giá căn phòng bề bộn của mình, cô ái ngại.

Lúc này quần áo bị cô quăng lung tung, nằm khắp nơi trên giường và cả dưới mặt đất.

Wind xấu hổ liền nói sang chuyện chính.

- Anh.... anh đến đây để làm gì?

Ai bảo anh mang những thứ đắt tiền đó đến đây.

Wind không cần những thứ đó, cái cô cần chính là tình yêu của anh.

Dù anh có là người nghèo khó, cô cũng sẽ yêu anh.

Ngạo Thiên vươn tay nắm lấy tay cô, anh dùng sức kéo mạnh một cái thân hình mảnh mai ngồi gọn trên đùi anh.

Ngạo Thiên choàng tay qua eo cô giữ chặt không cho cô nhút nhích.

Anh thì thâm vào bên tai cô.

- Wind, đồng ý gả cho anh nhe.

Ngạo Thiên nói với giọng chân thành, không biết từ lúc nào trên tay anh đã cầm chiếc nhẫn kim cương.

Wind ngỡ ngàng nhìn anh, ánh mắt thâm tình của anh nhìn cô, khiến trái tim cô rung động.

Wind nhìn anh mỉm cười gật đầu đồng ý, anh đã đến tận New York này để tìm cô đã đủ chứng minh tình yêu của anh.

Ngạo Thiên thật không ngờ Wind lại đồng ý, anh khom tới đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Ngạo Thiên buông đôi môi sưng đỏ của cô ra, bởi môi nóng bỏng di chuyển đến tai cô cắn nhẹ một cái, anh thở hổn hển thì thầm.

- Wind, anh yêu em.

35. Giới Thiệu Truyện: Quyển 7.

Lời của tác giả:

Chị cảm ơn các em vẫn luôn ủng hộ chị.

Nhân dịp Tết Tây, chị chúc các em Năm mới vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc bên người mình yêu.

Năm mới bắt đầu mới, mong rằng những chuyện không vui, cũng như cơn gió thổi ngang qua rồi thôi.

Em nào không được một năm hoàn hảo, chị chúc em đó năm mới mọi chuyện suôn sẻ, muốn gì được nấy.

Happy New Year To Everyone

Love you

Tên Truyện:

Vợ Yêu Của Thiếu Tá.

Nhân Vật chính:

Lôi Lạc Thần và Mạnh An Nhi.

Thể Loại:

Ngôn Tình, Hắc Bang, Quân Nhân, Hiện Đại, HE.

Truyện bắt đầu đăng vào tháng 3.

Anh, Lôi Lạc Thần xuất thân từ gia đình hắc đạo, nắm trong tay quyền lực khiếp người nhưng lại chọn con đường quân nhân gian khổ.

Lôi Lạc Thần từ nhỏ đã được ba mẹ huấn luyện nghiêm ngặt, cho đến năm anh 17 tuổi mới quyết định gia nhập quân đội.

Thời gian sáu năm ngắn ngủi đã đủ để anh chứng minh năng lực của mình, ngồi vững vị trí thiếu tá, nắm trong tay đội quân hùng hậu nhất Thành Phố S.

Cô, con gái cưng của Mạnh Hùng và Kiều Nhi, một công chúa nhỏ nghịch ngợm, luôn được ba nuông chiều trở thành hư.

Mạnh An Nhi được lớn lên trong hoàn cảnh, muốn gì được nấy.

Chỉ cần đó là điều cô muốn thì ba cô nhất định sẽ cho cô.

Nhưng chỉ một thứ dù Mạnh An Nhi có tiền hay quyền cũng không lấy được.

Đó chính là tình yêu của Lôi Lạc Thần.

Sau một nỗi đau thương xé lòng, cô công chúa nhỏ ngày nào đã trở nên mạnh mẽ không còn yếu đuối như xưa.

Liệu anh và cô trải qua bao nhiêu trắc trở, cuối cùng có được ở bên cạnh nhau không?

Cảm Ơn các em ủng hộ.

P/S: Mong các em đừng edit hay chuyển ver truyện của chị.

Thank you

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-ba-dao-va-co-vo-tham-tu>